

A

SINDHI READING -BOOK

IN THE

SANSCRITE AND ARABIC CHARACTER.

COMPILED BY THE

REV. ERNEST TRUMPP, PH.D., M.A.

MISSIONARY OF THE CHURCH MISSIONARY SOCIETY.

PRINTED FOR THE CHURCH MISSIONARY SOCIETY.

—
1858.

هي پوتھي

هن پانهي ترمپ نالي صاحب

اسان جي خداوند عيسيٰ مسيح جي

گليسا جي قسيس ۽ سوات ايجيل

جي هوڪارنواري

سندهي وائي منجه

جڙيل

اين

وليم وٽس لوندن شهر مين ويٺهل چهاپي تهي آهي

SINDHI SELECTIONS

IN THE

MUSALMĀN CHARACTER.

I.

ڏهَ حُڪْمَ خُداِ جَا ۛ

خُداِ هِي گَالِهِنُونِ كِيُونِ چِي

آنُونِ يِهَوَاهُ تَنهنَ جو خُداِ آنهِيَانِ . مونَ سَامُهُونِ بِنِنِ خُداِنِ
كهي مَ رَڪهُ ۛ

۲

تونَ پَانِ لاءِ اُڪهِي مَورَتِ كِ كَنهنَ وَتُهَ جو ڏولُ جَا مَتِهِي
اَبهَ مِينِ آهي كِ هِيتهُ دَهَرَتِي جِي هِيتهُونِ كِ پَانِي مِينِ دَهَرَتِي
جِي هِيتهَانِ مَ جوڙِ ۛ تونَ اُنِنِ جِي اَگِيَانِ مَتَهو مَ ٿِيڪِ ۛ
انهِنِ جِي پُوڄَا مَ گرَ چها . گانِ تَهَ آنُونِ يِهَوَاهُ تَنهنَ جو خُداِ
سَاڙِ پِڪهَادَهو خُداِ آنهِيَانِ پِئرنِ جِي ڏوَهَ لاءِ پِئرنِ مِينِ وِپرُ
وَتَهَنڌَرُ ٿِي ۛ چوَتِهِي پِيڙهي تُوڙِي تِنِ جِي جِي مونَ سَانُ
ڪهُونسنِ تها ۛ باجهَ . گَنڌَرُ سَهسِينِ تي جِي مونَ . کهي پِيَارُو
تها گنِ ۛ مَنهنَ جَا حُڪْمَ مَنجِنِ تها ۛ

۲

۳

تون يهواه تنهن جي خدائ جو نالو اواز مه وٿه جهوت يهواه
تنهن کهي پيشوهو نه ٿههرايندو جو ان جو نالو اواز وٿهي تهو .

۴

سبت جو ڏينھ سنبر جو ان کهي پوٿر رکھين . جهه
ڏينھ تون پورهتو ڪر ۽ سبه تنهن جو ڪم نياه . پر ڏينھ ستون
سبت يهواه تنهن جي خدائ جو آهي انهي مين ڪوٽي ڪم مه
ڪر نه تون نه تنهن جو پٿر نه تنهن جي دهی نه تنهن جو
چاڪر نه تنهن جي چاڪرياني نه تنهن جا ڏهور نه دهاريو جو
تنهن جي درن جي اندر آهي . هن ڪري جو يهواه جههين
ڏينهن آسمان ۽ دهري ۽ سنڌر ۽ جيڪي انن مين آهي
جوڙيو ۽ ستين ڏينھ ويسانهين کي اتهس هن لاءِ يهواه
ستون ڏينھ سگورو ۽ پوٿر ڪنو .

۵

تون پنهن جي پي ۽ ماءُ کهي مان ٿي ته تنهن جا ڏينھ
ودهن ٿيه مين جو يهواه تنهن جو خدائ تو کهي ٿي تهو .

۶

تون خون مه ڪر .

۷

تون زناه مه ڪر .

تون چوري مه ڪري ۽

تون پنهنجي پاتڙيواري تي گوڙي ساڪهه مه ٿي ۽

تون پنهنجي پاتڙيواري جي گهر ڪهي مه سڪ . پنهنجي
جي پاتڙيواري جي جوء ۽ ان جو چاڪر ۽ ان جي چاڪرياني ۽
ان جو ڏاند ۽ ان جو گڏهه ۽ جيڪا وٽه ان جي آهي مه سڪ ۽

II.

اسان جي خداوند يسوع مسيح جي نماز ۽
اي اسان جا بابا جو اسان مين انهن تنهن جو نالو پوٿر
تھي رھي ۽ تنهن جي پادشاهي آچي ۽ تنهن جي سده جن
اسان مين تنهن دھرتي مين ڪجي ۽ اسان جي ڏنھوڪي ماني
آچ اسان ڪهي ٿي ۽ اسان جن ڏوھن ڪهي جهوڙ جن
تہ اسپن پڻ پنهنجن جن ڏھارين ڪهي جهوڙيون تها ۽ اسان
ڪهي پرڪهه مين نہ ان پر مندائي ڪهان چھتاء . چھالاء جو
پادشاهي ۽ سگهه ۽ دھاک تنهن جي آهي نٿ پرت آمين ۽

III.

زبور داؤد جا ۛ

زبور پهرئون ۛ

۱ سگورؤ اهو ماڙهون جو ڏهاريڻ جي مت سارو نه هلي ۛ

پاڻن جي دنگ تي نه بهي ۛ چرچائڻ جي منڌل مين نه وهي ۛ

۲ پر خداوند جي توريت تي سرهو رهي تهو ۛ رات ڏينھ

سنديس توريت کهي سڄي تهو ۛ

۳ اهو انھين ون وانگي هوندو جو پاڻي جي جهرڻن جي

گندھي تي لگايل آهي ۛ پنھن جي ٿاڻي تي پھر گڏھي تهو

جنھن جا پن کومانا نه تها تهڻن ۛ سبه ڪنھن گم مين پهبندو ۛ

۴ پر ڏھاري اهڙا ناھن پر آھي به جان آھين جن کهي واء

اڏائي ٿي تهو ۛ

۵ تنھن گري ڏھاري نٿاء مين نه جالندا ۛ پاڻي سادھن جي

منڌل مين ۛ

۶ سوکوۂ نه خداوند سادھن جي واٽ چاڻي تهو پر ڏھاريڻ

جي واٽ چٽ تهيندي ۛ

زبور ٻئون ۛ

ۛ چهاکھي راج هل تها گن ۛ پيندھون اجايو پور نٿن تهون ۛ

۲ ٻهوني جا راجا ۽ ڄام پان مين گڏجي ابتڙ يهواه ۽
 سندس مسيح جي گنتي ڪن ٿا ۽
 ۳ اچو ته سندن نيل بهنجون ۽ سندن رسا جهني اجهائون ۽
 ۴ اُبه تي ويٺل ڪهي تهو ۽ خداوند منهن گهبا ڪري تهو ۽
 ۵ انهن وٽ ڌرم سان گالهائيندن ۽ اڀر ڪاوڙجي تڙيهل
 ڪندن ۽

۶ پر مون پنهن جي راجا ڪهي پوٿر ڏونگر صيهون تي
 مڪهڻو آهيم ۽

۷ انون يهواه جي آگيا پدهري ڪندس يهواه مون ڪهي چيو
 آهي ته تون پٿر آهين اچوڪي ڏينهن جنيماني ۽
 ۸ مون ڪهان گهر ته انون پيندهن جو ڪارني ڪندوساني ۽
 سڄي بهوني وس مين ڏيندوساني ۽

۹ تون انهن ڪهي لوه جي ٿه سان بهنجندن ڪنهر جي
 تھانو جان بهوريندين ۽

۱۰ هاني اي راجائو سرتيا تهڻو سنبهائو اي بهوني جا اچارو ۽
 ۱۱ يهواه جي پوجا ڪريو ڏرچنديئي ۽ ڪنبندي سرهائي ڪريو ۽
 ۱۲ پٿر ڪهي چمو متان اهو ورجي ۽ اوهين آوارا تهي
 ناس تهڻوسو ڪوه ته ان جو ڌرم اتانولو ٻرندو سبهاگا اهي مڙيئي
 جي ان تي بهروسو رڪهن ٿا ۽

ٿرڻو زبور ۽

داؤد جو زبور جڏهين پنهن جي پٿر ايشلوم گهان بهڳو ۽
 ۱ اي يهواه کڻن منهن جا وڀري ودهن تها ۽ گهنا منهن
 جي اٻٽڙ انهن تها ۽

۲ گهنا منهن جي پيٽي چون تها ته يهواه وٽ سندس
 جهوڻڪو ناهي ۽

۳ پر اي يهواه تون منهن جي چوڏهاري كهڙي آهين ۽
 مان منهن جو ۽ منهن جي سرڪهي منهي ڪندڙ ۽

۴ انون يهواه ڏي واڳو ڪريان تهو ۽ مون کهي ورائي ڏئي
 تهو پنهن جي پوٿر ڏونگر گهان ۽

۵ انون ليٽيس ۽ سهي پيس انون جاڳي اٿهيس سو ڪوه ته
 يهواه منهن جو راکهو آهي ۽

۶ انون نه ڏرڇندس سهسين ماڙهن گهان جي چوڏهاري
 منهن جي لهن تها ۽

۷ اي يهواه اٿه ۽ واهر ڪرينم سو ڪوه ته تون منهن جي مڙني
 وڀرين کهي گلن تي مارين تهو ڏهارين جا ڏند بهنچين تهو ۽

۸ يهواه وٽ جهوڻڪو آهي تنهن جي پته تي تنهن جي

آسيس ۽

زبور چوتھون *

- سُر جھالو کھي تَبُورِي سَان * دَاوُدَ جُو زَبُور *
 جَدِهين اَنُون تُو کھي وَاکُو کَرِيَان مُنِهِن جُو بِنْدَه اِي مُنِهِن
 جِي سَادَهِي جَا خُدَاءِ سُوڙَهَائِي مِين مُون کھي مَوکَرَائِي ڌَنِي
 مُون تي بَاجَه کَرِي * دِيَا مُنِهِن جِي بِنْدَه *
 ۲ اِي آدَمَ جَا وِباو کِيسِي تَائِين مُنِهِن جِي مَان کھي لَمَ لِيَه
 هُوندي * اَجَائِي کھي پِيَارُ ڌِيندو * کُوڙَ جِي اَهَل کَندو *
 ۳ سَابِهَان جَانو تَه يِهَوَاهُ پَنِهِن جِي سِيوڪَ کھي مَلَهَائِي تَهو
 چِيڪڌِهين اَنُون اُنَ ڌِي وَاکُو کَرِيَان اَهُو بِنْدَهَندو *
 ۴ تَهڙڪو * ڌوَهَ نَه کَرِيو پَنِهِن جِي پَانَهَارِين تي هِن پَنِهِن جِن
 مِين سُوچو * مَاتِه کَرِيو *
 ۵ سَادَهِي جُون گَهوَرُون گَهوَرِيو * يِهَوَاهُ تي وِيسَاهُ رَکھو *
 ۶ گَهَنَّا چُون تَهَا تَه کِيرُ اسَان کھي سَرَهَائِي ڌِيکَهَارِيندو اِي
 يِهَوَاهُ پَنِهِن جِي مُنَه جُو چِڪَاڻُ اسَان تي لَاه *
 ۷ مُنِهِن جِي هِنِين مِين سَرَهَائِي وِدهِي تَنِهِن گَهَان اَگِي تَه
 اُنِي جُو اُنَ * ڌَرَاڪَه جُو رَس وِجھِي تَهو *
 ۸ اَنُون سُوگَهَائِي سَان لِيَتَنَدَسِ * سُهِي پُونَدَسِ سُو کُوَهَ تَه
 تُون رَگُو اِي يِهَوَاهُ هَتِهِيڪَائِي مِين وِهَارِينم *

پنجون زبور

- ۱ سر جھالو کهي بانسري سان ۽ داود جو زبور ۽
 اي يهواة منهن جي گالهن تي ڪن ٿي ۽ منهن جي
 دانہ کهي اونا ۽
- ۲ اي منهن جا راجا ۽ منهن جا خدا منهن جي ليدائتي
 جي پراء تي ڪن ٿي جو تو کهي انون ديا ڪريان تھو ۽
 ۳ اي يهواة پرہ جو واڪو منهن جو بندہ پر بہات جو پان
 کهي تو ٿونہ سدهاريان تھو ۽ تو کهي کھوجان تھو ۽
- ۴ سوکوہ تہ تون اهڙو خدا ناهين جو مندائي گهان سرھو
 هجي برو ماٿرھون تو سان نہ رھندو ۽
- ۵ هٿيلا تنهن جي اکھين سامھون نہ بہندا تون سبھني
 مندن سان کھونسين تھو ۽
- ۶ ڪوڙن کهي تون ناس گندين يهواة هچاري ۽ ٿھگ کهي
 بچان بھائي تھو ۽
- ۷ پر انون تنهن جي باجهہ جي وڌائي لاءِ تنهن جي گھر
 مين ايندس ۽ تو کھان ٿرجي تنهن جي پوتر هيڪل مين
 متھو ٿيڪيندس ۽
- ۸ اي يهواة پنهن جي سادھوي مين منهن جو سونھو تھي

مُنهن جي وڀرين جي ڪري منهن جي سامهون پنهن جي
واٽ سئين ڪر ۽

۹ سو ڪوڙ تہ سندس منہ ميں کي سچ ناهي سندن هئين
ميں مندائي آهي نڙي سندن پٽيل بٽهي آهي پنهن جي
جبهه مٽهي تها ڪن ۽

۱۰ اي خدا ناس ڪرين ، پنهن جن گنتين لاءِ ڪرن ،
پنهن جن ڏوهن جي گهٽائي کان اڇلائين هن ڪري جو تو
سان وڙهه تها ڪن ۽

۱۱ تہ مڙيئي جي تو تي بهروسو رکهن تها سرها هوندا
سدائين ساراهيندا جهو تہ تون اُنن جو راکهو آهين ۽ جي تنهن
جي نالي ڪهي پيار رکهن آندي رهندا ۽

۱۲ هن لاءِ تہ تون اي يهواه سادهو ڪهي آسيس ڏين تهو
ڪهڙي وانگر رجهه سان تون وڙهينس تهو ۽
زبور چاهون ۽

سر جهاو ڪهي تنبوري سان ڪرام تي ۽ داود جو زبور ۽

۱ اي يهواه پنهن جي ڏمر ميں تہ چهينبهينم ۽ پنهن جي
کاوڙ ميں تہ سادھينم ۽

۲ مون تي باجهه ڪر سوکو تہ انون گومانو آهيان چهٽائينم
جهو تہ منهن جا هڏا ڪنن تها ۽

۳ ۽ مُنهن جو ساه گهنو تهڙي تهو ۽ تون اي يهواه کيسين

تائين ۽

۴ ورگر اي يهواه مُنهن جي ساه کهي بچاء جهو تائين مُنهن

جي پاچار پي لاءِ ۽

۵ جهو ته کال مين مُنهن جي سار نه آهي پاتار مين کير تو

کهي ساراهيندو ۽

۶ دانه گرن کهان انون تهکو آنيان سجي رات پنهن جي

پاتھاري کهي اسن سان بهجايان تهو پنهن جي وچھائي کهي

ترمايان تهو ۽

۷ مُنهن جي اکھ گوندر کهان دهندي آهي جهني تهي

آهي مُنهن جي مڙي اٿرين لاءِ ۽

۸ پري ونجو مون کهان مڙيئي مندو جهو ته يهواه مُنهن جي

اڇھنگار جي واکي کهي ٻنڌي تهو ۽

۹ يهواه مُنهن جي وپني ٻنڌي تهو يهواه مُنهن جي ديا

اگھائي تهو ۽

۱۰ لجن ۽ ترپهن اپار مڙيئي مُنهن جا وپري اٿانولو موٽي

لجي تهئن ۽

زبور ستون *
 ۱۱

داؤد جو گيت جو يهواه ڪهي گايانين گوش يمني جي پٿر

جي پيئي مين *

۱ اي يهواه منهن جا خدا تو تي انون وپساهيان تهو مڙني

منهن جن پوئلگن ڪهان بجائينم * تارينم *

۲ منان سينه وانگر پهارييم * جڏهن جهاداؤ نه هجي چيريم *

۳ اي يهواه منهن جا خدا جيڪر اهڙو ڪم ڪيو آهيم جيڪر

منڍائي منهن جن ترين تي آهي *

۴ جيڪر پنهن جي ڄاڻاڻو سان برائي ڪي آهيم * پنهن

جي ويري ڪهي ري ڪارن جهورنو انهم *

۵ ته ويري منهن جي ساهه جي پٽهيان ڪاهي * وٽهيس *

منهن جي جياپي ڪهي دهري تي لتاري * منهن جي مان

ڪهي دهوڙ مين وجهي *

۶ اٿه اي يهواه پنهن جي ڌم مین پان ڪهي متهي ڪر

منهن جن ويري جي هته ڪري جاگ * آچار ڪر *

۷ * جڏهن ماڙهن جو ميڙاڪو تو ڪهي ويڙهيندو تون وٽس

ابه مون اچ *

۸ يهواه پيندهن تي نيا گندو پرڪهينم اي يهواه منهن جي

سادهپائي * بهورڙائي سارو *

۹ ڇهالَ مَندنَ جيَ مَندائيَ پُنيَ تَهِي ۽ سادهُوُ ڪهي تون
 ڏاڏهُوُ ڪرينَ خُداَ آچاري هُننَ ۽ چيرنَ ڪهي پرڪهي تهُو ۽
 ۱۰ ڪهڙي مَنهنَ جيَ خُداَ سانَ آهي جو بهوڙنَ ڪهي
 بچائي تهُو ۽

۱۱ خُداَ سادهُوُ جوَ آچارُ ڪري تهُو ۽ خُداَ ڏيهاري ڏمڙي تهُو ۽

۱۲ چيڪرَ نهَ موٽندو پَنهنَ جيَ ترارَ تڪهي ڪري تهُو پَنهنَ

جي گُلييَ ڪهي ساهي تڪي تهُو ۽

۱۳ ۽ اُنَ ڏانهَ ڪالَ جا هتھيارَ تڪي تهُو پَنهنَ جنَ کانِ

ڪهي ٻرندڙ ڪري تهُو ۽

۱۴ ڏسَ تہ بچيڙائيَ ڪهانَ سنبھالي تهُو سو ڪوہ تہ مندائيَ

سانَ ڏهڪنو هو ڏروہ ڪهي چئي تهُو ۽

۱۵ ڪهڙَ ڪهنڙائينَ ۽ ڪهڙڙائينَ ۽ پاڻَ بهادَ مِينَ ڪري پئو

جا ڪهي هُٽائينَ ۽

۱۶ اُنَ جيَ مَندائيَ سَندسِ مَتھي تي پوندي اُنَ جو اندھيرُ

سَندسِ ٿيرِ تي لهندو ۽

۱۷ اُنونَ يھوآہ ڪهي پَنهنَ جيَ آچارَ لاءِ ساراهيندسِ ۽

يھوآہ تعاليٰ جي نالي ڪهي گائيندسِ ۽

IV.

۱ آرنهہ مِينَ خُداَ آسانَ ۽ دھرتي جوڙي آهي ۽ ۲ ۽ دھرتي

پيڏولي ۽ پالهي هئي ۽ اونداه اونهائي منهي هئي ۽ خدا جو
 روح جلن منهي ٿرندو هو ۽ ۳ ۽ خدا چيو ته سهاو تهئي ۽
 سهاو تهئو ۽ ۴ ۽ خدا ڏٺو ته سهاو چنگو آهي ۽ خدا
 سهاو کهي اونداه کهان وچهوڙيو ۽ ۵ ۽ خدا سهاو کهي ڏينھ
 جو نالو ۽ اونداه کهي رات جو نالو ڏنو ۽ سانجهي تهئي ۽
 سبهو ڏينھ پھريون تهئو ۽ ۶ ۽ خدا چيو ته بندھن تهئي جلن
 جي وچ مين جو جلن کهي جلن مون وچهوڙي ۽ ۷ ۽ خدا
 بندھن جوڙيو ۽ جي جل بندھن جي هيٺھ هئا سي تن جلن
 کھون جي بندھن جي منهي هئا وچهوڙيانين ۽ ائين تهئو ۽
 ۸ ۽ خدا بندھن کهي آسمان جو نالو ڏنو ۽ سانجهي تهئي ۽
 سبهو ڏينھ پئو تهئو ۽ ۹ ۽ خدا چيو ته جي جل آسمان جي
 هيٺھ آھين سي هڪڙي جاءِ مين گڏجن جو سڪي بهوني ڏسجي ۽
 ائين تهئو ۽ ۱۰ ۽ خدا سڪي بهوني کهي دھرتي جو نالو ڏنو ۽
 جلن جي گڏجن کهي سبندر جو نالو ڏنائين ۽ خدا ڏٺو ته
 چنگو آهي ۽ ۱۱ ۽ خدا چيو ته دھرتي گاهه اڀاري ساوڪ بجائتي ون
 پھروار پنھن جي جات سارو پھلندڙ جن جو پيج پان مين آهي
 دھرتي تي ۽ ائين تهئو ۽ ۱۲ ۽ دھرتي گاهه اڀايو ساوڪ بجائتي پنھن
 جي جات سارو ۽ ون پھلوار جن جو پيج پان مين پنھن جي
 جات سارو ۽ خدا ڏٺو ته چنگو آهي ۽ ۱۳ ۽ سانجهي تهئي ۽

سُبهُو ڏينھ ٿرڻو تھڻو ۽ ۱۴ ۽ خُدا ڇيو تہ سُجھندا تھڻن اُبھ جي
 بندھن مڀن ڏينھ جي راتِ کھان وچھوڙن لاءِ جو مندُون ۽ ڏينھ
 ۽ ورھ ڏسن ۽ ۱۷ ۽ تہ سُجھندا تھڻن اُبھ جي بندھن مڀن دھرتي
 تي سُوڃھري گرن لڳي ۽ اڀين تھڻو ۽ ۱۲ ۽ خُدا بہ وڏا سُجھندا
 جوڙتا هڪڙو وڏو سُجھندو جو ڏينھ جو راجُ گري ۽ پتو ننڏھڙو
 سُجھندو جو راتِ جو راجُ گري ۽ تارا ۽ ۱۷ ۽ خُدا انھن کھي اُبھ
 جي بندھن مڀن رکھيو جو دھرتي تي سُوڃھرو گن ۽ ۱۸ ۽ تہ
 ڏينھ ۽ راتِ جو راجُ گن ۽ سُوڃھرو اوندھ کھان وچھوڙين ۽ خُدا
 ڏٺو تہ چنگو آھي ۽ ۱۹ ۽ ساڃھي تھي ۽ سُبھو ڏينھ چوتھون
 تھڻو ۽ ۲۰ ۽ خُدا ڇيو تہ جل جڙن رڙھندڙن سان بھرجن ۽
 پکھي دھرتي منھي اڏامن اُبھ جي بندھن مڀن ۽ ۲۱ ۽ خُدا وڏا
 منگرچھ سرجئا ۽ سبھ جڙا رڙھندڙ جن سان جل بھرڻل انھين
 سبھڪوڙي پنھن جي جاتِ سارو ۽ سبھوڙي پکھي پنھن جي
 جاتِ سارو ۽ خُدا ڏٺو تہ چنگو آھي ۽ ۲۲ ۽ خُدا اُنن کھي
 آسپس ڏني جي پھروارا تھڻو ۽ ودھو ۽ جل سنڏڙن مڀن بھريو ۽
 پکھي دھرتي تي ودھن ۽ ۲۳ ۽ ساڃھي تھي ۽ سُبھو ڏينھ پنجنون
 تھڻو ۽ ۲۴ ۽ خُدا ڇيو تہ دھرتي اڀڄائي جڙا پنھن جي جاتِ سارو
 ڏھور ۽ رڙھندڙ جانور ۽ جھنگ جا مرون پنھن جي جاتِ سارو ۽
 اڀين تھڻو ۽ ۲۵ ۽ خُدا جھنگ جا مرون سرجئا پنھن جي جاتِ

سارو ۽ ڏهڙ پنهن جي جات سارو ۽ جيڪي بهوني تي رڙهي تهو
 پنهن جي جات سارو ۽ خدا ڏتهو ت چنگو آهي ۰

۲۶ ۽ خدا چيو ته ماڙهون جوڙيون اسان جي ڏول ۽ هڪجهڙائي

وانگر جو سنڌر جي مڇين جي سرداري کن ۽ اُبهه جي پڪهن
 جي ۽ جانورن جي ۽ ساڄي دهرتي جي ۽ تن جي جيڪي بهوني

متهي رڙهن تها ۰ ۲۷ ۽ خدا ماڙهو کهي پنهن جي ڏول وانگي

سرجنو خدا جي هڪجهڙائي سارو سرجنو آهس نر ۽ مادي سرجنا

آهس ۰ ۲۸ ۽ خدا انن کهي آسپس ڏني ۽ چين ت پهروارا تهئو

۽ ودهو ۽ دهرتي کهي بهريو ۽ تات منڇايوس ۽ سنڌر جي

مڇين جي سرداري کجو ۽ اُبهه جي پڪهن جي ۽ سبهڪنهن جانور

جي جو بهوني تي رڙهي تهو ۰ ۲۹ ۽ خدا چيو ته ڏسو ڏنيانو

سبهڪا ساوڪ بچيري جا بهوني متهي آهي ۽ سبهڪو ون جو

انس آهي ۽ ون پهروارو ۽ بچائتو ته اوهان کهي کهن ڏئن ۰

۳۰ ۽ سبهڪنهن جانور دهرتي جي کهي ۽ سبهن اُبهه جي پڪهن

کهي ۽ جيڪي بهوني تي رڙهي تهو جنهن مين جي آهي تنهن

کهي مڙيوئي ساءو سلو کهاچ لاءِ ڏنم ۽ ائين تهئو ۰ ۳۱ ۽ خدا

ڏتهو ت جيڪي ان سرجنو سو گهنو چنگو آهي ۽ سانجهي تهي ۽

سبهو ڏينه جههون تهئو ۰

۱ اِهڙِي آسمان ۽ دهرتي نيري هئي ۽ جيڪي انن ميں آهي ۽
 ۲ ۽ ستين ڏينھ ڇيڪي خُدا جڙيل آهي سو پورو تهڻو ۽ ستين
 ڏينھ ميں سبھ ڪم جو ڪٽائين تنهن ڪهان ان ويسانھين کي ۽
 ۳ ۽ خُدا ستين ڏينھ ڪهي آسيس ڏني ۽ پوڻ رکھائين چها لاءِ
 جو انهي ڏينھ خُدا سبھ ڪم جو جوڙائين تنهن ڪهان ويسانھين
 کي آهي ۽

۴ هي آسمان ۽ دهرتي جي اڻڄن جي وٺاوي آهي انهي
 ڏينھ جنهن ميں يهوا خُدا دهرتي ۽ آسمان سرجئا هئا ۽ سبھڪو
 جهنگ جو سلو جو اڱ ميں بهوني تي نه هو ۽ سبھڪا جهنگ
 جي ساوڪ جا اڱيان اُسري نه هئي سوڪو ته يهوا خُدا بهوني تي
 مينه نه وسايا ۽ ڪو ماڙهون نه هو ته بهوني جي بنيباري ڪري ۽
 ۶ ۽ دهنده دهرتي ڪهان چڙهي ساري بهوني ردي ۽ يهوا خُدا
 ماڙهو ڪهي بهوني جي دھوڙ ڪهان جوڙيو ۽ ان جي ناڪوڙن
 منجه جياپي جو دم پھوڪائين ۽ ماڙهون جڙو ساھ تهڻو ۽
 ۸ ۽ يهوا خُدا باڱ عدن ميں ابهرندي ٿي وھري جو ماڙهون
 جوڙائين سو ت رکھيو ۹ ۽ يهوا خُدا بهوني ڪهان سبھڪنھن
 وه جا ون اڱايا نھارن ميں موھنا ۽ ڪھائين ميں چنگا ۽ جياپي
 جو ون باڱ جي وچ ميں ۽ چنگائي ۽ مندائي جي سدھ جو ون ۽

۱۰ ۞ عدن کھان ھڪڙو درياءُ نڪتو باگ جي رجائن لڳي ۽ انھان

وراهي چار منڏھ تھڻو ۽ ۱۱ ۞ پھرين جو نالو پھيشون هو سڄي

خويله جي ڏيھ کھي ويڙھي تھو جتي سون پڙي تھو ۽ ۱۲ ۞

ھن ڏيھ جو سون چنگو آھي ۽ اُت موتي ۽ سنگِ سليمان ۽

۱۳ ۞ ٻئي درياءُ جو نالو گيخون اھو حبش جي ساري ڏيھ کھي

ويڙھي تھو ۽ ۱۴ ۞ ٽري درياءُ جو نالو دجلة اھو اشور جي

اُپرندي ڏانھن لنگھي تھو ۽ چوتھين درياءُ جو نالو فرات ۽

۱۵ ۞ يھوآھ خدائ ماڙھو کھي وڙھي عدن جي باگ مين

رکھڻو جو ان کھي پوکھي ۽ سنبھالي ۽ ۱۶ ۞ يھوآھ خدائ

ماڙھو کھي فرمايو چي سبھن باگ جي وٺن کھان تون کھائندو

وٽ ۽ ۱۷ ۞ پر چنگائي ۽ منڏائي جي سدھ جي ون کھان تون

م کھاءُ چھا لاءِ تہ جنھن ڏينھن مين تون ان کھان کھائين

تنھن مين تون مري ويندين ۽

۱۸ ۞ يھوآھ خدائ چيو تہ ماڙھو جو ھيڪو ھٿن چنگو ناھي

آئون ان جھڙي سھائين گندوسانس ۽ ۱۹ ۞ يھوآھ بھوني کھان

سبھ جھنگ جا جانور ۽ اُبھ جا سبھ پکھي جوڙي آدم وٽ

آندا تہ ڏسي کھڙا نالا ڏين ۽ جوکو نالو ھڪڙي ھڪڙي جانور

کھي ڏنائين سو ان جو نالو تھڻو ۽

۲۰ ۞ آدم نالا ڏنا سبھن ڏھورن کھي ۽ اُبھ جي پکھن

ڪهي ۽ مڙني جانورن جهنگ جي ڪهي پر آدم لاءِ ڪا سھائين
 ان جھڙي نه پڙبي ۽ ۲۱ تڏهن يھواھ خدا آدم تي نندڙ
 ڪيڙائي ۽ هو سھي پئو ۽ هڪڙو ان جي هڏن ڪهان وڻهي ماھ
 سان ان جو هڏه ٻدھائين ۽ ۲۲ جو هڏ يھواھ آدم مٿن
 ورتو تنهن ڪهان زال جوڙي آدم وٽ آندي آھس ۽ ۲۳ تڏهن
 آدم چيو ته هن وپر هڏ منهن جي هڏن ڪنان آھي ۽ ماھ منهن
 جي ماھ ڪهان هن ڪارن نار چئي سوکڙو ته نر ڪهان هي ورتي
 آھي ۽ ۲۴ تنهن لڳ مرس پنهن جي پي ۽ ماءُ ڪهي چھڙي
 پنهن جي جو ڪهي چنڊڙندو ۽ پي هڪڙو ماھ تھيندا ۽
 ۲۵ پي ننگا هئا آدم ۽ ان جي جو ۽ لڳي نه هئا ۽

VI.

۱ ۽ سڀ سڀن جانورن جهنگ جي ڪهان جي يھواھ خدا
 جڙنا چھي هو ۽ ان زال ڪهي چيو ته چھا خدا چيو جي باڳ
 جي سڀن وڻن ڪهان م ڪھاڻجو ۽ ۲ تڏهن زال سڀ ڪهي
 ورائي مين چيو ته باڳ جي وڻن جي پھر ڪهان آسين ڪھاڻون
 تها ۽ ۳ پر خدا چيو ته جو وڻ باڳ جي وچ مڻجھ آھي تنهن
 جي پھر ڪهان م ڪھاڻجو ۽ م چھڻوس متان مري وڻجو ۽
 ۴ ته سڀ زال ڪهي چيو مورهن نه مري ويندو ۽ ۵ چھالا جو

خُداَ جَاني تَهُو تَه جَنهن ڏينهن مِين اَهيَن اَن كَهان كَهاَئِندَو تَنهن
 مِين نِين اُپتَبو ۽ خُداَ جَهڙا تَهيَندَو چَنگائي ۽ مَنڊائي جا سُدِهورا ۽
 ۶ ۽ زال ڏتَهُو تَه اَهُو وَن كَهيَن لاءِ چَنگَو آهي ۽ اَكهن كَهي
 رِجَهاَئِندَڙ ۽ وَن سُدِه لَهَن لَگي مَوهُنَو تَدِهِن اَن جي پَهرِڪَهان
 وَتَهي كَهاَدَهاَئِين ۽ جَو مَرَس سانسِ هُو تَنهن كَهي پِن ڏِنائِين
 ۽ كَهاَدَهاَئِين ۷ تَدِهِن پَنهن جا نِين اُپتِيا ۽ جاتانُون تَه نَنگا
 آنيهن ۽ بڙ جا پِن سِي پان لاءِ پَنگا جَوڙائُون ۸ ۽ خُداَ
 ڏينهن جي تَهڊِڪار مِين باگ مَنجِه گَهَمندَڙ جَو پَراڻ پَنڊِهي اَم
 ۽ اَن جي جَو باگ جي وَنن جي وچِ خُداَ جي اَكِيان
 لَڪي پَئا ۹ ۽ يَهُواَه خُداَ اَم ڏانَه سَدُ گَري چِيو تَه تُون
 کاتَهي آنيهن؟ ۱۰ ۽ هُن وَرائِي مِين چِيو تَه تَنهن جَو آواجُ
 پَدِهم باگ مَنجِه پَر آئون ڏَرَس سَوڪوَه تَه آئون نَنگَو آنيهان هِن
 لاءِ آئون لَڪسِ ۱۱ تَه چِيائِين گَنهن چِتارِيئي تَه تُون نَنگَو
 آنيهن؟ ڪَ جَنهن وَن جي سانگي فرمايو ماني تَه اَن كَهان مَه
 كَهاَئِج تَنهن كَهان كَهاَدِهي؟ ۱۲ ۽ اَم چِيو تَه جا زال ڏني اَنهِيَم
 تَنهن مُون كَهي وَن كَهان ڏنو ۽ كَهاَدِهم ۱۳ ۽ يَهُواَه خُداَ
 زال كَهي چِيو چَها لاءِ هي كِيئي؟ ۽ زال چِيو تَه سَپ مُون كَهي
 تَهگيو ۽ كَهاَدِهم ۱۴ ۽ يَهُواَه خُداَ سَپ كَهي چِيو تَه جَو هي
 كِيئي تُون سَبهن ڏهُورن كَهان ۽ سَبهن جانورن جَهنگَ جي

ڪهان پٽين پنهن جي پيٽ تي تون هلندي ۽ ۱۴ ۽ دهوڙ ڪهاندين
 سبهن ڏينهن تنهن جي چار جي ۱۵ ۽ انون وڻ رکهندي
 تنهن جي ۽ ان جي وچ منجه ۽ تنهن جي ۽ ان جي انس
 مين اهو جهه ماري تنهن جو سر ماري ۽ تون ان جي ڪهڙي
 ڏانهندين ۱۶ زال ڪهي چيائين ته تنهن جي وٽم جا ڏکھ
 انون وڏو وڏهاندي پيٽ سان تون وٺاندي ۽ تنهن جي
 مرس ڏانهن تنهن سدهه تهيندي ۽ هو تنهن جو دهني هوندو ۽
 ۱۷ ۽ ادم ڪهي چيائين ته چها لاءِ جو پنهن جي جوڙ جي گاله
 بندي جنهن ون جي سانگي تو ڪهي فرمايم ته انهي ڪهان
 م ڪها تڏهن ڪهان ڪهاهتي تنهن جي لاءِ بهوني پٽي رهي ڏکھ
 سان تون ان ڪهان ڪهاندين سبهن ڏينهن تنهن جي چار
 جي ۱۸ ۽ گندا ۽ آڏپرون تنهن جي لاءِ اڻڄاندي ۽ هننگ
 جي ساوڪ تون ڪهاندين ۱۹ ۽ تنهن جي منهن جي پگهر
 مين تون ماني ڪهاندين چيسي توني ته تون وري دهوڙ تهيندين
 سوڪو ته انهي ڪهان تون ورتو انهن جهڙو تون دهوڙ انهن ۽
 دهوڙ تون وري تهيندين ۲۰ ۽ ادم پنهن جي جوڙ ڪهي حوا
 جو نالو ڏنو چها لاءِ ته اها سبهن جڙن جي ماءُ تهي آهي ۽
 ۲۱ ۽ يهواه خدائ چيو ته ڏسو ادم اسان جهڙو تهڻو چنگائي ۽
 مندائي جو سدهوارو هائي متان پنهن جو هتھ ڏرگهڙي جياپي

جي ون ڪنان ڪهاڻي اننت جي ۽ ۲۳ تنهن لکي يهواه خدا عدن
 جي باگ منجهون ان ڪهي مڪو تہ جنهن بهوني ڪهان ورتو هو
 تنهن جي پنيباري ڪري ۽ ۲۴ اهڙي مائڙهون تڙنائين ۽ عدن
 جي باگ جي ابهرندي ٿي ڪروب رکهنائين ۽ بههڙ ترار پهرندڙ
 جو تہ وات جيآپي جي ون جي سنهالن ۽

VII.

جياپو سدائي جو هي آهي تہ آهي توڪهي چهرؤ سچو
 خدا ۽ مسيح ڪهي جنهن ڪهي موڪليو آهي سنجان ۽
 ٻول يسوع مسيح جو ۽

خدا دگوارو سگورو ۽ هيڪڙو پتشان جو پتشاء سائين جو
 سائين جنهن جي سدائي جي ذات ڪهي جتڙا خاصي آهي ۽
 جو اهڙي اهاو مين تهو رهي ۽ جاتي ڪوئي پڄي نہ تهو سگهي
 ۽ جنهن جي پاڪ جات سبه ڪنهن مائڙهو جي نهار ڪهان
 اهڙي آراهي ۽ گجهي آهي تہ نہ ڪنهن ڪهيس ٿتهو ۽ نہ ٿسي
 تهو سگهي تنهن ڪهي وس ۽ مان سدائي هجي آمين ۽ پراڻ
 دهنی ۽ جو هڪيو ۽ پراهون ۽ آگائرو ۽ پورن آهي ۽ پان ڪهي

ٻانهن تي پدهرو ڪيائين ۽ گهني باجهه ۽ پاڇاري ڪهان گهريائين
 ته پاڻ سان ويجهو نهي ڪن پنهنجي اوڙو ڪري تنهن ڪري
 تن لنگ پتلاچ موڪلائين ۽ ان جي مهانبي پنهنجي جو پاڪ
 ڪلام ڪن توهڻو آهس پوءِ پهريون علم و جو ويدهن جي طالبن
 ۽ خدا جي ويجهرائي جي موهيلن ماڙهن ڪهي هن جڳهه ۾
 وادهو جوڳ ۽ سبائتو آهي سو هي آهي ته سچن پتلاچن ڪهي
 سنجائي ان جي چون سان خدا جي ساڃاهه پرائن جهو ته
 ٻانهي جي سچي ۽ سدائي جي سبهاڳائي خدا جي سنجائپ
 تي لنگل آهي پر ان خدا ڪهي جو ان ڏٺو ۽ چڪاس ڪهان
 ڏور ۽ سجهه ڪنا ٻاهر آهي ڪوئي سنجائي نه تهو سگهي بگر انهن
 جي ڪلام ڪهان جو پتلاچن جي مهانبي پنهنجي جن ٻانهن ڪهي
 توهڻو آهس ۽ ڪلام خدا جي آيتن ڪهان جو ثوريت ۽ انجيل
 ڪهان آرتو آهي چئو ڄاتو تهو تهئي ته مڙني پتلاچن ڪهان مسيح
 گهڻو وڌو آهي پر جيڪو سچ جو طالبو ۽ خدا جي ساڃاهه پرائن
 جي وگر ۾ هوندو سو هڏهين گهڻو جتن ڪندو ته مسيح ڪهي
 چنگي پر سنجائي سندس وڌاري ۽ ٿيلي ڪهي چنگي پر
 چاچي ۽ جڏهن ڪوئي هن علم جوڳي جي پرائن ۾ ان جي
 وڻهپ ڪري تڏهن ابهرميو اهو سرهو ۽ نرويو هوندو پوءِ خدا
 جي واهر سان جوڙيندڙ هن پوڻهي جو هن واهر ڪهي ان محمدن

جي پيٽي جي هردي سان گهڙا سڃاڻي جا آهن سَنبَاهِينْدُو
 جيتوڻي جوڙيندڙ چنگو تهو جاني و ته ماڙهون مُحمدي مَسِيح
 كهان ان سُدهيا نه آهن و ۽ متهس پتِ آئن جي دعوا ڪرڻ
 تها و پر انهن جي سنگت ۽ سنڌهن ڪتابن كهان هي گاله پن
 پانهي تي کهي و ته مَسِيح جي سُنجانن ۽ سنڌهنس منجن مين
 وڌي گهي تها ڪن و هن لاءِ ته مَسِيح جو وڌاريو ٻن نبين
 جهڙو تها پروڙن ۽ ان وڌاري منجه جو پاڻ مَسِيح وچوري پدهرو
 پنهن جي پيٽي تهايو اتهس تنهن کهي نه تها منجن ۽ نه تها
 باسن انهي ڪارڻ انهن جي پتِ مَسِيح جي باب منجه گهت
 آهي ۽ مَسِيح جي وپساهه كهان وڌو سنڌهو رکهي تهو و جهو
 ته مَسِيح کيس نه رگو مڙني نين كهان سرس هتهون ساري
 ايتِ كهان سڪهر تها چانن ۽ هيئي جهيڙو اڳ ڪهون هيله
 توڙي محمدن ۽ مَسِيح منجه هوڏ ۽ وڀر جو ڪارڻ تهو آهي ۽
 هن لاءِ ته هي جهيڙو گهنن بهيرن اڃيل ۽ توريت جي وگت
 نه پروڙن ۽ نه سجهن كهان پدهرو تهو آهي ۽ مَسِيح بهي
 هاني تئين وڌو وڌاريو مَسِيح جو ۽ ٿيلو ۽ دبدبي کهي سندس
 ٻول ۽ آيتن ڪلام خدائ جي سان محمدن کهي دهارودهار پان
 پتيڪارن سان نه سجهايو ۽ پوءِ جوڙيندڙ هن گاله کهي پان
 تي جوڳ ڄاڻو ته هن پوتهي جي سترن مين سورهاي ڪري

خُدا جي وَاھَر سَانُ يَسوعَ مَسِيحَ جو ٿيلو ۽ اَلُوھِيَتَ جي
وڌاري ڪھي اِنجِيلَ ۽ تَوْرِيَتَ جي آيتن سان سُڌُ ۽ وِجورَ
کري ۽ پَنھنَ جي پُڄندي آھَر ھنَ جھڙي ڪھي وِجَ ڪھان
ميٿائي ۰

پر مَسِيحِي جي يَسوعَ مَسِيحَ ڪھي سَبھي نَبِيَنَ ۽ سَبھَ اُپتِ
ڪھان وَاھو جَانِي اَلُوھِيَتَ جي وڌاري مِينَ مَنجَنَ تها ڪن
گھرجي تہ مُھمدي ھنَ وِيساۃ ڪھان پيرانَ ۽ ھنَ سَردها ڪھان
بھڄندڙ تہ تھننَ جھو تہ قُرآنَ مَنجھُ پَنَ مَسِيحَ جي وڌي وڌاري
جي مامَ تھي آھي جئين تہ سُورۃَ تَحْرِيْمِ مَنجھُ لڪھيو آھي تہ ۰
مَرِيْمَ ابْنَتِ عِمْرَانَ الٰھِي اَحْصَنَتَ فَرْجَهَا فَنفَخْنَا فِيْہِ مِنْ رُوْحِنَا
يعني مَرِيْمَ دھي عِمْرَانَ جي جنھن پان ڪھي رڪھيو ۽ ھن لاءِ
اَسَانُ پَنھنَ جي ساۃ مَنجھان مَنجھس پھوڪيو ۰ ۽ موٽي سُورۃَ
نِسَاءِ مِينَ لڪھيو آھي تہ ۰ اِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرِيْمَ رَسُوْلُ
اَللّٰهِ وَكَلِمَتُهٗ اَلْقَاہَا اِلَى مَرِيْمَ وَرُوْحٌ مِنْہٗ ۰ يعني سوڌيتَ مَسِيحَ مَرِيْمَ
جو پُترُ خُدا جو رَسُوْلُ ۽ سَنَدَسِ ڪمُو آھي جنھن ڪھي مَرِيْمَ
تي وِدھو ۽ سَنَدَسِ رُوْحُ آھي ۰ ھاڻي ٿسو تہ قُرآنَ جي ھن
آيتنَ مَنجھُ پُچر تھي آھي تہ يَسوعَ مَسِيحَ پَنَ ماڙھنَ جان تہ
جايو آھي ھتھان رُگُو خُدا جي ڪل سَان رِي پِي مَرِيْمَ جي
پِيَتَ ڪھان ھنَ پر اِنبو تہ خُدا پَنھنَ جو رُوْحُ مَنجھس پھوڪيو ۰

هي بهي لکھيو آهي تہ اهو خدا جو روح ۽ سندس کلمو آهي
 پوءِ قرآن منجه کھڙي نبي جي کان اھڙي پيچر تھي آهي ۽
 کنهن جي باب مين چيو آهي تہ سندس کلمو آهي؟ هن لکي
 قرآن پن مسيح کھي مڙني ماڙهن ۽ سبھني نبين تي مٿانھين
 ڏني آهي ۽ ان جي اوهيت جي وڌاري تي سنڀ کي آهي ۽ جيڪڏھن
 کوئي چوي تہ جي قرآن منجه ھندوھندھ مسيح جي اوهيت جي ناڪر
 آهي تڏھن کين تھو تھي سگھي تہ ھنن آيتن منجه محمد
 مسيح جي وڌي وڌاري جي مام ڏيئي ساکھ ڏني ھجي تنھن
 جي ورائي ھي آهي تہ ماڙھون مسيحي ان گالھ جي پٿاندر جا
 لوقا جي پھرين باب جي ۳۵ آيت منجه مسيح جي جن
 جي باب مين لکھي آهي ويسا تها رڪھن تہ يسوع مسيح ري
 پي روح القدس کھان اٿنو آهي ۽ يوحنا جي پھرين باب
 جي وگت پٿاندر مسيح کھي خدا جو کلمو تها چون ۽ انھين
 باب مين جو چيو وٺو آهي تہ اهو کلمو خدا جو ۽ سبھکا وتھ
 تنھن اٿي آهي تڏھن ھن گارن کھان خدا جي کلي جي
 پد جي انھ مسيح جي اوهيت تي آهي محمد مسيحي کھان ھي
 گالھ ٻنڌي انھن جي آثارن لاءِ قرآن مين لکھيائين ۽ دھاران
 چائن ٻجھن اسانھن جي آرتھ جي ساکھ ڏني آتھس ۽ قرآن
 جي مٿين آيتن جي وگت پٿاندر چيلاني جو مسلمانن جي

کَرَمَ مَنجِهَ هِڪَڙوُ وَجَانَتُوَ مَآڙهُونَ آهِي چَڻِي تَهُوَ تَه پَدِهَرُوَ تَهِنُنُ
 عِيسِي جُو گَجُهَ جِي پِيٽِي اِيڪَڙِي حَصْرَتَ اِلِهِيَتَ جِي
 آهِي اِنهينَ ڪَارَنَ ڪِهَانُ خُداَ جُو رُوَحَ ڪوٽهايو آهي جهوڙو رُوَحَ
 پُورَنَ ڪِهَانُ آهِي تَه خُداَ جِي مِڙِي نَالِنَ جِي پَدِهَرَاڻِي آهِي *
 هي آيتون ۽ هي جا يون هن لڪَ چُونڌِي وَچُورِيُونَسِي تَه جِيئِنَ تَه
 مَسِيحَ جِي اُلُوهِيتَ سُڌُ ڪَرَنَ ڪَانَ اَسَانُ ڪِهِي قُرآنَ جُونِ آيتون
 گهڙيون آهن هتھوڙينَ نِسُورُوَ مُڪَمَدِنَ جِي پَهَتَ لاءِ پُجَارِيُونَسِي
 مَسِيحَ جِي اُلُوهِيتَ جِي پَارَنَ جِي ڪَانَ تَوْرِيَتَ ۽ اِنجِيلَ جُونِ
 آيتانَ بَسِ آهِنَ ۽ سَنَدَسِ وَڌُوَ وَڌَارِيُوَ ۽ اُلُوهِيتَ جُو پَدُ مِينِ
 اهڙو پَدِهَرُوَ ۽ وَچُورِيُوَ تَهئُوَ آهِي تَه سَنَدَنَ وَگَتَ ڪِهَانُ هَدِهِيَنَ
 نِروارَ ۽ وَرَجَايوَ تَهِي تَهُوَ جِيئِنَ تَه خُداَ جِي وَاھَرَسَانُ وَچُورَ
 ڪَنڊَاسِي ۽ هِنَ ڪَانَ تَه اِنجِيلَ جِي اُها سِيڪَهَبَ جَنُهِنَ ڪِهِي مَسِيحِي
 تَثَلِيثُ تَهَا چُونِ مَسِيحَ جِي اُلُوهِيتَ جِي سِيڪَهَارَ سَانُ مَورَانُ
 لاڳاپُو تَهِي رَڪهي پُوَ اُلُوهِيتَ جِي وَچُورَانُ گَجُهَ سَانُ هِنَ پُجَرِ
 مِينِ گَڏِيندَانَسُونُ * پَرِ هِنَ ڪَالِهِنَ جِي سُڌُ ڪَرَنَ ڪِهِي مَآڙهُوُ جِي
 پُروڙَ ۽ هِنَ جِڪَ جِي عَلَمِنَ ڪِهَانُ پَتُوَ تَه ڏِيندَاسِي هتھونَ رِگِي
 مَسِيحَ جِي ڪَلَامَ ۽ اِنجِيلَ ۽ تَوْرِيَتَ جِي پَدِهَرِنَ آيتنَ ڪِهَانُ
 جهوڙو تَه مَسِيحَ جِي اُلُوهِيتَ ۽ سِيڪَهَتَ تَثَلِيثَ جِي خُداَ جِي
 ذاتَ جِي گَجُهِنَ مَنجِهَانُ آهِي ۽ مَآڙهُوُ جِي نِرَتَ مِينِ هِي ڪَلَا

۽ سگه نہ آهي تہ خُدا جي اَننت اُونهائيَ جي گجھہ کهي
 پُجي کهن جاچي سگهي سي تہ سُرَت جي وس مین نہ
 آنہن پوءِ پدھرؤ آهي تہ ماڙهون پنهن جي سُنچاڻپ سان اُنهن
 گجھن جي پهڻو ڪرن ۽ مَنجن جي بابت اُهڻجان نہ تهو آئي
 سگهي چها تهي سگهي تهو تہ ماڙهون پنهن جي هيئي ڏاهپ
 سان خُدا جي نرمل ذات جي اَننت اُونهائيَ کهي جاچي
 اُن اُوندهائيَ کهي جا سندس پاڪ ذات تي پڪهڙيل آهي
 مَچيتائيَ جي اهاو سان چڻو ڪري جڻن تہ ماڙهو کهي ايتري ڪلا
 بهي نہ آهي تہ پنهن جي ڏاهپ جي سؤجھري سان پنهن
 جي ذيه انتائيَ جي اُوندهائيَ کهي ڏور ڪري پنهن جي هون
 جو بهيد جڻين تہ گهرجي وچوري يا پئي ماڙهو جي اندر کهي
 سڄهي جهڙو تہ جيڪڏهن ڪو سج ڏي ڏسي تڏهن سندس
 اکهن منجهہ اُوندهائيَ تهي آچي تڻي ماڙهو جي ڏاهپ کهي
 جڏهن اڏڻو سج جي پاڪ ذات جي جاچن جي منجهہ ڪري
 تڏهن رگي ڪارہ پڙيندي جهو تہ اُن سج چمڪي جي سنڌر
 ڪهان سج ۽ چنڌر ۽ تارا ٿيپا ۽ سندس وڏائيَ جي واو
 مین رتيون آنهن ۽ جنهن پر تہ هڪڙي ويچ اگني سي منجهہ هن
 پُچها جي ورائي مین تہ خُدا چها آهي باسڻو تہ جيترو آنون
 وادهو وڪر تهو ڪريان ٿيترو گهٽ چئي تهو سگهان انهي پر هائي

پڻ سڀڪو ڏاهو ۽ سڀانو انهي ڳالهه جو منجاءُ و هوندو ۽
 اوتڪ ڳالهه جو هي آهي ته جيڪڏهن خدا تعاليٰ پنهنجي
 پاڪ ذات جي باب پنهنجي جي واڪ منجهه کي نه وڃوري
 تڏهن ماڙهون بهي ان جي باب ويسا سان کي نه چئي
 سگهي ۽ جي توڙي خدا پنهنجي ڳالهه ميڻ پان ڪهي
 پڌرو ڪنو آهس تڏهن پڻ ماڙهو ڪهي هي ست ۽ سگهه ناهي ته
 جي کي خدا جي واڪ منجهه پڇارڻو آهي تنهن ڪهان وادهو
 وڃور ۽ پڌرو ڪري هتھونين سج هي آهي ته جيترو کي سرتيارن
 سڀني پنهنجي جي ڏاهپ سان خدا جي پاڪ ذات جي
 باب هاني توڙي چيو آهن ۽ يا اڪئي چوندا خدا جو واڪ ۽
 مسيح جو ٻول انهن مڙني ڪهان ويساهو آهي پر گجهو مه رهي ته
 اهڙو بهم تهئي تهو هتھونين تهئنو آهي جي ته جدا جي
 واڪ ميڻ اهڙا آره وڃوريا ۽ خدا جي پاڪ ذات جي ڳالهه
 ميڻ اهڙا نڪتا پڌرا ۽ چتا تهئا هجن جنهن جي پروڙن منجهه ماڙهو
 جو تهڙو ۽ هيئي ڏاهپ جو دهيان ورتل ۽ ماندو آهي جهو ته ماڙهون
 ان ذات آڳاڻي ۽ منيا پورن ڪهي هڏهين نه تهو پروڙي
 سگهي هن جي دهار ماڙهو جي ڏسا اهڙي چڪاس تي آهي ته
 جڪر هيتهي منجهه مڙني علمن ڪهي بهري نهار ۽ اٽڪل ڪهان يعني
 ٿولن جي ڏسن ۽ منهن پور ڪرڻ ڪهان پراڻي تهو ۽ خدا جي

علم کهي ايهين پڻ جنن تہ کلا ۽ منيا کھان جا ايت مين
 پدھري آهي ۽ ڏاهپ ۽ پرپت ۽ نياءَ ۽ پاچاري ۽ ٻين گنن کھان
 جي ماڙهو مڃهه تهئا لبهن اڀايندڙ ٿي چيتو نيئي ۽ ان گنن
 کهي ريت اتم سان متھس لائي رگو انهي پر خدائ جي ان
 گنن کهي آسي اوکھان مڃهه آني تها سگھون پر ڏاهن
 کھان گجھو نہ آهي تہ هن جگه مڃهه اهڙيون گھنيون وٺون
 ۽ خدائ جي پاڪ ذات مڃهه بهي اهڙا اڀار نڪتا آهن
 جن کھان ماڙهو ان سرتيو آهي ۽ جن جون بهيئون ۽
 درشتانگ ايت مڃهه نہ تھتون لبهن ۽ جي خدائ تعاليٰ
 ان نڪتن ۽ ان بهيدن کهي جي رگا سندس ذات جا آهن
 پنهن جي ٻانهن تي پڻ پدھرا گري تھن بهي آسي ماڙھون
 تن کهي جيئن تہ جگائي نہ سڃھي سگھنداسي هتھوئين نہ تھو
 تھي سگھي تہ جنهن توڙي آسي هن جگه مين آهيون اهڙا
 بهيد اسان تي جائي پدھرا ۽ چٽا کيا وڃن چھو تہ انن جون
 بهيئون ۽ درشتانگ هن جگه مڃهه نہ تها ڏسجن تان تن
 کهي ڏسي انهن نڪتن ۽ گجهن جا چيتيا گري سگھون جھڙو
 تہ جو ماڙهو اندھو ڄاڻو هجي سو سج جي اهاو کھان هڏھين
 کسرتيو هوندو ۽ جيتوئين ڀڄندي تائين سج ۽ سندس سوجھري
 کهي چٽو چٽو تنهن جي اڳيان وڃور گريون تان پڻ اھو جھڙو تہ

گهرجي نہ پروڙيندو ۽ نہ تهي سگهي تهو تہ سج ۽
 اهاو ۽ دسن کهي تهيك ۽ چنگائي سان پنهن جي نرت مين
 اني پوء مسيح جي الوهيت ۽ خدا جي پاڪ ذات جي
 ترينائي پن اهڙي آهي اهي پاڪ ذات جي خدا جي انهن بهيدن
 منجهان آهن جن جون جهڙايون ايت منجه نہ تهيون لهن انهي
 کارن کهان انن جي سنجائن ۽ وچورن کهان ماڙهون انيچنؤ
 ونجي تهو ۽ جنهن تائين اسي هن جگ مين آهيون اوکھو آهي
 تہ اهي بهيد اسان بانهن تي موران ۽ بنه کهي ونجن ۽
 پوء چيکو هن کارن کهان تہ اهي بهيد ڏاهپ جي جاچن
 کنا باهر آهين انهن جو نرجو هجي تڏهن سوڌيٽ ان انڊهي
 وانگر هوندو جو سج ۽ جوت کهي نہ دسن ۽ پنهن جي نرت
 سان نہ سجهن جي کان نرجائي ڪري ۽ اهو ماڙهو جو انهن
 وتن جو جن کهي پنهن جي وچا سان پروڙي نہ تهو سگهي
 انيچ هجي ۽ خدا جي ڪلام جي انهن آرتهن ۽ سيڪهتن
 کهي جي سيانپ جي دگي کهان پري ۽ پروڙ جي سنڊهي
 کهان باهر آهن الي تڏهن اهو پنهن جي گهٽ وچا کهي
 خدا جي ڪلام تي سراسائي هتهان پنهن جي اپار هته مين
 پان کهي خدا تي پن متهاهين تهو ڏئي جهو تہ ڏيٽ کهان
 لويي پنهن جي هردي منجه اهڙو پور تهو ڪري تہ جن تہ خدا نہ

گري خُدا پتي ڏاهي ڪهي سَنجَانَبَ ۽ گل مَنجِهَ مَتِهَسِ سَرَسِي
 نَه آهي ۽ خُدا هِنَ گَالِهَ تي سَڪهَوُ نَه تَه اِهَرِنَ اَرَتِهِنَ ڪهي پَنُهِنَ
 جي ڪلامَ مَنجِهَ وِچورَ ڪري جِنَ جي سَڄِهَنَ ڪِهَانِ ماڙهَوُ جي
 سِيَانَبَ وِرَجَلِ تَهِي ڏهڪِيوُ نَه هُجي تَه اِهَرِي ماڙهَوُ ڪهي گُهَرَجِ
 پوندي تَه خُدا جو پُنَ نَاڪاري هُجي هِنَ لَڪِ تَه سَنديسِ ذاتِ
 ۽ دِبهِي سَڄِهَ ۽ پورَ ۽ دِهِيانَ ڪِهَانِ ٻاهرِ آهي هَتَهوئينَ گُهَرِجي
 تَه پَنُهِنَ جي هُونَ جي پُنَ نَاڪارَ ڪري جهوَتَه اَنجَا تَوَڙِي نَه
 سَڄِهَوُ ۽ اَگني سَڄِهِي سَڪهندوُ تَه خُدا ڪهيسِ ماءُ جي پيٽِ
 مِينِ ڪئينَ سَڄِهِيوُ ۽ سَنديسِ ساهَ جي وِڊهِنَ چها آهي ۽
 تَنُهِنَ جو مِيلاپُ بَتَ سانُ ڪئينَ آهي ۽ گُهَرِجي تَه اِهَرُو ماڙهونَ
 سَهسينَ وِتُهِنَ جي نَاڪرَ ڪري جيتوڙِي سَبهَ ڪَنُهِنَ پَلڪَ سَنديسِ
 ڏسَنَ مِينِ تَهئونَ اچَنَ جِنَ جو هُونَ مَتِهَسِ سِجَ ڪِهَانِ پَدِهَرُو آهي
 جهو تَه اُنُهِنَ جي بهِي ذاتِ ۽ گُجَهِنَ گُڻنِ ۽ ڪَمَنَ ڪهي نَه تَهو
 سَڄِهِي سَگهي تَهو چها ڪَنُهِنَ سَبوَجَهَ گولا پهولا نِيئي جاچنو
 تَهيو آهي تَه ڪَنُهِنَ پَرِ ڪِهَانِ تهي سَگهي تَهو تَه هِڪڙِي نَنڌَهڙِي
 ڪني ڪِهَانِ وڌو وِنَ چاڀي ۽ سَهسينَ ڪنا مَنجِهَسِ تَهِنَ ۽ سَبهَ
 ڪَنُهِنَ ڪني مِينِ پَهريينَ ڪني جيتري سَگهَ هُجي تَه سَهسينَ پَٺا
 وِنَ پَهريينَ وِنَ جهڙا چاڀنَ ۽ ڪَنُهِنَ ماڙهَوُ ڪهي هِنَ نَڪتي جي
 پَدِهري ڪرَنَ جي سَگهَ آهي تَه ڪَنُهِنَ ڪارَنَ ڪِهَانِ هِڪڙِي دِهَرِي

۽ واو ۽ سج ۽ مينه جي سگهه ۽ ڪم ڪهان بهتئين بهتئين جا
 ۽ رنگورنگ جا پهل ۽ پروڙين جا ون ۽ پهر جنن تها جنهن
 جي سونه ۽ ورن ۽ گن ۽ بل مين هڪڙو بي ڪهان گهنو
 سنڌهائتو آهي؟ موٽي هن بهيد ڪهي ڪنهن ماڙهو وچوريو آهي
 ته ماڙهون پنهن جي ننڍي اکه سان سبهه جگر ڪهي
 ڏسي تهو ۽ ڪهاج جو ڪهاڻي تهو سندس ديهه ڪهي ڪئين
 هريو ۽ سجر تهو رکهي ۽ سبهه ڪنهن لنگ ڪهي دهار دهار سگهه
 تهو ڏي چها ڪنهن سياني پنهن جي پروڙ سان جاچو ۽
 وچوريو آهي ته بهوئي ۽ سج ۽ چنڊر ۽ تارا پنهن جي وڌائي
 جي دهار ڪنهن پر واو مين ري تهنهن لٽڪيل پهرن تها جنن
 ته منڏهه جي ڏينهن ڪهان انجا تائين پنهن جن سنڌهن تههين
 ڪهان پهري نه ڪري پوري پهري مين آهن چها هي سبهه نڪتا
 ۽ بهيد اهڙا نه آهن جن جي چڪاسن مين ماڙهو جي پروڙ
 تهوري موڙهل رهي ۽ اهڙن بهيدن ڪهي خدائ تعاليٰ ايت منجه
 اپار ۽ انت پدهرو وچوريو آهي پوءِ ڪو اچڻ نه آهي جو خدائ
 پنهن جي الهام جي واڪ منجه پڻ اهڙن بهيدن ۽ ارتهن ڪهي
 پدهرو ۽ چٽو ڪري جي ماڙهو بدهه جي پروڙ ڪهان باهر آهن
 ڪڏهن جيڪو نه پروڙن جي ڪارڻ خدائ جي گجهه جو وپساهي
 نه هوندو ۽ ڪلام خدائ جي ڪهي هن لنگ ته اهي گجهه منجهس

وچورِيَا تَهِنَا آهِنِ نَهَ بَاسِي سَو مُورِهِين مُورَكَهَائِي ۽ وَڌُو ڌوَه تَهو
 گري اهڙي اِيَانِبَ ۽ هَتَه سِبَه گَنُهِن سَبُوَجَه ۽ سِچَائِي جِي
 سُنچَانَدَنڌَرِ آكَسَ كَهَان ڌورِ هُجِي اُنَ كَهِي اِيَتَرِي پَرُوڙَ وَتَهَنُ بَسِ
 آهي تَه خُدا جَانُو ڏاهي اهڙا بهيدَ جِي رِگَا سَنَدَسِ پَاكِ ذَاتِ
 جَا آهِنِ پَنُهِن جِي كَلَامَ مَنجِهَ وچورِيَا آهِنِ ۽ تِنِ جُو وِپَسَاهُو
 تَهِنُن ۽ مَنجِنُ بَانُهِن تِي جُوڳَ ۽ جُگَانُو آهي جِيَتُوڙِي هَڏِهِنُ
 سَجَهَ مَنجِهَ نَه تَهَا آجِنِ ۰

هَانِي تَه آسَانِ هِنِ گَالِهَ بُولِهَ جُگَانِنڌِي كَهَانِ پَالِهَائِي لَدِهِي
 تَهِنُ بَابِنِ جِي وچورِ سِثَرِي اِنجِيلِ ۽ تَوْرِيَتِ جِي آيُنِ سَانُ
 شُدُ كَنَدَاسُونِ تَه يَسوعَ مَسِيحَ جِي اُلُوهِيتِ ۽ پَاكِ ذَاتِ خُدا
 جِي ٿَرِينَائِي جِي سِيكَهَتِ سُوڏِيَتِ اُنُهِنِ كِتَابِنِ مَنجِهَ
 پَدَهَرِي ۽ چِٽِي وچورِ تَهِي آهي ۽ چِيڪڏِهِنُ گَنُهِينِ كَهِي هِي
 بَهَرُ هُجِي تَه چِيڪَسِ اِنجِيلِ ۽ تَوْرِيَتِ پَهَرِيَلِ ۽ رِيٿِيَا هُجِنِ تَهِنُ
 كِنَسِ كِتَابِ مِيرَانُ لَحَقَ جِي پَهَرِيُنِ بَابِ ٿِي سَنجَ تَهَا كَرِيُونِ
 چَهُو تَه هِنِ جِي وِرَانِي اُنَ هِنڌَه ڏِنِي وِٻِي آهي هَانِي سِيكَهَتِنِ
 مَتِهِينِ جِي اَتَهِنِ كَهِي بِنِ بَابِنِ تِي وِرَجَهَ كَرِي پَهَرِيُنِ بَابِ
 مَنجِهَ مَسِيحَ جِي اُلُوهِيتِ جِي وچورِ شُدُ كَنَدَاسُونِ ۽ ٻِي بَابِ
 مَنجِهَ ٿَرِينَائِي جِي سِيكَهَتِ وچورِيندَاسِي پَرِ جَنُهِنِ ڏَسَا مَنجِهَ
 رِگُو خُدا مَازَهُو جِي اوٿِي دِلِ ۽ سَنَدِيسِ اُونڌَاهِي ڏَاهِبِ

ڪهي جوت ڪري ماڙهو ڪهي روحاني آرتهن جو ويساهه ۽ پروڙ
 توهي سگهي تهو پوءِ سده هي آهي ته اهو پنهن جي وڌي
 پاڇه ۽ پاڇاڙ سان تو پڙهندڙ ڪهي پن پنهن جي جوت
 سان جوتيارو ڪري ويدهن ڏي سونهائي جهو ته ماڙهون جنهن
 تائين جگتر متهين ڪهان جوتي نه هجي خداهه جي ڪمن ۽
 روحانن گالهن ڪهي نه سجهي سگهي جنهن ته اڃيل يعني
 پهرين ڦرئين جي ٻئي باب جي ۱۴ ۽ ۱۵ آيتن مين لکيو
 آهي ته سنساري ماڙهون خداهه جي روح جي گالهن ڪهي نه
 تهو منجي ته آهي تنهن جي اڳيان ايانپان آهن ۽ نه اهو ڪنن
 جاني سگهي تهو جهو ته آهي روحاني پر تي سجهون تهون
 وڃن ۽ اهو جو روحاني آهي سو سبهن گالهن ڪهي جاچي
 تهو ۽ هن لاءِ ته خداهه پنهن جي وڌي پر پيت ۽ پاڇاڙ
 ڪهان هي گهري تهو ته سبهه ماڙهون جهوڻڪو لهن ۽ سچائي
 جي سانچاهه ڪهي پهچن جنهن ته پهرين توتيووس جي ٻئي
 باب جي ۴ آيت ۽ اڃيل جي ٻين آيتن منجهه لکيو آهي
 پوءِ ٿيڪ تو ڪهي پن جنهن ويله ته سچائي جو گهرو تهيندين
 سونهه جي جوت ڏيئي ۽ وات ويدهن جي ڏيڪهاري تنهن
 جي هين ڪهي جوتي ڪندو ان ڏسا منجهه هنن پرن جي آرتهن
 ڪهي سچائي ۽ جوڙ سان سجهي سگهندين ۽ يسوع مسيح ڪهي

سَنَدَسِ اُوجِي وَڌِيَرَبَ تِي بَاسِي ۽ هِيَنِ سَانِ مَتِهَسِ سَپَتِ
آني چھوڙڪو لَهَنديَن *

بَابُ پَهَرِيُونِ *

يَسوعَ مَسِيحَ جِي اَلُوهِيتَ جِي وَچورَ مَنجِهَ هِنَ بَابَ كهي
تَرِنِ فَصَلَنِ تِي وَرَجهي پَهَرِيَنِ فَصَلِ مَنجِهَ مَسِيحَ جِي اَلُوهِيتَ
اُنهيَنِ جِي وَچَنَ سَانِ ۽ بِيئي فَصَلِ مَنجِهَ اِنجِيلِ جِي بِيَنِ آيتِنِ
يَعْنِي حَوَارِنِ جِي گَالِهِنِ كِهَانِ نِروارِ ۽ سُڌُ كَنَدَاسُونِ ۽ تَرِيَنِ فَصَلِ
مِيَنِ هِنَ گَالِهَ كهي سُڌُ كَنَدَاسِي تَه تَوَرِيَتَ جِي آيتِنِ مَنجِهَ پُنِ
مَسِيحَ جِي اَلُوهِيتَ جِي مَامَ تهي آهي *

پَهَرِيُونِ فَصَلُ *

يَسوعَ مَسِيحَ جِي اَلُوهِيتَ جِي وَچورَ ۽ نِسْتُونِگِي مَنجِهَ سَنَدَسِ
وَچَنَ كِهَانِ * چيڪڏهن يَسوعَ مَسِيحَ سَوڌِيَتِ اَلُوهِيتَ جِي وَڌِيَرَبَ
مِيَنِ هُو تڏهن ري بَهَرَمَ اُنهيَ پَانِ هي وَڌِيَرَبَ پَانِ سَانِ لَآئِي
هُوندي تَه ماڙهن جِي دِلِ مِيَنِ ڪو بَهَرَمَ ۽ سَنَسُو پاچهي تَه رهي
تَه اُنهيَ پَانِ پَنهن جِي اَلُوهِيتَ جو ٻولُ ڪِيَانِيَن ۽ اهڙوئي پُنِ
تَهُو چهُو تَه مَسِيحَ تَه رِگُو پَنهن جِي چيلني سَانِ هَتَهُوِيَنِ گُهِنَا
بَهِيَرَا يَهُودِنِ ۽ سَنَدَهِنِ سِيڪَهَارِيندَرِنِ جِي سَامَهُونِ پُنِ جِي
سَنَدَسِ وِپَري هُنَا پَدَهَرُو پَنهن جِي اَلُوهِيتَ جِي وَڌِيَرَبَ جِي

۽ ٻڌهن ۽ ٻڙ ڪٺو آتھس اھڙو تہ آتھن ڳالھن جي ڪارن ان جي
 ڪھن ۽ پھنن سان مارن جو پور ڪندا ھئا جنھن تہ ھيئي آرتھ
 انجيل جي ايندڙن آيتن ڪھان پدھرو ۽ ڄاتل تھيندو ھن ستر سان
 اسي انھن آيتن جي تات تها ڪريون جنھن جي وگت منجھ
 دوت ۽ ھڪڙي ابھ جي ھوڪي ان ڪھي خدا جو پٽر چيو آھي
 پٽو انھن ھنڌھن ڪھي وچورينداسون جنھن منجھ پان مسيح
 پنھن جي پٽريلي جو ٻڙ ڪٺو آھي تڙئون ان ٿڪان ڪھي پدھرو
 ڪنداسي جنھن منجھ مسيح پان ڪھي الوھيت جي واڪھان ۽
 خدا جي پد جو لاڳاپو ڪٺو آھي سو پھرئون تہ خدا جي
 دوت ۽ ابھ جي ھوڪي جي ڏسا تون ٻنڌھ تہ جبرئيل خدا
 جي پار ڪھان ناصرہ ڪوٺھ منجھ مريم وٽ موڪليو آھي تہ يسوع
 مسيح جي اڀڄن جي وادھائي ڪنس رساني تڏھن جبرئيل ڪھيس
 چيو تہ : ڏس تون پٽ سان تھيندئين ۽ پٽر جنيندئن ۽ ناس
 يسوع رکھج اھو وڏو تھيندو ۽ خدا تعاليٰ جو پٽر ڪوٺائبو ۽
 خداوند خدا پٺس داود جو ٿيلو ڪنس ڏيندو ۽ اھو نت يعقوب
 جي گھر جي صاحبي ڪندو ۽ سنديس صاحبي جو اوزڪ نہ
 ھوندو ۽ تڏھن مريم دوت ڪھي چيو ھي ڪنھن تھيندو جنھن
 تہ انون مڙس ڪھي نہ تھي ڄاٺان ؟ دوت ورائي منجھ چيس
 تہ روح القدس توتي لھندو ۽ خدا تعاليٰ جي ڪلا توتي

جَهَانَوَ هُونْدِي هِنَ كَارَنَ كَهَانَ اَهُوَ پَاكُ چَهُوگرُ خُداِ جُو پُترُ
 كوٽهاڻيو ۽ جڻين تہ لوقا جي پهرين باب جي ۱۱ آيت كهان
 ۱۵ تائين لکھيو آهي ۽ انهي پر جڏهن يسوع مسيح بيت اللحم
 منجه اڀنو تڏهن خدا جو دوت دھنارن تي جي سنڀ منجه هئا
 اٿتو ۽ ان جي اڀڄن جي وادهائي كهين ڏيئي چيائين تہ ۽
 توهي متان ڌرجو جهو تہ ڏسو مون توان ڪهي وڌي وادهائي
 ڀنڊهايان تهو جا مڙني ماڙهن جي لاءِ آهي تہ داود جي گوٽه
 منجه اڄ توانهن جي لاءِ هڪڙو جهوٽڪو ڏيندڙ اڀنو اهو مسيح
 خداوند آهي ۽ هڪڙو ان دوت سان ايه جي گڏڪ جي هڪ
 ٿولي خدا جي ساره ڪندڙ ۽ چونڌڙ پدهري تهي تہ خدا ڪهي
 ايه تي واکهان ۽ دهري تي پرچها ۽ ماڙهن سان ريجه هجي ۽
 جڻين تہ لوقا جي ۲ باب جي ۱۰ ۽ ۱۱ ۽ ۱۳ ۽ ۱۴ آيتن منجه
 لکھيو آهي ۽ جنهن ٽائي مسيح يحيى كهان معوديٽو لدهو ايه
 كهان هڪ هوڪو آيو تہ ۽ ٽون منهن جو پيارو پُترُ انهن تو سان
 اٿون ريدهو انهيان ۽ جڻين تہ لوقا جي ۳ باب جي ۲۱ ۽ ۲۲
 آيتن منجه لکھيو آهي موٽي هڪڙي ڏينه يسوع پنهن جن ڪيترن
 چيلن سان هڪڙي ڌرگهي ٿڪر تي چڙهي پنهن جي الوهيت
 جو پرتاپ اڳيائين اهڙي پدهري ۽ چڙهي ڪيائين تہ سندس منھ
 سج جهڙو اچارو ۽ تنهن جو ويس اهاو جي گهٽ اچھو ۽

چمڪيلُ تهي وٿو ۽ موسيٰ ۽ الياہ اُتي هڪيا ۽ انهن مڙني تي
 پدھرا تھئا تڏھن گکر کھان سدُ آيو تہ ۽ هي منهن جو لادلو
 پٿر آھي جنهن کنا انون سرھو انھيان توي ان جي بندھو ۽
 جئين تہ هي گالھ وچوريل مٽي جي ۱۷ باب جي ۵ آيت
 منجھ لکھيل آھي ۽ پٿو جئين تہ دوت ۽ اُپھ جي ھوڪي مسيح
 کھي خدا جو پٿر چيو انھن انھي گھت مسيح پان پڻ گڏھن
 گڏھن خدا جي پٿر جو پد پان تي لايو اتھس جھڙو تہ ھڪڙي
 بھري پنھن جي بالڪن کھان پھٽائين تہ ۽ ماڙھون چھا تھ
 چون تہ انون جو آدم جو پٿر انھيان کير انھيان؟ انهن چيو تہ
 کي چون تھ تہ تون يوحنا معموداني انھين کي الياہ ۽ کي یرمياہ
 يا ھڪڙو نئين منجھان . ان کھين چيو تہ پر توي چھا تھ چئو تہ
 انون کير انھيان؟ شيعون پطرس ورندي مپن چيو تون مسيح
 جڙي خدا جو پٿر انھين ۽ جئين تہ مٽي جي ۱۶ باب جي ۱۳
 آيت کھان ۱۶ آيت توڻي لکھيو آھي ۽

گجھو تہ رھي تہ مسيح هن گالھ منجھ پطرس کھي تہ جھليو
 ۽ پدھرو آھي تہ جيڪر پان کھي خدا جو پٿر تہ جاتائين تہ
 ھڏھين کھيس روکيائين پر منڏھن جي بدران انھي ائين چيو
 تہ ۽ اي شيعون بريونا سبھاگو تون چھو تہ ديهي ۽ رت تہ
 ھتھان منهن جي پي جو اُپھ تي آھي تو تي هي پدھرو کٽو ۽

جِهڙو تہ هٽئي باب جي ۱۷ آيت منجه لکھيو آهي . موٽي يوحنا
 جي ۱ باب جي ۳۵ آيت ڪهان ۳۸ توڻي لکھيو آهي تہ مسيح
 ان اندھي ڪهان جنھن ڪھي سڄو کٽو هٽائين پھيو تہ ڇہا
 تون خدائ جي پٽ تي ويسا آئين تھو؟ انھي ورندي منجه چيو
 تہ اي سائين اھو ڪير آھي تہ انون مٿس ويسا آنيان؟ يسوع
 ڪھيس چيو تہ تو کيس ڏٺو آھي ۽ اھو جو تو سان گالھائي
 تھو اھوئي آھي انھي چيو اي سائين انون ويسا آنيان تھو ۽
 انھي کيس مٿو ٽيڪيو * موٽي يوحنا جي ۱۰ باب جي ۳۶
 آيت منجه پڇر لکھي آھي تہ مسيح يھودن ڪهان پھيو تہ توڻي
 ان ڪھي جنھن ڪھي خدائ پاڪ کٽو ۽ جڳ منجه موکيو چئو
 تها تہ تون ڪفر تھو بکين چھو تہ چيم تہ مون خدائ جو پٽ
 آنيان * ۽ جڏھن يھودن يسوع مسيح ڪھي وٺي پنھن جي
 منڍ منجه آندو ۽ ڪھانس پڇھائون تہ چھا تون مسيح آھين
 اسان ڪھي ساءِ ٿي انھي ورائي ڏيئي چيو تہ ھاڻي ڪهان
 ماڙھو جو پٽ خدائ جي سگھ جي سڃي هتھ تي وھندو رھندو *
 سبھني چيو پوء چھا تون خدائ جو پٽ آھين؟ انھي ڪھين چيو
 توڻي تھيڪ تها چئو تہ انون آنيان * جھڙو تہ لوقا جي ۲۲ باب
 جي ۶۱ ۽ ۷۰ آيتن منجه لکھيو آھي * چائن گھرجي تہ اصلي يوناني
 وائي جي پٽاندر هنن لفظن جو ارتھ تہ توڻي چئو تها تہ انون

اَنهِيَان هِي آهي تَهَ هَان اَنُون اَهُوِي اَنهِيَان . پوءِ چنگو پدهرو
 آهي تَهَ مَسِيحَ چِتو چِتو بولِ کتو تَهَ اَنُون خُداَ جو پُترُ اَنهِيَان .
 تَرِتو مَسِيحَ خُداَ جي ذاتِ ۽ ساراهَ ۽ لفظِ خُداَ جي کهي
 پَن پَان سان ويجهڙائي ڏني اَنهسِ جِين ايندڙ آيتنِ کهان چاتو
 ۽ سُڌ تهُوتهي ۽ هِن گَالِهَ کهان چِتو پدهرو آهي تَهَ اهُو اهڙي
 مَعَنَا کهان خُداَ جو پُترُ تَهَ آهي جنهن مَعَنَا کهان کَرِيَانَتَا پَان
 رَڪهندڙ سِپتِيَا ماڙهون خُداَ جا پُترُ تها کُوتهاجِن تها پَان هِن
 مَعَنَا کهان خُداَ جو پُترُ آهي تَهَ ذاتِ ۽ ساراهَ مِين خُداَ جي
 مَتُ آهي پَان رَڪهندڙ وِساها ماڙهون تَهَ پَنهن جي سِپتِيَا
 جي پارِ کهان خُداَ جا پُترُ آهين پر مَسِيحُ اِيڪائي جي ذاتِ
 جي سَنگِ خُداَ جو پُترُ آهي جِين مَسِيحَ پَنهن جي اُلوهيتَ
 جي مَامَ کَري يُوحنَا جي ۸ باب جي ۲۳ آيت مِين يهُودِن
 کهي ائين چيائين تَهَ : توي هِنهائي کهان آهيو اَنُون متهائي
 کهان آهيان توي هِن جَگَ جا آهيو اَنُون هِن جَگَ جو تَهَ آهيان .
 ۽ هِنئي باب جي ۵ آيت مَنجهَ چيو آهي تَهَ : اِگي هِن کهان
 تَهَ اِبْرَاهِيمُ هُو اَنُون آهيان ۽ هِن گَالِهَ کهي وچورَ کَري يُوحنَا
 جي ۱۷ باب جي ۵ آيت مَنجهَ چيو آهي تَهَ : اَبَا هَانِي تُون مون
 کهي سان اُن دهاڪَ جا مون کهي جَگَ جي اِپتِ کهان اِگي
 تُو سان رَکهي هُئي وڌائي ڏي . ۽ مَڪاشَفَاتِ جي پهرين

بَابَ جِي ۱۱ آيتَ مِينِ چيُو آهي تہ ۶ آنُونِ اَلْفَا ۶ اومِيگا
 مُنْدُه ۶ تُوژُ آهيَانِ ۶ هَانِي هِنِ آيتِنِ مِينِ مَسِيحِ چِتُو چيُو آهي
 تہ آنُونِ اُبُهَ كِهَانِ لَتَهو ۶ اِبْرَاهِيمِ كِهَانِ اَكِي پَانِ سَبُهَ سَنَسَارِ
 جِي اُپِتِ كِهَانِ اَكِي هَكِيو ۶ اَكِي ۶ اَوْتَكُ آهيَانِ پَوُهَ پَدِهَرُو ۶
 چِتُو آهي جِي آنُونِ تَوَانِ كِهِي چَوَانِ تَهو آنُونِ پَانِ كِهَانِ تہ
 تَهو چَوَانِ پَرِ اَبُو جُو مُونِ مَنجِهَ تَهو رهي اهُو هي كَمُ كَرِي تَهو
 مَنُهِنِ جِي گَالِهَ مَنجُو تہ آنُونِ پِي مِينِ آهيَانِ ۶ پِي مُونِ مَنجِهَ
 آهي ۶ ۶ اِنهي هِيكَزَائِي جِي چِتَائِي جَا مَسِيحِ هِنِنِ آيتِنِ مِينِ
 پَانِ سَانِ پَدِهَرِي كِي ۶ جَنُهِنِ جِي گَانِ پِي سَانِ يَعْنِي خُدَاءِ
 سَانِ ذَاتِ مَنجِهَ هِكُ آهي اُنهي اَسَانِ پَانُهِنِ تِي جُوگُ كِنُو
 تہ جِنِينِ پِي كِهِي تَتِينِي كِهيسِ پُنِ مَنجُونِ ۶ سَنَدَسِ پُوچَا ۶
 سِيوَا كَرِيُونِ جِهَزُو تہ يُوحنَّا جِي ۵ بَابَ جِي ۲۳ آيتِ مَنجِهَ
 لِكِهِيو آهي تہ مَسِيحِ چيُو تہ ۶ سَبِهِيئي جَنُهِنِ پَرِ تہ پِي جُو
 مَانُ كِنِ تَهَا پُتَرِ جُو پُنِ مَانُ كِنِ اهُو جُو پُتَرِ جُو مَانُ تہ تَهو
 كَرِي پِي جُو جَنُهِنِ اُنِ كِهِي مَوَكَلِيو آهي مَانُ تہ تَهو كَرِي ۶
 ۶ هِنِ دَهَارَانِ مَسِيحِ خُدَاءِ جُو پَدِ پُنِ پَانِ سَانِ پَدِهَرُو كِنُو
 اَنهَسِ يَعْنِي پَنُهِنِ جِي وري جِنِنِ جِي پُنچَانَا تَوَمَا كِهِي جُو
 سَنَدَسِ چِينِ مَنجِهَانِ هُو مَوَكَلِ ثِنِي تہ كِهيسِ خُدَاءِ چوي جِهَزُو
 تہ يُوحنَّا جِي ۲۰ بَابَ جِي ۲۸ ۶ ۲۹ آيتِنِ مَنجِهَ لِكِهِيو آهي

يَٰعَنِي جَدِّهِن چيلنِ توما ڪهي چيو ته مسيحُ وري جئرو تهئو آسان
 ڪنسِ ڏٺو آهي تڏهن انهي ڪهين چيو ته انون جنهن تائين
 ڪيرن جا سنداها سندس هتہ مڃهہ نہ ڏسان ۽ پنهن جي انگر
 ڪيرن جي وڏهن مڃهہ نہ وجهان ۽ پنهن جو هتہ سندس
 پاسري مڃهہ نہ رگهان تنهن تائين ويسا نہ ڪندس ۽ انهن
 ڏينهن ڪهان پوءِ مسيحُ موٽي متيس پدھرو تهبي توما ڪهي
 چيائين ته پنهن جو هتہ مون ٿي ان ۽ منهن جي پاسري
 ڪهي جهه ۽ ڪيتيو م هو هتھوئين پتِ ان . تڏهن توما متھو
 ٿيڪي چيو ته اي منهن جا سائين اي منهن جا خدا ۽ هاڻي
 هن گالهہ مڃهہ ته مسيحُ ڪهيس نہ جهليو هتھوئين ائين چيائس
 ته اي توما هن لاءِ ته تو مون ڪهي ڏٺو آهي پتِ آندءِ سبهاگا
 سي آهن جنهن نہ ڏٺو ۽ پتِ آندائون ۽ پوءِ چئو پدھرو آهي
 ته پنهن جي الوهيت جي مام ڪري پان ڪهي خدا ڪوٺهائين
 سرسي نہ چاتائين ۽

جيڪڏهن ڪوئي چوي ته ڏسا مين ته ڪتابن پاڪن مڃهہ سڀتين
 جي مسيحُ ۽ خدا سان هڪ تهئن جي ۽ سڪهرن ڪهي ماناڻي
 پوجا ڪرن جي مام آهي ۽ الله جو پد ڏاهن سان پڻ لگل تهئو
 آهي تڏهن آيتن متهن مڃهہ مسيحُ پڻ جيڪس انهن آرتهن ڪهان
 خدا جي پد سان واکهانيل تهئو هجي ۽ مان ۽ متهي ٿيڪن

ڪهان بهي نلو مان ۽ آدر ارتھ هئي ۽ هنن لفظن جو
 ارتھ ته انون ۽ ابو هڪ آهيون نسوڙو اهڙي هيڪڙائي ۽ پريت
 جي مام گهي جهڙو سبتين منجه ۽ خدائ مين تهبي آهي
 تڏهن هن جي ورندي هي آهي ته مسيح پان ڪهي الوهيت
 جي واکهائين سان دهنيو آهي جهڙي ته وچور تهبي آهي ۽
 پوءِ هن ڪهان چئو پدهرو ۽ نروار تهو تهبي ته مسيح جو خدائ
 سان جو گهڙو لاڳاپو آهي سو اهو نلو گوتڙهائي پريت ۽ گهڙي
 جي واٽ ڪهان نه آهي هتهوئين هڪ ذات ڪهان آهي جهڙو
 ته پدهرو آهي ته جيڪڏهن مسيح جي گهڙي ذات خدائ جي
 ذات نه هئي ته هوند ان پان ڪهي ذات جي واکهائين ڪهان
 ساراهيو نه ڪري سگهين ان کان پدهرو آهي ته اهو مان پن جو
 مسيح پان لاءِ تهاهي بانهن ڪهي موڪل ڏني ته سبهئي ماڙهون
 پتر جو مان ڪن جيئن پي جو مان تها ڪن سوئي متهي ٿيڪن
 ۽ سچي مان جو ارتھ آهي ۽ نه آدر مان جو جيئن ته گجيترن
 وچائتن محمدن ابتڙ تهئن جي وچوريو آهي ۽ دهاران هن جي
 مسيح چيو آهي ته جنهن پري جو مان ڪن گهڙي ته پتر
 ڪهي پن انهي پر مان ڏن پوءِ پتر ڪهي مان ڏن ۽ متهو ٿيڪن
 پي جي مان ڏن ۽ متهي ٿيڪن سان پورو آهي ۽ جنهن
 پري ڪهي متهو ٿيڪن ۽ مان ڏن سچائي آهي پتر ڪهي مان

ڏٺن ۽ منهنجو ٿيڪن بهي سڃاڻي هوندي ۽ انهي پر توما جي
 ٻول مین پڻ خُدا جو پد نہ مان جي واٽ کھان هتھوئين سڃي
 ارتھ کھان مسیح سان پدھري تھي آھي ۽ جڏھن تہ مسیح
 منجھ خُدا جي ذات ۽ ساراه گڏ ھئي ھن لاءِ خُدا جي پد
 کھان وڌاريو ٿيئي توما کھي نہ جھليائين هتھوئين سندس وڌاري
 کھي منجي ۽ پاڻ سان پدھرائي ٿيئي چيائين تہ سرھي ٿسا انھن
 جي جنھن نہ ڏتھو ھجي ۽ وپسآھ آندو ھجين ۽ چوندي پھر
 ھن آيتن کھان گھني وپسآھ سان پدھري آھي تہ مسیح الٰھيت کھي
 چئي پاڻ سان پدھرائي ٿني ۽ پدھري وچور ۽ ورجائن کٽو اتھس
 پوءِ جيڪو ھردي سان مسج جو گھورؤ ھجي ۽ رڌي کھي پاسي
 رگھي نياو جي ھندھ منجھ آجي مسیح جي الٰھيت جي
 باب مین کو بهرم ۽ گنتي نہ گندو هتھوئين مسیح جي ٻول جو
 وپسآھو تھي سندس الٰھيت کھي ھردي سان منجھندو ۽
 گچچيترن بدھياوانن محمدن آيتن منھن کھان اکھيون ٻوٽي
 دوا کي انھن تہ مسیح جي الٰھيت جي ناگر ايجيل منجھ آھي
 آھي ۽ پنھن جي گالھ شدڪرن لاءِ ايجيل جي انھن آيتن تي
 آنج تھان کن جن منجھ ماڙھي جون ساراهون ۽ ٿسائون وچوريون
 تھئون آھن ۽ چيو تھئو تہ مسیح خُدا جو موکليو آھي ۽ اُبه ۽
 دھرتي جي گلا گنس ٿني تھي آھي ۽ انھي چيو آھي تہ

أَبُو مَوْنِ كَهَانَ وَثَوَّ آهِي ۞ پَوٺِي پَلَكِ مِينِ پُٺَرِيُنَ نَه تَهو جَانِي
 ۞ مَسِيحَ دُعَا گَهَرِي جِيَانِيَن تَه اِي پِيُ جِي تَهِي سگهي تَه
 هِيُ پِيَالُو مُونِ كَهَانَ مَوٺِي دِنُو وَنَجِي ۞ صَلِيْبَ تِي لَشَكِي
 جِيَانِيَن اِي مَنُهَن جَا خُدَاءِ اِي مَنُهَن جَا خُدَاءِ مُونِ كَهِي تَو
 چَهُو چَهڙِيُو آهِي هِنَ چَكَاسَ پَوِ وَرَندي جَانُنُ گَهَرَجِي تَه
 اِنجِيلَ جِي اُنُهِن اِيَتِنِ كَهَانَ جِي مَسِيحَ جِي مَازُهِي تِي اُهِنجَانُ
 تَهٺُونِ دِنُن اُنَ جِي اَلُوهِتِ رِيٺِيلَ نَه تَهِي تَهِي ۞ نَه آهِي
 اِيَتَانِ اُنُهِن اِيَتِنِ جِي اَبَتَرِ اِهِنِ جَنُهِن مَنجِه سَنديسِ اَلُوهِتِ
 سُدُ ۞ وَرَجَائِي تَهِي آهِي چَهُو تَه مَسِيحُ بَانُهَو پُنُ آهِي ۞ دَهني
 بهِي آهِي ۞ مَازُهَو آهِي ۞ خُدَاءِ بهِي آهِي هِنَ گَارِنَ كَهَانَ
 كَنُهِن اِيَتِنِ مِينِ سَنديسِ مَازُهِيُو ۞ گَچِجِيَتَرِنِ مَنجِه سَنديسِ
 اَلُوهِتِ وَچُوري ۞ پَدَهري تَهِي آهِي اَهُو پَنُهِن جِي اَلُوهِتِ جِي
 پَدَهرائِي كَر اگَٺَرُو آهِي ۞ مَازُهِي جِي پَدَهرائِي كَر اِينُو ۞ مَوڪليُو
 تَهٺُو آهِي اَلُوهِتِ سَنديسِ گَچِجِي دَاتِ آهِي ۞ مَازُهِيُو سَنديسِ
 پَدَهري دَاتِ آهِي اَلُوهِتِ جُونِ وَاكَهَانُونِ اَلُوهِتِ سَانِ ۞
 مَازُهِي جُونِ سَارَاهُونِ مَازُهِي سَانِ تَهٺُونِ لَگَن نَه هِي تَه
 هَكَزِيُونِ پِينِ مَنجِه گَڏِجِي وَيُونِ هُجِنِ اَلُوهِتِ جِي پِيٺِي
 مَزِيٺِي گَن خُدَاءِ جَا سَانِسِ پَدَهرا اِهِنِ ۞ مَازُهِي جِي پِيٺِي
 سَبُهَ كَنُهِن گَن مَنجِه مَازُهَو وَانگَرُ آهِي بَگَرِ ثَوَه مَنجِه ۞ مَازُهِي

جي پيٽي خُدا ڪهان گهٽ آهي ۽ اُلوهيتَ جي پيٽي خُدا
 سان هڪ ۽ مٿ آهي نه ته ماڙهيو اُلوهيتَ ڪهان مٿيو نه
 اُلوهيتَ ماڙهيو سان مليل تهئي نه آڳاٽو اُپنو تهئو نه اُپنو
 آڳاٽو ڪنو جهڙو ته ساه ۽ بُت نا ته ساه بُت سان مليل آهي
 ۽ نه بُت ساه سان بُت جون هاڪون ٻئون آهن ساه جون
 هاڪون ٻئون ۽ اهو لاڳاپو جو اُلوهيتَ ۽ ماڙهيو جي وچ مسيح
 منجه آهي نا ته پنهنجي بهت آهي ۽ نه گڏجن جي هتھوئين
 اهو هڪڙو خاصو لاڳاپو آهي جنهن جي ويدهن خُدا جي گجه
 منجهان تهئي ٿاهي جي جاچ ڪهان ٻاهر ۽ نه لهن جي وڪر
 ڪهان آهي ان لاڳاپي ڪهي ماڙهو رڳو خُدا جي واڪ ڪهان
 جاني سگهندو ۽ انهي جي اُهڻجان تي تنهن ڪهي منجي وٺي
 نهو ۽ منجهس مڙي هونون پڻ نه آهن هوندين مين هڪڙو لاڳاپو
 جاني آهي ۽ هي تهئي سگهي نهو جهڙو ته ساه ۽ بُت پوءِ
 آهي سبهيئي ناکارون جن ڪهي مُمدي بديهياوان مسيح جي
 ماڙهيو جي باب سنديي اُلوهيتَ تي ڪندا آهن تهڙيلون ۽
 اجايون آهن ۰

پر گچيترا ماڙهو پنهنجي هين جي هول هتر جي گهنائي
 ڪهان چون تها ته مسيح پنهنجي اُلوهيتَ ڪهي وادهو وچوري
 هئن جهو نه چيائين ته انون خُدا آهيان سو اهڙن ماڙهن جي

ورائي منجه هيتروئي گهنو آهي ته هن کهان جو آگي پير ۽
 سد تهنو پدهرو آهي ته مسيح پنهن جي الوهيت کهي ائين
 وچوري وگت کي اتهس ته جيڪڏهن ماڙهون اُبتز ورجن کهي
 جهڙي نياءُ کري تڏهن سندس هردي مپن کو بهرم پاچهي نه رهي
 سگهندي پر جي سج پجهو ته جيتوڙي مسيح پنهن جي الوهيت
 جو وڌيريو ان کهان وادهو وچوريو آهي پدهرو کري ها تڏهن پن
 انهن ماڙهن کهي جي نياو جي اکهن کهي بوئي سندس واڪ تي
 آچار نه تها گن کو لاهو نه تهئي ها جهو ته هو نه منجي آگي کهان
 وادهو سانس وپر کن ها جهڙو ته يهودن جي پته جي وڌيرن
 جيتوڙي ته مسيح پنهن جي الوهيت جو وڌاريو نه چئو پتو
 هتهوئين گجھارت جي وانگر سائن وچور ڪندو هونڌهن پن تن
 ڪيترا بهرا نيت کي ته کيس پانهن سان مارن ۽ هن کهان
 دهار مسيح رگو ان آدي لاڳاپي يعني ذات جي هيڪڙائي جي
 کان پي سان هڪ ۽ خدائ آهي پر هن لاڳاپي ۽ هيڪڙائي
 کهي ان جي وري جئن ۽ آسان تي چڙهن کهان آگي
 کوڙي سڄهي نه سگهندو هو هن ڏسا منجه جيڪڏهن مسيح چئو
 پن چوندو هجي ها ته انون خدائ آهيان تڏهن ان ثاني ماڙهون
 ائين سڄهندا هئا ته جن اهو پدهري بهت يعني بت جي
 بهت خدائ آهي پر هي گاله پتي رڻيل ۽ اُبتز هوندي هن لاءِ

مَسِيحَ جِي اُلُوهِيتَ جِي سِيكَهَبَ پُن اُنهن اَرْتَهِن مَجَّهَان آهي
 جَنهن جِي ڪان اُنهي پَنهن جِي چيلن ڪهي چيائين تہ :
 گهنيون گالهيون آهن تہ انون تون ڪهي چوان پر هائي توي
 ان ڪهي پروڙي نہ تها سگهو پر جڏهن اهو يعني روح سڃاڻي
 جو ايندو تڏهن اهو تون ڪهي سڃاڻي جي واٽ ڏسيندو هن
 لاء تہ اهو پَنهن جِي نہ چوندو پر جيڪي اهو سندن سو چوندو
 ۽ تون ڪهي سڏه اگتي جِي ڏيندو منهن جِي وڌائي
 ڪندو هن لکي تہ اهو منهن جن وٽهن ڪهان لهندو ۽ تون ڪهي
 ڏيکهاريندو *

جئين يوحنا جِي ۱۶ باب جِي ۱۲ آيت ڪهان ۱۴ آيت
 توڙي لکيو آهي ۽ يوحنا جِي ۱۴ باب جِي ۲۶ آيت مين هن
 اَرته جِي پدهرائي ائين چيائين تہ : اهو دلاسو ڏيندڙ پوٽر روح
 جنهن ڪهي ابو منهن جِي نالي تي موڪليندو اهوئي تون ڪهي
 سبه وٽهن سيڪهاريندو ۽ سبه گالهيون جيڪي مون تهان
 ڪهي چيون آهن تون ڪهي جاڏ ڏياريندو * ۽ جهڙو تہ مَسِيحَ
 پَنهن جِي چيلن سان وچن ڪنو هٽائين اهڙوئي تنهن جِي
 آسان تي چڙهن ڪهان پوء ڏهين ڏينه اهو دلاسو ۽ واهر ڪندڙ
 يعني روح پوٽر ابه ڪهان تن تي اُلتهو جئين اعمال جِي ٻئي
 باب مَجَّه لکيو آهي ۽ اُنهي روح پوٽر جنهن جِي پير دهن آهر

سان اگتي ڪنداسي تنهن ڪهي جگر متهئي ڪهان سڄان ڪري
 مڙني وڊهڻن ڪهي متهن پدهروڙا ۽ چٽو ڪٽو ۽ انهن تنهن جي
 سگه سان گهڻا اچڻ ڪٿا آهن جهو ته حواري وڊهن مڻن نين
 ۽ ريبانن جي وڏيرپ مڻن هئا جنهن هي گالهه ميزان لائق جي
 ٻئي باب جي ستين فصل منجهه دهاروڊهاران نروار ۽ شد تهي
 آهي ۽ انهن مسيح جي اوهيت جي نسيڪهپ ڪهي خداه جي
 آڪاسواني ڪهان پنهن جي پوتهن منجهه جي انجيل جي اندر
 ودهيون آهن وادهو وچوريو ۽ نروار ڪٽو آهن جنهن ايندڙ فصل
 منجهه پير ۽ چاتو تهيندو ۽

SINDHI TALES.

I.

HOW TO MAKE BOYS LEARN THEIR LESSONS.

ٻه نِينگر هڪڙي خُتھابَ مِين پڙهندا هئا اُننِ مان هڪڙو نون
ورهن جو هو ۽ ٻيو اُنهن ورهن جو . اهو پنهن جي وڏي
بھاءُ ڪهان هڪڙي وره ڪهان پوءِ خُتھابَ مِين وڃن لڳو پر
نون ڏهن مهينن مِين وڏي بھاءُ ڪهان ڏور تھڻو وري ٻڌن
ستن اُنهن مهينن مِين ان ڪهان گھڻو اڳي لنگھي وڻو ۽ تڏھين
پنن آخوند وٽ وڃي چيو ته سائين تون منهن جي وڏي
پٽر ڪھي چنگي پر گھ ڪرڻو نه تھو پازھين ۽ ان تي ڪين باجه
نه تھو رکھين ان لاءِ اهو ننڍي ڪهان گھڻو ھيٺھ پئجي وڻو
آھي ۽ پازھيندڙ چيو ته انون سبھني چھوڪرن سان ھيڪڙي
دڪت ڪرڻان تھو پر ڪي نِينگر پنهن جي سنٽھا ھٿون لايو
پڙھن تها ڏکھ ڪرڻو ياد ڪن تها ۽ ڏينھاري نين سنٽھا وڻھن
تھا ۽ ڪي گبھور سنٽھا وڻھڻو رڳو مٿھو چوري پڙھن تها پر ھٿون
رانڊ مِين يا ٻي ڪم مِين رڪھن تها سنٽھا ياد ڪرن جي دڪت
نه تها ڪن تنھن ڪان گھڻا بھيرا مارن ڪھائين تها ۽ ھي تنھن
جو وڏو پٽر ٻن اھڙو آھي ۽ ٻي ھي ڪال ٻنڊھي پنهن جي

وڌي پُٿر تي گهڻو چڙتو ۽ گهر مِين گهڻو ماري بندو هوس ۽ تڏهين
 اُن راند تان هٿون کهنڻو ۽ پڙهن مِين جي وچڙايانين ۽ سگهو
 سگهندو وٿو ۽ پهاڪو : سبهڪو ڪم هين لائڻ سان چنگي پر جڙي
 تھو ۽

II.

THE DOCTOR AND HIS SERVANT.

ڪنهن ويڄ وٽ هڪڙو پيلي هو . هڪڙي ڏينھن ويڄ اُن کهي
 ڪا دوا کڻڻ کان ڏني سو وڻهي هڪڙي هنده ويهي پنهن جي
 ڪم مِين رنبهڻ رهڻو ۽ ويڄ جڏهين اُتان آيو وٿو ته تڏهين
 پيلي پنهن جو ڪم جهڏڻو اُتھڻو بيٺو ۽ سلام ڪنائين ته
 تڏهين ويڄ اُن کهي چيو ته ادا تون هر هر ^{constantly} اُهي مون کهي
 سو ڀلا هتي اچڻ وڃڻ پوندو تون ڪيترا بهيرا اُتھندين
 وهندين ۽ تڏهين پيلي چيو سائين جيڪڏهين اُنون ايهين نه
 ڪندس ته پنهن جو لنگهن بهلي ويندس ۽ جڏهين ڪنهن
 ٿاڻي اوھان سان ڪي ٻيا چنگا ماڙهون هوندا ۽ اُنون ڪنهن ڪم
 جي ڪارڻ ڪهان اُتھي اوھان جو سلام نه ڪندس ته اوھين
 گهڻو مٿيان بهائيندو ۽ مون سان چڙندو ۽ پيلي مان
 ڪڏهندوم ۽ وري ٻٽو ڪو دھني پڻ اهڙي ٻجھڙي چال ڪري مون
 کهي پيلي نه رکهندو ۽

III.

THE OLD BRAHMIN AND HIS FOUR INDISCREET SONS.

هڪڙي گوڻهَ مَنجھِ بَشَنُسوَامِي نَآيِ بَانَبَهَنُ هُوَ اُنَ ڪَهي چَارِ
 پُٽَرُهَٺَا هِيڪَڙو جُنَآيِ بِنُو ڪَسِيِبَازُ تَرِئُو لَدَنُو چُوَتَهون دَهري ۽ هِيڪَڙي
 ڏينَهَ اهو بَانَبَهَنُ پَنهن جن پُٽرن ڪَهي سَجَهائِن لَگو تَهَ چِيڪو جُنَا
 تَهو ڪَهيڏي اُنَ جي گَهرَ مَنجھِ هُونَدِ نَهَ تَهي ٿَڪي ۽ هي بِنَدَهي اهو
 جُنَآيِ پَنهن جي جِيءَ مَنجھِ گَهَنُو مَوڙهو تَهئو ۽ مَوڙي چِيائين تَهَ
 رَاجَنِيتِ مِينِ ائين لِڪَهئو آهي تَهَ جُنَآيِ جُو نَڪُ ڪَن وَڏَهي
 ديسَ ڪهان ڪڏَهي چَهڏَجي هِنَ لاءِ چَنگو آهي تَهَ بِنَا ماڙهون
 جُنَا نَهَ ڪَهيڏن ۽ جُنَآيِ جِي جِوءَ ۽ چَهوڪرن ڪَهي گَهرَ مَنجھِ
 هُوندي پُنَ گَهرَ مِينِ نَهَ چَانجَ چَهوڙَهَ سَماءُ نَهَ آهي تَهَ ڪَنهن ٿَاني
 هاري ڏي ۽ جِي ڪَنجَري جِي چَنن تي تَهگيل تَهَا تَهئن
 سي پَنهن جِي جِيءَ تي ڏُڪُهَ تَهَا وَسائِن ۽ ڪَسِي جِي وَسَ
 مَنجھِ تَهي مَڙِيوڙِي دهن پَنهن جُو ڏيئي نيئَهَ چَوَري تَهَا ڪَن ۽
 ائين چِيو اَنهن تَهَ چِيڪا زالَ ماڙهو جِي مَنَ ڪَهي هِيڪَڙي پَلڪَ
 مَنجھِ موهي وڌَهي ڏَاها اهڙِي زالَ ڪهان ڏور تَهَا رهن پَر ڏڏَ
 اُنَ سانَ پَرِيَتِ ڪَري پَنهن جُو سِيَلُ جَسُ آچارُ وِچارُ نِيَمُ
 مَڙِيئي تَهَا ڪَهون ۽ اُنَ ڪَهي پَنهن جِي گَرو جِي هَلَتِ چَلَتِ
 بهلي نَهَ تَهي لَگي ۽ ائين چِيو آهي تَهَ جَنهن پَنهن جِي لَم

ڪهڙي اهو بي ڪهي بي آبرو ڪرڻ ڪنا ڪڏهين نه تهو ٿر جي
 ۽ چوڻي آهي ته جا بلي پنهن جي پار ڪهي تهه ڪهائي سا
 کڻي ڪهي ڪڏهين جهڏيندي ۽ موٽي چون لگو ته جنن ننڏهين
 منجه وديا نه پڙهي ۽ جي جواني مين ڪام جهولجي جو بهن جي
 هته منجه رهندا سي ٻڏهين مين پڄهڻائي ابجهه جي باه منجه
 تها ٻرن ۽ هي ڪال ٻنڏهي انن چڻي پان مين ويچار ڪري
 چيانون ته ماڙهو ري وديا جي جنن ڪهان من چنگو آهي ۽
 هن ڪهان هي موچارو آهي ته پرڏيهه منجه ونجي وديا پڙهون
 هي ڪال پان مين تهاهي هيڪڙي ٻئي گوته منجه وئا ۽ گچ
 وڀر پڙهي پنڌت تهه پنهن جي گهر ٿي وئا ۽ واٽ مين
 چها ٿسن ته هيڪڙي ڪنجر مول شينه جا هئا چم دهار ڪري هڙ
 مين ٻنڏهي گهرڻو ته ڪهني ونجي ۽ هن منجه انن پان مين چيو
 ته آچو پنهن جي وديا جا چون ۽ هي تههرايانون ۽ هيڪڙي
 ان ڪهي ڪوٺهي ڪين ٿنو ۽ ان جي گنڏهڙي وٺهي ان ڪهي
 جهڏي ٿنائين ۽ واٽ ڪهان پاسي تهه ان هڙ ڪهي اڻنڌ
 هيڪڙي سبهڻي هڏ هڏهوهنده گنڏهي مندر پڙهي جهڻو هنيو
 ته اهي هڏئون لڳي ويئون ۽ ٻئي ان پر سان انن هڏن تي ماس
 چمائي ٿنو ٿري هن بهت سان ماس تي ڪهل واري ٿني
 چوٽهي هن ريت سان ان ڪهي چماريو ۽ موٽي هو اٿنڏيئي

اُنن چئني ڪهي ڪهائي وٺو ۽ ايتري آڪهائي چئي بيٺال چيو
 اي راجا اُنن چئني مڀن ڪهڙو وڏو مورڪه هو؟ راجا چيو ته
 جنهن هن ڪهي جٽارڻو سو وڏو مورڪه هو ۽ ائين چيو آتھس
 ته ري ٻڌه وديا ڪنهن ڪم جي نه آهي پر وديا ڪهان ٻڌه
 چنگي ۽ ري ٻڌه هن پر تها مرن جئين شينھ جا جٽارنوارا مٿا ۽

IV.

THE PRODIGAL MOUSE.

چيو آتھن ته ڪنهن گوٺهائي ڪين قدر ان جو سر لاءِ بهانڏي
 مڀن رکھڻو هو ۽ ڪهاڻ جا در پورئل ڪٿائين ته جڏهين گهني
 گهرج ۽ جهجهي اوکھپ تهيندي تڏهين انون ان مان فائدو
 وٺندس ۽ اوچتوئي ڪئي هڪڙي جنهن لوبه جي گهٽائي ڪهان
 گهرڻو ته ته چنڌر جي ٻار مان ان چورائي ۽ اُبه جي پوکھ
 مان کتن جو سنگ هٻجه جي چنبي سان چيني ان هنده
 جي ويجهائي مڀن گهر ۽ ان بهانڏي جي بهر مڀن پر ڪٿو ۽
 هٿهان بهوئي جي سبھني پاسن ڪهان ڪهاڻر هيائين ته ۽
 سان ڏندن پهن ٽڪيندڙن سبھڪنهن پار سل ڪهڙنائين ته ۽
 اوچتوئي سل جو متھو ان جي وچون بهر آيو ۽ ان جي گهر
 جي ڇت ڪهون ڪنڪ جا دانا تارن ڪهڙنڌڙن وانگر اُبه مان

وَهَنْدَر تَهِنَا ۞ ڪُٺِي ڏٺهَو تَه اَهُو بُولُ تَه آسَمَان مَجْه اَوَان جِي
 تُون آهي پورو تَهتو ۞ هِن نِعْمَت ڏِسَن ڪَهَان پوءِ جُوڳو سُڪرُ
 مَنجَانِين ۞ اَن اَمَلَانِڪَن جِي پَتَرِين ڪَهَان گَهَنو دهن مِيٽَرَانِين ۞
 قَارُونِي هَتُه ۽ فِرْعَوْنِي چَب سِئَرَانِين ۞ تَهوَرِي وِپر ڪَهَان پوءِ اُن
 پاڙِي جِي ڪُٺِن هِن ڪَال جِي سُدِه لَهِي اُن جِي پِيٽِي
 مِين تَهَل جِي چِلِه ڪهي بَدَهَانُون ۞ ڪَهَادهي جَا سَنگِي ۽ پِيالي
 جَا سَاتهي سانس تَهِنَا ۞ پَانهن جِي رِيَتِ وَاَنگَر چَت بَدَهَانُون
 ۞ اُن جِي چَاه هِين ۞ سُدِه طَبَه جِي دَهَارَان ڪَا ڪَالِ نَه
 چِيَانُون تهي ۞ وَاَتُ اُن جِي وَاڪَهَان ۞ سَارَاه ۞ تَهوَرِي ۞ دُعَا
 جِي سَوَائِي نَه اُپْتِنَانُون تهي ۞ اُن پِن چَرِي وَاَنگَر جِيه سَان
 پَنَآڪ ۞ هَتُه سَان لُت پَتِنَانِين هِن پور ڪهي ڪري تَه اُنهيَن
 گَهَر جِي اَن جِي پُجَانِي نَه تهيَندي ۞ سَدَائِين گِينهون اُنهيَن
 پَر مَجْهَان هَارِيل ۞ وَهَنْدَر هُوندا ۞ ڏينهاڻِي جِهَجُو بهَانگُو اُن
 مَان سَنگِي ڪَان خَرچَانِين تهي ۞ نيٺه جِي گَنتي نَه ڪري
 اَجُوڪي پَه ڪَهَان سُبَهَانِڪُو وِجَار نَه ڪِنَانِين تهي ۞
 آءِ اي وَاٿيندَر تَه اَجُ دَارُون پُون ۥ سُبُه ڪهي ڪَنهين ڏٺهَو
 نَه آهي ۞

اُن ڏينهن مين تَه ڪُٺَا اُن نَوِيڪِي ڪُنڌ مين اَنڌ سَان رُنْبِهِيل
 هِنَا تَدِهين ڏُڪَار ۞ اُن جِي آڪَرِي جِي گَهِنائي ڪَهَان ماڙهن

کهي ٿولامو پڙيڻو هو ۽ باه بکھ جي آره جيري سڙيلن ٿهلن
 جي مين بري هئي ۽ سبهڪنهن پاسي ماني لاءِ ساهه ٿهي ڏنائون
 ۽ ڪنهن وٿر نه ٿهي ڪٿو ۽ مڙني پاران گهر جون وٿون ڪهاج
 کان وڪڻيائون ٿهي ۽ ڪنهن نه ٿهي ورتيون ۽

جنهن کهي ماني جي ڏسن جي سڪ هئي ٿهي ۥ
 تنهن ٿڪي سج جي اُبه تي ٿهي ٿهي ۥ ۥ
 تهڻو جڳ انهن سوزهاڻي ڪهون هين ٿهل ۥ
 بڪهيل رڙندڙ ۽ ڏهرامو ڏاڏهي دل ۽

کڻي هٿيلي وجهائو لاءِ ۽ رجهه جو پڪهڙي نه ڏکار وريه جي
 ڪهان سده رڪهائين نه ان جي اونائي ڪهان سماءِ پاتائين ۽
 گچ جيترن ڏينهن ڪهان پوءِ جڏهين گوڻهائي کهي اوکپ ساهه
 تي ۽ کاتي هڏن تي پهتي تڏهين در بهانڏي جو پٽي ڏٺائين
 نه جهڻو گهڻو ان ان مين تهڻو آهي تڏهين شوڪارو تهڏهو هين
 کوسي مان ڪڏهائين ۽ اجائي وڃن ان جي تي جهجهي ڏانه
 ڪري پان کهي چيائين نه گهوڙا گهوڙا ڪرن انهي ڪم مين حنهن
 جو بلو تهڻو ناهي ڏاهپ جي ريت ناهي هائي ان جي پاڇي
 کهي جا هن گهر مين آهي ميڙي بي هنده نٿن چنگو آهي ۽
 پوءِ گوڻهائو ان تهوڙي ان جي سورن منجه رنجهڻ تهڻو ۽ انهي

ھنڊھ گئو جنهن پان ڪهي ان گهر جو دهني ۽ ان بهاندي
 جو آڱو گئو تهپي ستو پئو هو ۽ پڻ گئن هبجه ۽ لوبه جي
 گهنائي ڪهان تهڪاءُ گوتهاني جي پير جو ۽ ڪهڙو آچن وڃن
 جو پانهن جي متهي تي نه تهپي بدهو ۽ انن مان هڪڙي کڻي
 تڪهي سرتواري ان حال ڪهي پروڙي ڪر لهن لاءِ ڇهت تي
 چڙهي ٻر جي پاسي ڪهان اهو اهڙوئي حال ڏٺهائين ۽ سگهو
 هپتو لهي ۽ ان حال جي سده سنگتن ڪهي ڏيئي پان ڪهي
 ٻر ڪهون ٻاهر اڇهائين ۽ اهي مڙي ٻاهر جي گند مين وٺا
 ۽ اڃها گندڙ ڪهي هيڪو جهڏائون ۽

مڙي سنگتي تنهن جا متهي گوڙن لاءِ انهن
 گراه کان سيندها تنهن جا هوندا
 جڏهين تنهن جو دهن گهٽجي
 تڏهين ان جي پريت پڻ گهٽجي تهپي
 جهڙو تنهن جو پنهن جي ڪهڙي ڪري تها گولين ۽
 هپڙن تهوگن سنگتن جي ميڙ ڪهي
 جهنن چنڪو آهي سنجانپ ڪهان ۽

ٻي ڏينھ کڻي پنهن جو متهو سڪه جي وهاني تان ڪهي
 جيترو ڪيترو سڄي ڪهي نهارائين پرن مان ڪو نه ڪو ڏٺهائين

۞ جيتوڻي تہ اڪٿان پٺان گولا گهني ڪٿائين تہ پڻ سنڪڻن جو
سڪ تہ ملڻس دانھون ڪرڻ لڳو ۞ چيائين

جي سنڪڻي مون سان هئا سي تہ جانان تہ ڪيڏانهن وٺا ۞
پر پر ڪهڙو حال هو جو مون ڪهان دھار تھڻا ۞

پوءِ ان جي ڪر لهن لاءِ وٺو ۞ گهني وير جي پڻجانا تہ
هڪلائي دھني هٿائين بهنگي جي ڪنڌ مان ٻاهر آيو ۞ ان جي
اونائي جي گهٽائي ۞ ڏڪار جي نبھاڳ ۞ مهانگائي تي سدھ
لهي گهني مٿجه سان گھر ٿي وٺو تہ پنهن جي سٽهي جي
سانڌھ مين رٿهجي ۞ جڏھين گھر پهتو تڏھين هڪڙو دائو ان
جو تہ ڏٺائين ۞ ان پر ڪهان بهانڻي مين آيو ايترو ڪهاج تہ
هڪڙي رات جو ڪهاڊهو تهڻيس ابرڻل تہ هو سندس سگھ گهٽي
مٿجه جي هٿه سان ساهه جي ڪوڊ ڪهي پهڙن لڳو ۞ ٻاٽار
جو مٿهو ايترو بهوڻي تي هيائين تہ سندس منج مٿهڻو ۞ لٽ
جي هاڻي ڪهان پهڻائي ۞ اٻلائي جي ڪن مين پٺو ۞ هن پهڪي
جو ڪن اهو آهي تہ آوت پٽاندر جاوت ڪرڻ گهرجي ۞

CONSCIENTIOUSNESS OF A SINDHI.

ڪنهن ٿاڻي منجه ڪو ماڙهو درياءَ جي ڪپ تي پنهن جي
 بهاڱي سان مينهنون وڙهي ويٺو هو ۽ پوءِ اهڙي ڏيند هڪڙي
 سنڌيس مينهنون وڙهي درياءَ منجه گهريون . اوچتي ڪا ميند منجهن
 ڏهڪ هئي سا اتي وڙهي وجهي چيائين ۽ پوءِ دهني جي گهر
 سان ان وجهي ڪهي وه پائي جو گهلي ڪنهن ڏورائي ڏيه ڏي
 ڪهي وڙو ۽ ان ڪهي ڪنهن کڙجه پيٽ جي مين اڇلائين
 پوءِ اهڙي اتي پن ڪو بهاڱيو ميهار دهن مينهن جو وڙيو
 ويٺو هو سو جان اچي ته چاهي ڏسي ته وجهي هڪڙي بگي
 پائي جي ڪنڊي تي ويٺي آهي ۽ تڏهن اتي پنهن جي
 هردي منجه ويچار ڪري چيائين ته هي وجهي چنيل منهن جي
 مينهن جي نه آهي پر چيڪڏهن هاني انون هن ڪهي هڙي
 جهڙيندس ته ڪو مرون اچي ڪهايندس ان ڪهان ائين چنگو
 آهي ته هن ڪهي پنهن جي وتهان ڏي وڙهي وڃانس ۽ ڪنهن
 ڏوهل سٺا مينه تي ميڙيانس ته نڀي وڙي تهيندي پوءِ جي
 ڪنهن اچي سڃانس ته ان ڪهي انون ڏيندس ۽ انهن پر
 اها وجهي نڀي ساماني ۽ ڪو واهرو دهنيس ڪو نه تهو تڏهن
 ان بهاڱي ميهار پنهن جي من منجه ساڪه ڪري چيائين ته

مورهين ڪهڙهن جو پنهن جي ڪهڙن مين نه گڏيندس پر جيڪي
 ڪهڙن ۽ ڪهڙن تهنيندو سو انون پرڏيهن ڪهي دهني جي نالي پي
 ڏيندس پر جيڪي مڪهن تهنيندو ان مان چاريندڙن ڪهي پورهيو
 ڏيندس ۽ نيٺه انهن پر ان مينه منجهان گچيٽريون مينهيون
 تهنون جهن ڪهڙن انن جو ڪهڙي ڪو نه سگهندو هو ۽ تڏهن
 وتهان جي پاسي منجه ڪهڙان ڪهڙي انن منجه وجهندو هو اهڙي
 وڌيت تي ڪتا ڪيترا سدهوارا تهي ان جي ڪهڙن لاءِ اچي گڏ
 تهڻا ۽ اتي وڌي ويامي اپار تهڻا ۽ رات ڏينه سولي ڪهاج تي
 سرهائي ڪهڙي ڪندا ها ۽ چوندا ها

تہ ڪهڙن اچ جو گڏهن اهڙو ڪو نه هئو ۽

انهن تي ڏينه ڪيترا نبرئا نه اوچتوي اهو بهانگيو جنهن جي
 مينهن جي وجه هئي سو گهنديئي اچي ان مانگ مين پرڏيهن
 وانگر ٿڪو پوءِ بهانگي ان هنده جي گچ ڪهڙن ۽ ماني ڪهڙن لاءِ
 ڏنيس جيئن ته هي پر ان جي گهنن ڏيهان ڪهان هئي ته جيڪو
 پرڏيهي جو ان جي وتهان منجه وڃي ٿڪندو هو تنهن ڪهي
 اهو ماني ۽ ڪهڙن ڏيندو هو ان ڪري هن ڪهي پن ماني ۽ ڪهڙن
 ڏنائين ۽ پوءِ جڏهن ان ماني ۽ ڪهڙن ڪهاڊهو تڏهن ڪهڙن پنهن
 جي مينهن جو سنجاني ان بهانگي ڪهي چيائين ته انون چانان
 تهو ۽ ٿيڪ بهانين تهو ته هي ڪهڙن منهن جن مينهن جو

آهي آوان هي مينه ڪٽهان آندي آهي؟ تڏهين ان بهانگي ان
 جي سنجائن تي اچڻ ڪري پڇهائينس ته تنهن جي مينه ڪڏهين
 ويئي آهي گال پوري ڪج. تڏهين جنهن ڏينه ان جي وجه
 پائي مين ويئي هئي اهو ڏينهو ۽ تاريخ وار ۽ مهينو وڙه ساري گال
 ڪري سنڀالينس. تڏهين هو ماڙهو ڪنا ڌراو دهني جي ڌرچندڙ
 ۽ وٺه پرائي ڪهان بهچندڙ سو پنهن جي هردي منجهه ويچار
 ڪري چئانس ته سچ اها وجه تنهن جي مون ڪهي ههڙي پر
 هته لڳي ۽ هي مڙي مينهنون منجهائينس تهئون آهن سي پنهن
 جئون وٺه. تڏهين ان هن جي سچائي ڏسي به مينهنون ان
 ڪهي ڏنائين ۽ پئون سبهيئي گاهي وٺو جڏهين مينهنون دهني
 وٺي وٺو تڏهين جي ڪنا انن جي جهن ڪهر ڪهائين لاءِ
 گڏ تهئا ها ڪوڪان ڪري ڪي مري ۽ ڪي بهجي وٺا. هن گال
 جو فائدو هي آهي ته جيڪو سولي گراه تي سندرؤ پندهندو ۽
 دڪت پورهي جي ڪنا بهچندو ان جو حال هن کتن جان تهيندو.

VI.

THE DRUNKEN BOASTING MOUSE.

ڪنهن ٿاڻي گوٺه هڪڙي منجهه کڻي هڪڙي پنهن جي هردي
 مين ويچار ڪري چيائين ته انون ساري جمار تهو سنان جو

سَنِهَتُونِ مَانُونِ ۽ ٻوڙ پُلاو مازهُونَ تها کهاڻن ۽ اهڙو گراهُ
 کڏهينَ ڪو نه کهاڏهو آهيم تنهينَ منجهَ هاڻي ائين چنگو آهي ته
 انونَ ڪنهنَ مازهُو هوندواري جي گهرَ منجهَ وڃي اُنَ جي
 ڪهاجَ منجهانَ کينَ چورائي کهاڻي سوادُ وڻهان ۽ اُنَ جي سرهاڻي
 مِين سڪهُ ڪرڻانَ چها لاءِ ته سُڪهي پلڪَ ڏکهي جمارَ کهانَ
 چنگي آهي ۽ پوءِ ڪنهنَ جي گهرَ منجهَ وڃي اُنَ جي ڪهڻنَ
 مانَ کي چورائي کهاڏهانين ۽ پڻجانا ڏهرو جي وري پنهنَ جي
 منَ مِين چيائين ته جيڪرَ هاڻي دارونَ پڻ پي ڏسان ۽ اُنَ جو
 سوادُ چڪهان ته ڪهڙي پرَ جو آهي ۽ پوءِ اهڙيئي مٿَ سري جو
 هتهِ آيس اُنَ منجهانَ جانَ پيتائين ته پڻديهي مٿي متهي مِين
 آيس ۽ ڪهيو تهئو ۽ تڏهينَ چونَ لڳو ته گيدي پلو کاهي گيدي
 پلو کاهي ۽ پوءِ هي هونگارَ اُنَ جي پڻ گڻنَ جي ڪنَ مِين
 پهتي تڏهينَ مڙي کڻا ساري گوڻهَ جا وٽس آيا ۽ اچي اُنَ جو
 سلامَ ڪيائون ۽ چيائون ته سُڪرُ خدائَ جو ۽ وڏي پاڇهَ اُنَ جي
 ته جو آسانَ مِين هي سورةَ سامانو ۽ پنهنَ جي گچي منجهَ
 دهاڳو پيلٽپَ جو بڻدي چيلهُ نونَ جي ڏاڏهي ڪري راتِ
 ڏينهُ سندسِ ڪمَ منجهَ جتا رهتا ۽ اُنَ کي ڪهي دارونَ ۽
 بهاتوبهاتِ جا ڪهاجَ مازهُنَ جي گهرنَ مانَ ڏيهاري چوري ڪري
 اُنَ ڪهي آني ڏيندا ها ۽ جڏهينَ هي گالِ پلنِ بڻدي تڏهينَ

پان مین پھ پریان کری ائین وچن وَاچا کٺانوں تہ اچ کھان
 پوء کا بلی کنھین کئی کھی نہ وٺھی ۽ کنھین جو نالو نہ گنھی
 هن لاء تہ چیکڏھین کائی بلی کنھین کئی جو نالو وٺھندي ۽
 اھا گال کٺن جو بادشاہ بندھندو تہ ان تي بچھ کری پاڙون
 پٽيندس ۽ ان چانک تان چڙي جهڙو جهڙو تهيندو پوء
 کلدارن سان سامھون کٺن چنگو نہ آھي . هن پنھن جي وچن
 وَاچا تي گنڏھ بدھائون ۽ هن پر تي کيترا ڏينھ نبريا تہ بلي
 منجھ ڏٺار پيئي ڏھاڙي ڏھاڙي بليون مرن لگيون هن لاء تہ کھاچ
 ان جو ۽ سندين سرھائي مین ڏکار پئو ۽ اني پر مڙي بليون
 مري پاچھي ساري گوٺھ منجھ بہ بليون بچون ۽ تڏھين هڪڙي
 منجھانن پنھن جي من مین گنئي کري چيائين تہ چيڪڏھين
 هي هوندو تہ نيٺھ آسي پٺن بئي مري وينديونسي تنھين منجھ
 ائین چنگو آھي تہ پان مین پريان پھ کري وٺجي کٺن مین پئون
 پوء چيڪڏھين اسان کٺن بهڄايو ۽ جي ان اسان کھي ماريو
 تان پٺن پٺي پرين سوبھ اسانھن جي تهيندي ۽ هي گال سوچي
 هڪڙي بي وٺ ويي ۽ پنھن جي هردي جو گجھ اگيانس
 هاريائين ۽ هار حال پروڙ جو مھنداڻس چھني چيائس تہ چيڪڏھين
 ليلھرائي کبي تان پٺن کال کي نہ چھڏيندوسين جئين بليون بليون
 ميون تئين آسي پٺن مردنُونسي تڏھين مین ائین موچارو تہ مينن

وَنَجِي پَتُون ۽ هڪ ٻئي جي واهر سان ماري منڇائينديونسين ۽
 جيڪڏهن انن کڻون ماريو تڏهن پڻ کهنڻو اسانهن جو آهي
 جهوٽ نالو وڏو تهيندو ۽ نانو نڪرندو ۽ تڏهن بي بلي ورائي
 مين چيس ته مورهن ائين ناهي جهوٽ اگني ٻٽو کڙم جو مري
 وڻو سو ٻڌه ۽ سرت وارو هو پوءِ انهن هن گال جي رتھ نه کي ۽
 تن مڙني بي وس تهبي پنهن جو ساه ۽ پياري جمار ڏنائون
 تنهن مين اسان کهي پڻ اهو جوڳو آهي ته ان حاج کهي
 منڏهونين ويجهو نه وڃون ۽ پوءِ ان پڻ پنهن جي واٽ وڻهي
 پنهن جي ماڳ مين شوڪارا ڪرن ۽ تهدها ساه کهنن لڳي ۽
 اهڙي ته اها بلي جنهن تهرائي تهبي کي سا مري ويئي
 جڏهن ڪنڪ ان جي مرڻ جي ان جي ڪن تي رسي تڏهن
 هته ارمان جو گوڏن تي هني چون لڳي ته به جنيون پان مين
 رهيون هيونسي سا وروه جي واهر مري ويئي تنهن منجهه ائين
 چنگو آهي ته انون هڪل وڃي منجهن پوان پوءِ جنهن کهي
 ڌار ڌاريندو سو کهنڻدو سا سائئي کهي ساريندي ڏکندي
 پهرندي ڌرچندي هوري هوري ڪنن جي منڏلي مين وڃي گائڻ
 متهي ڪري مامو ڪنائين تڏهن ڪئا ساري منڏلي جي دهڪ
 جهڙي بهجي وٺا ۽ جنهن گيدي بلي هوڪاريو هو سو پڻ بهجي
 وڻو ۽ بلي ڌار کهي شڪر ڪري ڪن منجهان جيترا ڪيترا

سَرهائِي سَان ڪهائي وڻي ۽ ڏينهاڙي ڪڍڻ جي مارڻ مِين وري
 رُنڀيل هئي ۽ تنهن لڪي هي چوڻي ته هي آهي ته جيڪو ٻڻڻ
 جي گالهه تي وڀساهه ڪندو ۽ پنهنجي وڃا تي ڪرت نه ڪندو
 تنهن کي پلڻ جهڙي نڀاڳائي تهيندي ۽

VII.

CUNNING OF A WOMAN.

ڪنهن ٽائي منجهه ڪو ماڙهون هو پوءِ ڏينهن هيڪڙي اچڻ
 ڏسن لاءِ ڪانهين گهن وٺو ته اوچتوئي هيائي روڪڙ جي هٿه
 لڳيس ۽ هيڏي هوڏي نهاري اڄهه جي ڪونڌل تي چڙهي ان
 روڪڙ کي گهني گهر آيو ۽ گهني سرهائي سان جوڻس کي
 چيائين ته هي هوند پهر جن جو اسان تي رهندو ناهي تنهن
 کي مورهن جهڙي منجهه رهن جوڳ ناهي، هن هوند جي
 هيائي کي گهني ڪوٺهه مِين وڻي پڇي جي ڪنهن جي
 هجي دهنيس کي ڏيئي اچ ۽ زال سيائي پروڙو ته مڙسم ماڳهين
 هيترو دهن کي نه رکندو سا روڪڙ کي گهني جهڙي ڪهان ٻاهر
 وڻي پنهنجي اڙدهه مِين گنتي ڪري وٽس آي ۽ چيائين ته
 مون ڪوٺهه منجهه پڇهڻو ته هي روڪڙ حنهن جي هجي سو وٺي
 نيته دهنيس ڪو نه تهڻو. تدهين قاضي وٽ وڻي پڇهم. قاضي

ورائي ايهين ڏني ته وات تي بيهي ڏاڏهتان ٿري هوگا ڪري چو
 پوءِ جي دهنيس ڪو نه نڪهتو ته تنهان پوءِ توان تي حلال
 آهي ۽ مڙسهنس هي گال ٻنڌهي چيس چنگو ته ايهين ڪري زال
 گهر جي ٻاهر وڃي هوگا ڪري نالو روڪڙ جو هوربان وردائين جيپن
 ته ماڙهن نالو روڪڙ جو دهاران هوڪي جي پٽو ڪو نه ٻڌهو هن لاءِ
 ڪنيس ڪنهن کي نه پجهو ۽ ان تهگپائي سان ناني ڪهي ڪهني
 موٽي گهر پنهن جي وڃي مڙسهنس ڪهي ساري سده ڏيئي
 روڪڙ ڪهي پنهن جي هوند سان گڏي دهر يانين ۽ اوچتوئي انهن
 رات چور مڪريل مڪر سان پرڏيهي جيپن ان جي جهنگي منجه
 وڃي سار ساري سبهائي هوند ڪهن وٺو ۽ جڏهين ڏٺو سج جو
 ايهه مين پڙيو آهي ننڌر مان انهن تڏهين مڙيوئي دهن جو دهر يو
 هائون دهاران دهور بهوني جي پٽو کين ڏسن مين نه آين ۽
 تڏهين لولرت ڪري روڻ لگا ۽ ارته هن گال جو هي آهي ته
 هوند پرائي دهن پنهن جو ته هي نهي ۽

VIII.

EASILY GAINED, EASILY LOST.

هيڪڙو ماڙهون پورهيت پورهتو ڪانهن وکنن جو ڪندو هو ۽ اهڙي
 ڪنهن ڏينهاڙي جهنگ منجه ڪانهن لاءِ وٺو چها ڏسي ته چار

پريون پيلن ۽ اٿالي سان اٿاهين اچي ڪهنن پٽن راڳ روپ
 نچن مين سرهيون آهن ۽ ان پنهن جي هردي مين گنتي ڪري
 چون لگو ته انون اچ اچرج هي ڏسان ۽ گچ وڃر جي پنجانا پرن
 ان ڪهي گچ جيترو ڪهنن پٽن ڏنو هو ڪهائي پي سرهو تهڻو ۽
 هردي مين چيائين ته مون ڏيند ڪهنا ڪاتيا اٿم هاڻي انون گچ
 ڏيند هن پرن جي پيلپ منجه رهان . تڏهين انن ڪهي
 پاچيائي سان عرض ڪري پان پيلپ مين ڏنان ۽ ڪهنن ڏينهن
 ڪهان پوء ڪنهن ٿاڻي هرديس منجه سار تهڻي تڏهين پرن ڪهي
 عرض ڪيائين . پرن چيس ته هاڻي بدران پوري جي تون
 جيڪي گهرندڻ سو اسين تو ڪهي ڏينديونسين ۽ تڏهين هن
 دلو حڪمت جو انن ڪهان گهرڻو نيٺه دلو ۽ ان جي حڪمت
 هن وچن واچا سان ان ڪهي ڏنو ته جنهن وڃر دلو بهگئي
 ان ٿاڻي سبه هوند اڏامي ويندي نسوري ان جي رڪه ڪچ ۽
 پوء ان هن دلي ڪهي ڪهني پنهن جي گهر آيو ته چها ڏسي جو
 بار بچا جونس پٽن منگن مين رات ڏيند پهرن تها انن ڪهي
 گڏ ڪري دلي جي حڪمت سان هوندوارو تهڻو جڏهين دهن جي
 پور مين هٽيلو تهڻو ۽ ڏيند هڪڙي دارون پي ڪهيو تهڻي دلي
 ڪهي ڪهي تي ڪهني نچن لگو تڏهين پٿرهنس وچا جي واٽ
 ڪهان چون لگس ته جڏهين ڪو ڪم بجهڙو چائين تهو تڏهين

جَانِي بَجھِي چھا ڪان ڪم تھو ڪرين مٿان ھرن ۽ گڏھ جان پوءِ
 مڙي ارمان ۽ ڪرين ۽ تڏھين پنس پچھس تہ ڪال ڪنن جي ڪنن
 ھتي؟ تڏھين ان چيو تہ ھڪڙي ھرن ۽ گڏھ جي پان مڃھ پريت
 ھتي پوءِ رات جو ٻئي گڏجي ڪنھن ماڙھو جي باغ مين وڃي
 گل پھل ساوڻ ڪھائي ويندا ھئا. اھڙي رات ھڪڙي چانڊروڪي
 ھرن ۽ گڏھ باغ مين آبي پھل پن ڪھائي پنھن جيون گھيون
 ٻھري ٿنڀا ڪٽائون ۽ تڏھين گڏھ سرھائي مين اچي ھرن ڪھي
 چون لگو تہ گھنا ڏينھ تهئا آھن اچ تہ اچ پان مين گڏجي راڱ
 ڪريون. تڏھين ھرن ورندي مڃھ چيس تہ ھن وپر راڱ ڪرڻ
 چنگو ناھي پر رگو جهڻو چھا لاءِ تہ اسين ڏينھاري ھن جي
 چوري تها ڪريون جيڪڏھين راڱ ڪندا سون تڏھين راڱ جي سر
 تي دھنيس جاڳي ليکھو ساري چار جو وڻھندو جئين چور
 ليکھو ڏنو ۽ گڏھ پچھس تہ ان جي ڪال ڪنن آھي ۽ تڏھين ھرن
 چيو تہ ٻہ چور ھئا سي پان مين گڏجي ڏينھاري وڃي چوري
 ڪري وراھي وڻھندا ھئا سدائين ڪم انن ٻنھي جو ايهين ھو پوءِ
 اوچتوئي رات ھڪڙي ٻنھي پان مين گڏجي ڪنھن جي گھر
 مڃھ وڃي گھڙيا ۽ مڙيا ھوندا انن جي ڪھني ٻھريون ٻنڏھي
 سنڀريل تهئا تڏھين چھا ڏسن تہ ڏنڪ دارو جو ٻھريل ڪنن ڪر
 دھريو آھي تڏھين ھڪڙي چور بي ڪھي چيو تہ اچ تہ اچ دارون

پي گا سرهائي ڪريون تڏهين پي چيس ته هي جوڳي ناهي
 ته چوري ڪري پوءِ دارون پئون . تڏهين هن ورائي مين چيس
 ته اي ابوجهه ڏٺ تون دارو جو سواڻ نه ڄاڻين پر هائي چيڪر تون
 پئين ته ڏسندين ته هتون ۽ بت سرهو ۽ سگهه ڏاڏهي تهيندي ۽
 هو نه منجي هليو وئو . هن پي دارون پي ڏهرو ڪري ۽ ڪهيو
 ته پي راڱي ڪيائين تڏهين اهي گهر جا دهني سندس راڱي جي
 سرتي اهي چها ڏسن ته چور دهانيل گهر جيون مڙيئي وٺون
 مڙي هڙ بندهي دارون پي ڪهيو ته پي ارڻن جان تهو ٺي ۽
 راڱي ۽ تاري جو هل مچايو انهن ۽ لهر ڪهياي جي سرس
 جي گهر تي گاهو اهي تڏهين مڙي ماڙهن پاري ويڙهي جي
 سان گڏجي ورتائون ۽ جو لنگ چوريو سو بهگانوس
 ۽ بندهي دگي دار گوته جي ڪهي ڏنائون ۽ اهو جهل
 منجهه جهليو ۽ هن گال جو آرتو هي اهي ته چيڪو آجوڳي
 آجايو ڪم ڪندو سو اهڙو پورهيو لهندو ۽ تڏهين گڏهه چيس ته تون
 رهاسو سنج ۽ پت جو آهين ۽ تو ڪهي راڱي جي سواڻ جي گا
 سده نه اهي آتون راڱي ڪرن ڪهان مورهن نه رهندس انجا
 گچي راڱي ڪرن لاءِ ڌرگهي ڪيائين ته هن بهجي وئو ۽ ان جي
 هينگن تي آرائي جاگيو ۽ هوري هوري وڃي گهٽ گڏهه جا
 سوگها ڪري جهليانس ۽ تلهو نوڙ گچي مين بندهي ون سان

ٻڌهائس ۽ ٻهڙائهن سان پٺهي تي ٿهونگرا سوبن کيائس
 ارته هن گال جو هي آهي ته جيڪو وڪه آجائي وجهندو ان
 کهي اهڙي پر ايت ملندي ۽ تڏهين پئس چيس ته اي پٿر تو
 کهي ساء نه آهي پر بچن ۽ گاون جي کهي سرهو تهو ڪري
 ۽ من کهي گنتي ڪهان تهو جهنگي ۽ ايهين چئي جئين تهي
 مچئو ته پير ان جو ڪنهن تهڏي منجه اٿڪئو ۽ اکهڙي پئو . دلو
 ڪري بهجي پيس جيڪا هوند هيس سا سبه اڏامي ويس تهلو
 ولهو تهي پنن لگو ۽

SINDHI POETRY.

I.

MAG'NŌ Ē LAILA.

- ۱ مَحمودَانِي مَجنِي وَيَتَهِي دُورِ كَئُو
- ۲ وَنَحْنُ اقْرَبُ اِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ اِتي جَانِ آيُو
- ۳ مَعَنَا لَكَيْسِ دِلِ سِينِ فِكْرِ مَنجِهِي پِئُو
- ۴ سُنِينْدَهِي سِرهُو تَهِيُو خَبْرِ اِيَّيْ خُوشْكَالُ
- ۵ سَاهَ رَگَنَتُونِ اوْتَرُو وَاَحِدَ جُو وِصَالُ ۞
- ۶ اَتَهِي آيُو اُسْتَادَ ذَانَه اُبهي عَرَضِ چِيَانَسِي
- ۷ آيَتِ اِيَّيْ اَوَّلَ كَنَّا پَڙهي سُنَايَانَسِي
- ۸ تَابِعَ كهي تَوَجُّهُ كَري شُغْلُ كِئُو سُنَاءُ
- ۹ اَتَهِي طَلَبَ تَوَحِيدِ جِي جَا اَنُونِ كَريَانِ كَاءُ ۞
- ۱۰ تَدَهِي مَرشِدَ كِئُو مَرِيدَ كهي اَتَهِي اَرشَادُ
- ۱۱ لَا مَقْصُودَ فِي الدَّارِينِ اِلَّا هُو تَهِيُو شُغْلَ سِينِ شَادِ
- ۱۲ كَسْرَتَ كَري قَلْبَ سِينِ رُوِي رَا تَوَدِينَه
- ۱۳ پِئُو آهي پُورِ مِينِ چَڙهِيُو مَتَهِي چِينَه
- ۱۴ اَكهنِ اَرَتُو لايُو كَرِ وَاَسِي وَسَنِ مِينَه
- ۱۵ جُو وَسَانِ وِئُو پَنهنِ جِي تَنهنِ سِينِ كِيُو كِنن

- ۱۶ الْعِشْقُ نَارُ اللَّهِ إِذَا وَقَعَ فِي قُلُوبِ الْعَارِفِينَ
يَحْرِقُ مَا سِوَ اللَّهِ أَصْلُ أَهِي اِيْتَن ۞
- ۱۷ مَشْغُولٌ / مَرَاغِبِي / مِينِ وَيْتَهُوْ جَانِ هُو
- ۱۸ مُشَاهِدُوْ مَكْبُوْبِيْنَ سِيْنِ تَنْهِنِ كَهِي تَتِ تِهِنُوْ
- ۱۹ هَكَزُوْ دَمُ حَيْبُ اُو وَيَهِي وَتِ جَنْهِنِ
- ۲۰ رَهِي نَه هُوْشُ هِيْنِ مِينِ عَقْلُ كَهِي تَنْهِنِ
- ۲۱ مَكْبُوْبُ وَتَانِ مَجْنِي جَدِهِيْنِ سُوْ وَتُوْ
- ۲۲ عَقْلُ اَنْ عَاشِقُ جُوْ كَرِي نَازِ نَتُوْ
- ۲۳ تَدِهِيْنِ قِيْسَ قَرِيْبَ كَهِي اُنْهِي اِيْتَنُ جِيُوْ :
- ۲۴ كَدِهِيْنِ پَسَنْدَسِ تُوْ كَهِي جَدِهِنِ مُونِ تَنْهِنِ جِي تَاتِ
- ۲۵ تَانِ چِي مُونِ كَهِي پَسَنْدِيْنِ نِنْدَرِ مِينِ پَرِ سْتِي اَدَه رَاتِ ۞
- ۲۶ كَنَا فِرَاقَ فَاضِلُ چِي تِهِنُوْ سُوْ بِي هُوْشُ
- ۲۷ وِرِي پِنُوْ وَجَدَ مِينِ كَرِي جُوْشُ خُرُوْشُ
- ۲۸ مَاخُوْلِيَا مَجْنِي كَهِي كِنُوْ خُوْشِ خِيَالُ
- ۲۹ لِيْلَا كَارِنِ لُجَهَنْدُوْ بَهُوْنِي سُوْ بِي حَالُ
- ۳۰ نَه كَا سَارِ سَرِيْرِ مِينِ نَه كَا رَاتِ نَه دِيْنَه
- ۳۱ پُچِي سُوْ / پَرِيْتِي / لِي اِي تِهِنُوْ اِيْتَنُ
- ۳۲ لِيْلَا نَالُو رَاتِ جُوْ مَجْهَ عَرَبِي وَاِي
- ۳۳ لِيْلَا نَالُو نَارِ جُوْ جَا قَاضِي قَمَرِ دَهِي

- ۳۴ هُنَ كَهِي رَاتِ رُوحَ مِينِ هِي تَهَا بَهَائِينِ هِي
- ۳۵ دِينَهَانِ رُوِي رَاتِ كَهِي ۽ رَاتِنَانِ پَرَ كَهِي رَاتِ
- ۳۶ رُوِي رُوِي رَاتِ كَهِي بِي چَهْدَتَانِينِ تَاتِ
- ۳۷ وِيندَا سِي اِيْمَانِ سِينِ كَلِوَهِي جَنِينِ وَاتِ ۽
- ۳۸ تَدِهِينِ مَازَهُو مَكِي شَهَرَا جَا مَزِيو مِيئَا كِنِ
- ۳۹ تَهِيو كُجَارُو قِيَسَ كَهِي اَجِيو اِنِ چُونِ
- ۴۰ كُو چُوِي پُئِسِ جِنِ جِي مِينِ كُو چِي عَقْلُ پَهَرِيوَسِ
- ۴۱ پُچِهِي پَزَهِنَا پَنَدَتَا كُو دَارُو دَوَا كَرِيوَسِ
- ۴۲ مَازَهِنِ چِيو مَانَسِ كَهِي تَا تُونِ پَانِ پُچِهِنِيَسِ
- ۴۳ جِيكَا هُوئِسِ هِينِ مِينِ تَانِ سَا گَالِ سُنِيَسِ ۽
- ۴۴ تَدِهِينِ مَاءُ پُچِهِي كَهِي مَجْنِي كِهِي لِكِي كِينَاءُ
- ۴۵ جَا تَنُهِنِ جِي مَنِ مِينِ سَا مُونِ گَالِ سُنَاءُ
- ۴۶ تَدِهِينِ مَجْنِي چِيو مَاءُ كَهِي لِيَلِي لَآيِ لُجَهَانِ
- ۴۷ پَسَنَ گَارِنِ / پَرِنِ / جِي پَانَدِهِي پَهِي پُچِهَانِ ۽ / پَرِنِي
- ۴۸ كُو مَسَافِرِ مِصْرَ جُو وِئَهَو تَتِ هُو
- ۴۹ مَاءُ وَتَانِ كَهِي مَجْنِي كُوئَهِي تَنُهِنِ چِيو
- ۵۰ چِي آهِي مِصْرَ شَامِ مِينِ لِيَلِي لَالِ كُنَارِ
- ۵۱ سُونَهَ سَمَانِكِرَ سُنَدَرِي عَاقِلِ عَقْلِدَارِ
- ۵۲ هَرَنَ آكُهِنِ هَجَرِي كَنِينِ كُوَلِ جِي كَارِ

- ۵۳ نڪَ نِروُ پهرَ جهڙو بهروئين بهنبها وارَ
- ۵۴ جائين پهلين جهڙا ڏنسِ ڏندَ ڌاتارَ
- ۵۵ پابوهنديئي پدهرا گر کهلن کهننهارَ
- ۵۶ کنگوءَ ورنِ گرائون بازوبندَ بهارَ
- ۵۷ ميناکارئون مندرئون انگريين اپارَ
- ۵۸ پکي ورنِ پدمني سانولي سرنڪَ
- ۵۹ سرو کنا سنهني اپر مڙوئي انگَ
- ۶۰ کبوترَ جهڙي گچي سيني سونهاري
- ۶۱ چيلو چيتانين سونهني ڏهري گر ڏهاري
- ۶۲ تنه نولي متهڙو جمالِ ان هائي | نهالي
- ۶۳ مانڪ مڙي تي مين جوهر جزائي
- ۶۴ گهنا سبهئي گچي مين پويو ته پائي
- ۶۵ ماڙهو پسي مندهه کهي سائين ساراهي
- ۶۶ گنن مين سونهنيس سون جا بڙا بهاري
- ۶۷ لڏي لعل پهلن سپن گر ڌاڙهو جي ڌاري
- ۶۸ گونج جئن گر کهنپ چوڻو جهو فانگَ
- ۶۹ مڙهي جا مڙن سپن مون من موهڻو مانگَ
- ۷۰ اي ڏورائين ڏسجي گر پهلاڙي پهانگَ
- ۷۱ هڪڙو نيھ نماز سپن بي پڙهن جي ڀرت

- ۷۲ رُوْزَا رَکْهِي رَمَّضَانَ جَا چَنگَا لايُو چِتِ
- ۷۳ رِي سَخَاوَتَ سَتِي کْهِي نَاهِ گَا بِي نِرْتِ
- ۷۴ مَتَنُونِ ٿِي مَازْهَنِ کْهِي سُونَهَارِي سِرْتِ *
- ۷۵ اِي سُنِيَنْدِيئي گَالِزِي اُتْهِنُو تَنهنِ وِپَرِ
- ۷۶ مَوْثِي هَلِنُو مَاءِ ٿَانِ پُري بَهْرَانِينِ پِيرِ
- ۷۷ اچِي چِيَانِينِ مَاءِ کْهِي رُخَصَتَ ٿِينِمِ يَزَا رَضَا
- ۷۸ اَنُونِ سَوِ مِصْرُ بَهِيْتَانِ جِتِ قَمَرِ جِي قَضَا
- ۷۹ صُلْحَ جَا شَرِيْعَتَ سِينِ مَازْهُونِ کِنِ مَزَا
- ۸۰ تِنِ کْهِي طَرِيْقَتَ سِينِ سَارِئُو ٿِينِ سَزَا
- ۸۱ هِنُونِ حَقِيْقَتَ گَدِئُو غَازِي کَرِي غَزَا
- ۸۲ مَشَاهِدُو مَعْرِفَتَ سِينِ جَاکِيْتَانِ جَزَا
- ۸۳ تَانِ چِي پَرِينِ وَنِجِ مَ پَرِٿِيهَڙِي مَوْثِي چِيَسِ مَاءِ
- ۸۴ وِپْٿَهَوُ/هُنُو/وَطَنَ مِينِ جِي سِکْهُ سَوَاءِ | هَوُو
- ۸۵ تَا چِي اَصْلِ اَنُونِ هِتِ نَهْ هُو وَطَنُ هِي نَهْ مَاءِ
- ۸۶ سُوْثِي سَانِيَهْ مَنهنِ جُو سَاچُنِ جِتِ سَنْدُوْمِ
- ۸۷ تَانِ چِي مُحِبَ مَنهنِ جَا مَجَنَّا وَطَنُ تَنهنِ جُو هِي
- ۸۸ پَرِينِ پَرَاهُونِ مَ تَهِي جَاکِيْتَانِ تَهُو جِي
- ۸۹ خُوَشْتُونِ کَرِ خُتْهَابَ مِينِ کْهَلِنُو خُتْهَابِنِ سَانِ
- ۹۰ اَنُونِ پَهَرِ اُسْتَادَ سِينِ رِيچْهِنُو کَرِ رِهَانِ

- ۹۱ حَوْضَ حَوِيلَتُونَ حُجْرًا أَحْبَبْنَا أَذْيَامِ
- ۹۲ كَارِنِ تَو تَرْتِيبَ سِينِ چَنگَا چِترَايَامِ *
- ۹۳ مَازَهُو كَهِي مَجْنِي اچِئُو مَتِيُونِ دِينِ
- ۹۴ أَحْسَنَ أَخْلَاقَ تُنْهِنِ جَا وَبِئْهَآ وَآكْهَآئِينِ
- ۹۵ تَانِ چِي مِيَانِ مَنَعِ مُونِ كَهِي آئِينِ كَامِ كَرِئُو
- ۹۶ جَنْهِنِ مُنْهِنِ جِي جِي مِينِ اچِي تَكْهُ بَهَرِئُو
- ۹۷ وَسَارِي وَطَنُ وِرِي نَهْ وَبِهِنْدُوسِ
- ۹۸ جُبَّ الْوَطَنِ مِنَ الْاِيْمَانِ كَزُو تَا نَهْ كَدْدُوسِ
- ۹۹ تَدْهِيْنِ جَرُ هَارِي جَالِ گَهَنُو رُوِي مَاءِ وَرِئَاسِ
- ۱۰۰ مَازَهُو مَكِي شَهْرَ جَا كَارُو كِنِ كِينَاسِ
- ۱۰۱ كَنْهِنِ جِي وَارِي نَهْ وَرِي تَهِنُو سَتْرَانُو شَاهُ
- ۱۰۲ كَهْنِي حَمَالِ هَلِئُو رَزْهِنُو مَتْهِي رَاهَ
- ۱۰۳ كَاسُو كِچِ كِپُورِ جُو كَهِيَانِينِ كَهْنِ لَاءِ
- ۱۰۴ كُلُّ نَوْمِ عَلِي الْحَبِّ حَرَامٌ كِنَانِينِ كَالَاءِ
- ۱۰۵ دُورِي دُونْگَرِ لِكِيُونِ سُوپِرِيَانِ جِي سَاءِ
- ۱۰۶ آئِنُو آبِ اَكْهِنِ مِينِ وَبِجَارُو وَآجْهَآئِي
- ۱۰۷ لُوچِئُو لَمِي | پَرِنِ | جِي سُوْرَ سَتْرَانَا كَهَآئِي | پِرِئِي
- ۱۰۸ مِصْرَ جِي مَارِكْهَ جِي مُونِ سَائِينِ تِي سَنَجَآءِ
- ۱۰۹ وَبِئْتِيُونِ وَذَا دَهْنِي كَرِيَانِ تَهُو كِينَاءِ

۱۱۰. اَللّٰهُ عَاشِقِنِ كَهِي مِيَانِ مُحِبِّ مِلَاءِ
۱۱۱. رِيهونَ كِنُو رُجْنِ مِيِنِ رُوِيُو جِر هَارِي
۱۱۲. دُكُهِنَا دِينَه اِپِرِنُّن اِرِي گَهَنگَهَر تَهو گَهَارِي اِپِرِنْتِ
۱۱۳. چِهِنَا پِر پَهَنِنِ سِيِنِ وَدِهِي وِپَارِي
۱۱۴. دَانُونِ كِرِي دَرَدِ سِيِنِ بَرَبَرِ بَاكَارِي
۱۱۵. مَنجَهَانِ مَن مَحْبُوبِ كَهِي وِپَرِ نَ وِسَارِي
۱۱۶. نَ كَا اُنچَ نَ بَكُهَ كَا مِيسَ چَهَدِثَانِيَن مَارِي
۱۱۷. وَه پِنُو وَنچِي وِپِر مِيِنِ اَللّٰهُ آسَارِي
۱۱۸. مَانَ مِرَانِ كَهِي سَجَنِيَن گُونَدَر گُذَارِي
۱۱۹. سَكِي چِم هَدَنِ تِي كَارُو كَزِهِي تَهِنُوسِ
۱۲۰. مَن مِيِنِ مَحْبُوبِنِ جُو پَه پِنُوسِ
۱۲۱. جِر هَارِي جَال گَهِنُو دَاذَهو دُكُه لَكُوسِ
۱۲۲. دُورِينَدِي مَنجَه دُونگَرِيَن مَانَهو كُو اِنزِنُوسِ
۱۲۳. مِصْرَ جِي مَارَكَه جُو تَنَهِنِ دَسِ دِنُوسِ
۱۲۴. پِسي وَن وَهَسِنُو لَهِي سُوْر وَنُوسِ
۱۲۵. سَرَهو تَهِنُو سَرِيَرِ مِيِنِ وُسِ دُكُه لَهِي
۱۲۶. مِصْرِ آيُو مَجْنُو كُوْدَانِ قِيسِ كَهِي
۱۲۷. وَهَسِنُو وَارِي پَهْلَ جِنِنِ تَهِيَسِ رُوْ رَتِي
۱۲۸. سَرَهو تَهِنُو سَرِيَرِ مِيِنِ جَا ثَرِيَتُو جَتِي

- ۱۲۹ گَلَارِي گَوْتِهِيَن كِهِي هَلْتُو حَالْتِي
- ۱۳۰ كِهَا قَصْرَ قَاضِيَن جَا اُبھُو گھڙِي گھَات
- ۱۳۱ مِيَان مُونُ كِهِي مِهْتِ جِي ڪُو ڏيڪھاري وَآث
- ۱۳۲ تَه اُوڏُو تَهِي اُسْتَادَ كِهِي جَا اَنُون گَرِيَانِ جَات
- ۱۳۳ / پَرْتَن / جِي پَسَنَ جِي آهِيَم اُنچ اُوسَات / پَرِينِي
- ۱۳۴ اُوڙِي اڪھڙِيَن سِيَن مَن پَرِيَان مَاتِ ۞
- ۱۳۵ تڏهِيَن آهي آگَاجھِي گھنُو ڪَا مِصَرِن مَرُوَت
- ۱۳۶ كِهِي تَن كِهِيَنڪَارِئُو هَلْتُو ڏِينَسِ هَتَه
- ۱۳۷ چِي هُو مَهَل هُو مِهْتِيُون هُو قَمَر قَاضِيَن
- ۱۳۸ جِي هُڪَا هَل تَهِن تَهَا پَرِڏِيهِي پڙهِن
- ۱۳۹ قَاضِي ڏِيَن ڪِيڙَا بِنَا خُوشِي سَان ڪِهِيَن
- ۱۴۰ وِڻهَا پڙهِن پَرِ ت سِيَن نِتُ تَرِمَايُو نِيَن
- ۱۴۱ جِلدَ سُونَهَارَا سَبِيهِيَن پَرِيَن بِنَا مُصْحَفَ مَوچَارَا
- ۱۴۲ رَتَا رَحَل ڪَمَانگَرِي غِلَافَ گَلذَارَا
- ۱۴۳ دَوَاتُون دُرُسْتُ ڪِئُو وِجَهِن قَلَمِن قَطَّ
- ۱۴۴ لَآيُو لَامَ اَلِفَ سِيَن خُوبُ لِكَهِن تَهَا خَطَّ
- ۱۴۵ فَرُضُ وَاجِبَ سُنْتُون سِڪَهِنَا شَرِيْعَتَاءُ
- ۱۴۶ طَرِيْقَتَ جُو تَن مِيَن اچِي وِرِئُو وَاؤُ
- ۱۴۷ حَقِيْقَتَ هِيَن مِيَن ڪِنَانُون مَعْرِفَتَ مَن

- ۱۴۸ آهين نينه نماز سين رُوزا سبه ركهين
- ۱۴۹ بيزار كنا بدعت متهي مور نه کن
- ۱۵۰ مورثون مئا گهنو سجن سد سبهين
- ۱۵۱ حافظ هزارين گهنا قاضي / بهئي / کنين
- ۱۵۲ هذ كهني هارئا محبت پائي من
- ۱۵۳ پڙهي سي پوڙها تهئا رسئا راه رحمت
- ۱۵۴ تهی مهربان مجنا نون تن جي سته
- ۱۵۵ هوو حويليون هوو حجرا هوو منارا مسيت
- ۱۵۶ گرنش کج قاضي كهي سنجائي سوڌيت
- ۱۵۷ تڙهين مري پيٽهو مهت مين سرهو شاهه تهئو
- ۱۵۸ گر پچهي قاضي جي هجري هلي وئو
- ۱۵۹ مڃهان حب هلي گري ڏنائين سلام
- ۱۶۰ قاضي چيو قيس كهي وعلیکم السلام
- ۱۶۱ هته بندهي حضور مين ابهو ادب گري
- ۱۶۲ قاضي گهني قرب سين تنهن سين گالاري
- ۱۶۳ غربت سان غريب كهي كهئو كهينگاري
- ۱۶۴ آءُ نون اورهون اسري پرڏيهي پير بهري
- ۱۶۵ انهن شرط سنت جا سنج چوڪها چار
- ۱۶۶ قاضي چيو قيس كهي سي اسان آچار

- ۱۶۷ کپُرُ آنهين ڪتھان ھلين ڪُجَارُو نالو
- ۱۶۸ انون تھو ڪُچھان / گُوڻھيان / ڪيسئن قصد ڪئو ۽ / گھوڻھيا
- ۱۶۹ تان چي گھاريان مڪي شھر مين ھيسئن قصد ھوم
- ۱۷۰ انون انصاري انھن قيس نام سندوم
- ۱۷۱ ماڙھن چئي مڃنو چرئو چت ڪئوم ۽
- ۱۷۲ تڏھين ميوا ڪڏھنا مڃي عربان جي آندائين
- ۱۷۳ سنّت قاضي سامھون جنگي بهت رکھنائين
- ۱۷۴ قاضي ڪري قطرا وڏھي وراھئا / گترا
- ۱۷۵ ماڙھو ملا مھت جا ڪھائي خوش تھئا
- ۱۷۶ کي پُرا پاند مين رکھنائين ليلا لاء
- ۱۷۷ ختھابيا ڪھني وڻجو جان سا خوشيان ڪھاء
- ۱۷۸ تان ڪھينديئي خماري چرئو تھئس چت
- ۱۷۹ چي هن منھائي ميوؤ ٻڻو ڪڏھين نه ڪھادھوم
- ۱۸۰ ساھو تھئو سربر مين جان چنگو سو چڪھئوم
- ۱۸۱ سگان تنھن ساڃن ڪھي آئي جنھن ڏنوم
- ۱۸۲ سباجھو باجھ ڪري تنھن سين ميٽر بندوم ۽
- ۱۸۳ تڏھين قاضي چيو قيس ڪھي منان لاهي مر
- ۱۸۴ مصر آئين مڃنا ڪھڙو وڻھي ڪم ؟
- ۱۸۵ تان چي پھري لڪھ فقير جي قاضي ڪري ڪرم

- ۱۸۶ سَبَقُ دِنَانِينَ شَاهَ كَهِي نُونٌ وَالْقَلَمِ
- ۱۸۷ چي وَنَجِي پَرَه پَرِت سِين دَرَسْتُ جَهِي دَم
- ۱۸۸ مَحْرَمُ أَنهينَ مَجْنَا بَهَانِجُ / كُو مَه بَهْرَمُ بَهَانِجُ
- ۱۸۹ تَدَهينَ سُنِي سَبَقُ سَرَهو تَهتُو نَاهِسِ كُو نِيَازُ
- ۱۹۰ مَحَبَّتَ مَجَهَانَ مَجْنِي كَتُو الْحَايِ آوَازُ
- ۱۹۱ سُنِي سُرودُ شَاهَ جُو پَكهِي كَنِ پروازُ
- ۱۹۲ كَنِينَ پَتُو كَهِي كَامِنِي كَهِي عَاشِقَ سَنَدُو آوَازُ
- ۱۹۳ وِجَارِي وَآدَهوڙِي جَنهِنَ كَهِي مَنِ مَجَازُ *
- ۱۹۴ كُو خُتَهَابِي آيو هَتِي اَعْرَابِي
- ۱۹۵ پَرَهَبُو / پَرَتَنُ / سِين بِي گَا نَه كَبِي / پَرِينِي
- ۱۹۶ تَنهِنَ سِين كَرِي پَرِبَتَرِي نِبَهَائِي نَبِي
- ۱۹۷ مَحَبَّتَ گَهني مَجْنِي لِي لِي لَوَه ا لَگِي
- ۱۹۸ بِنهينَ كَهِي بَهونَ پَرِينِ وِجَارِنِ وِرُوَه
- ۱۹۹ گَجُهَ گَرهينَ پَان مِين اَنْتُ نَه اَجَهَاتَرِينِ
- ۲۰۰ هَنَانِ هِيكْرَا بَتْنِ كَهِي سَدَائِينِ سَارِينِ
- ۲۰۱ كَهِنْتُو هَتَه خُدَا دَانِ دَائِمُ دُعَا كَرِينِ
- ۲۰۲ اَللَّهُ اُولَا لَاهِئِينِ جَا مِيَانِ مَحَبَّتِينِ
- ۲۰۳ چي جِنِ جَا سِيكْرُو سِي مِيڙِينِ كَهِي تَنِ
- ۲۰۴ اَوْرِينِ وِڙِينِ پَان مِينِ وِرَتَهَا كَهَرِ كَهَامَنِ

- ۲۰۵ اَللّٰهُ اَوْلَا لَاهِتَيْنِ جَانِ سُنَجَانُونِ سِيچِ
- ۲۰۶ لِيَلِي لُجْهِي / لُتِي / مِينِ پَرِينِ لُتِي پِيئِي / لُتِي / لَوْمِ
- ۲۰۷ مُجَبَّتِي وَتِ مَجْنِي وَيْتْهِي جَانِ هُتِي
- ۲۰۸ گُوشِي پَرِينِ گُذَّ نَا بِنُو كُو نَهْ هُو
- ۲۰۹ مُجَبَّتِي كْهِي مَجْنِي تَدْهِي تَنِينِ چِيُو
- ۲۱۰ مُونِ سُهْنِي مِينِ سِيرِينِ تُو سِينِ سِرِ كِنُو
- ۲۱۱ تُونِينِ رَهِينِ رُوحِ مِينِ تُونِينِ دَانَهْ نِينِ / تُو جِي
- ۲۱۲ سَبْهِيئِي وَتْمِ وَسَرِي جِي كِي سِگَا سِينِ
- ۲۱۳ نِينِينِ نَنْدَرِ وَهْ تْهِي نَهْ كَا اُنْجِ نَهْ بُكْهْ
- ۲۱۴ بِنَا سَبْهِيئِي گْهَوْرِنَا سَاچِنِ تُو رِي سُكْهْ
- ۲۱۵ كَرِ مَوْرِي قِيَسِ دِنُو تَدْهِي هِي جَوَابُ
- ۲۱۶ نَهْ مَنِ تُونِينِ جِي مَامَرِي كُسي تَهْنُو كَوَابُ
- ۲۱۷ پَرِنِ پَرِجِي پَانِ مِينِ لَاتْهُو هُوْرُ حِجَابُ
- ۲۱۸ مَنْدِي نَهْ آهِيْنِ مَنِ مِينِ سُنَجَاتَانُونِ ثَوَابُ
- ۲۱۹ اَكْهُونِ اَكْهِنِ سَامْهُونِ دِينْهْ سَجُوئِي رَاتِ
- ۲۲۰ وَيْتْهَا وَوَرِي پَانِ مِينِ بِي چَهْدَتَانُونِ تَاتِ
- ۲۲۱ كَرِي وَچْهَانُو وَهْسُو مَنْجِي مَوْچَارِي مَانِ
- ۲۲۲ اَجِي وَهْ سِيرِينِ سَاچِنِ سَانِ سُهَانِ
- ۲۲۳ كَامِلِ دِينْهَانِي قِيَسِ كْهِي چَنگَا كَارِي تْهِي چَاگِي

- ۲۲۴ پھوٽا پهل سوباريون سندا لونگن لاگي
- ۲۲۵ رنڊهي ڪهين خوشي سين سهسين بهتين ساگي
- ۲۲۶ نوري نرمل ڪيڙا اچها اوچهاڻي
- ۲۲۷ چٽا چندن ڪيڙا لالن ڪهي لائي
- ۲۲۸ گهڙي پان پرنن تان ڪري قرباني / پرئين
- ۲۲۹ ذات زبوني انهيان نالي نماني *
- ۲۳۰ ائين چئي عاشق ڪهي وهي پروتار
- ۲۳۱ پيرين هيٺه / پرنن جي انون وچهايان وار / پرئين
- ۲۳۲ ڪاڙهي گهني ڪار سين ڪهنڊ پائي مين ڪهي
- ۲۳۳ پياري / پرنن ڪهي اچنو سان اڪير / پرئين
- ۲۳۴ ڪري خدمت خوشي سين پئي پرينان جي پار
- ۲۳۵ ايئن اورٿانون پان مين چوڪها مهينا چار *
- ۲۳۶ تڏهين پابوهيندي پان مين ليلا لاد ڪنو
- ۲۳۷ محبتتي ڪهي مچني تنهن ڪهي هته هيو *
- ۲۳۸ ڪن ڏٺهو ڏجنين جي ابها هئا ات
- ۲۳۹ چيانون قاضي ڪهي پائي چاوت چت
- ۲۴۰ چي دزد ديوانو دهارنو جو پرڏيهي پڙهي
- ۲۴۱ سو تنهن جي دهی سين ڪهڻو هته هني
- ۲۴۲ تڏهين قاضي گهڻو ڪرڻو ان ڏکيو ڏجه

- ۲۴۳ چي ٻٽا وٻٽها ٻهر پٿرين مڃڻو گهاري مڃو
- ۲۴۴ مٽهي مورائين من مين ان کهي هئي
- ۲۴۵ مڃو افواه عالم جي پدھري تهي پيئي
- ۲۴۶ هٿي منهن جي حرم مين گڏهين گنهن نه کي
- ۲۴۷ نا معقول نا اهل پسي اٿئو ايئن چئي
- ۲۴۸ ماري وڏهانين مڃڻو گامن سين گهي
- ۲۴۹ چي اٿي ديوانا دور تهي هائي هت م ويه
- ۲۵۰ ادب نه کي استاد جو تو مڃو مگر ميه
- ۲۵۱ تان چي قاضي گار مون گنن هين ميان پستو مريض کي
- ۲۵۲ هن منهن جي حال جو تو کهي ناه تميز
- ۲۵۳ هن منهن جي حال جي پڇهي گر پرکه
- ۲۵۴ اصل عاشقن تي چغل چاري لکه
- ۲۵۵ مٽهي نه انهنون من مين اوه جوڻها مارين جکه
- ۲۵۶ هٿه هڪي هته گر قاضي کوھ تهڻو
- ۲۵۷ هيڏو ڏمر ڏيل مين گجائڻان کٽو
- ۲۵۸ صبي لوڙبو لکھڻو لکھڻان چٽي نه کوھ
- ۲۵۹ لا يتحرك ذرة الا ياذن الله لکھڻو نا نه لدهو
- ۲۶۰ تڏهين قاضي ليلا کوڻهي ابهو چئيس ايئن
- ۲۶۱ ديواني سين دھارڻي هته هيو تو کيئن

- ۲۶۲ سُبَهَا تَهِيَنْدِيْن شَرْمَنْدِي سَنْدِي مَحْشَرِ دِيْنَه
- ۲۶۳ قَاضِي لِيْلَا كُوْٲِهِي اُبُهَو كَرِي بِيَان
- ۲۶۴ حَاضِرُ تَهِيَنْدُو حُضُورَ مِيْن جِٲِي سَبُه جِهَان
- ۲۶۵ اَكْهَتَ تَهِيَنْدِي عَمَلِيْن جِٲِي مَنْدَبُو مِيْرَان
- ۲۶۶ وُزْرُو جِي وَرِي سِيْن پُونْدِيُون تَتِ پَشِيْمَان
- ۲۶۷ تَان جِي سُنُ بَابَا سَجِي كَرْتَان جَان تُون پُجِهِيْن مُون
- ۲۶۸ مَن رَتُو سِيْن مَجْنِي جَدِهِيْن كُن فِڪُون
- ۲۶۹ لِكِهِنُو اَنگُ اَزَل مِيْن سَو پَارِن پِنُوْسُون
- ۳۷۰ جِي آهي خَاهَشِ خُدَاءِ جِي تَان نَه مِيٲِيَنْدِيْن تُون
- ۲۷۱ تَدِهِيْن لُوچِنُو جِٲِي لِيْلِي كِهِي كِهَانِي كِهَرِنَل
- ۲۷۲ كِهَرُو آهي كَم تُوَان چَرِٲِي سِيْن چَرِنَل
- ۲۷۳ مَحَبْتِي كِهِي مَجْنِي تُون چَرِنَل چَوِيْن كِيٲِن
- ۲۷۴ عَاقِلُ پُوْرِيْن اَكِهَرِيْن مِٲُهَو جِهَرُو مِيْنَه
- ۲۷۵ پَر آهِن پِيكُه اِلِهِي نِيْنَان سَنْدُو نِيْنَه
- ۲۷۶ پِٲَم جِي / پَرِنَن / رِي سِي دُجَارَا دِيْنَه / پَرِنُو
- ۲۷۷ قَلْبُ مَنُهَن جُو قِيْسَ رِي چَرَهِنُو آهي جِيْنَه
- ۲۷۸ مَحَبْتِي سِيْن مَجْنِي وَدِي جَاَزَ كِٲِي
- ۲۷۹ هِنَ اَسَان جِي حَال جِي خَبَرَتَان نَه پِٲِي
- ۲۸۰ رِي گَنَاهَ غَرِيْبَ ثَانَه كِنُو جِيْن گَمَان

- ۲۸۱ وڃھڻ تھڻو وڀر تڻھن سڏو تڻ ايمانُ
- ۲۸۲ تڏھين موڙي چيو مانسِ کھي قاضي کوپُ گري
- ۲۸۳ چي ليليٰ لکھن جهڏا واربانُ تا نہ وري
- ۲۸۴ تون دھتاري دھي کھي پير بھري متِ ڏينسِ
- ۲۸۵ منھن جو چيو نہ گري هلي تون هتھ گرينسِ
- ۲۸۶ منھن جا بھينج بھائڙا سي سبھ آچارينسِ
- ۲۸۷ جن چري متھان چتُ کھني وڏھي تون وارينسِ
- ۲۸۸ تڏھين پر مين پنھن جنون کڻو متئون ڏيسِ ماءُ
- ۲۸۹ چي ليليٰ لڄ م جهڏ تون گر لياقت کاہ
- ۲۹۰ کھڙي منھ قاضي سين تپڻو گرين تاءُ
- ۲۹۱ دزد ديوانو دھارڻو چرڻو لاه چتاءُ
- ۲۹۲ ماڙھو ڏيندائي ميهنا چيڪي سين سڏاءُ
- ۲۹۳ پر گرين تها قاضي جو سبھيئي روه رياءُ
- ۲۹۴ تا چي محب منھن جو مڃنو بھتان سو پزارُ
- ۲۹۵ ري گناھ غريب سين کڻو کھتھابن کھارُ
- ۲۹۶ چارين جو چيو گري قاضي تھڻو قھارُ
- ۲۹۷ گتھانين گامن سين اکھين جو آھارُ
- ۲۹۸ تھان پوءِ پرايو جي منھن جي جارُ
- ۲۹۹ ايئن اورٿانون پان مين چوڪھا مھينا چارُ

- ۳۰۰ تڏهين پابوھيندي پان مين ليلا لادُ ڪنو
- ۳۰۱ اندر آئن انگنا ٺاهم گزه قرار ۽ انگشا
- ۳۰۲ تان چي ڪنان قيس آيو ڪهائي منھ ڪهرئل
- ۳۰۳ جهڙو جهين ڪيڙين گر ڏسندِيهين ڏل
- ۳۰۴ ٿيڙ ٿڪرين هيرئون نه ڪو ليڪر لل
- ۳۰۵ چري متهان چت ڪهني هاري هته هڪل
- ۳۰۶ مسافر سڀن مٿري جهڙي جهني جهڙ
- ۳۰۷ مڇهن لوڪ لڪه تهئي گرهه مه وڏي سد
- ۳۰۸ سگاسوٿر سندن جي من تين سڀن گڏ ۽
- ۳۰۹ تان چي مادر مون / پرنن ڏانهن وڃي وائي مه وار
- ۳۱۰ عاقل گهني ادب سڀن پئي نه متهي پار
- ۳۱۱ ويٺو پڙهي پرت سڀن محبتي مڇار
- ۳۱۲ طعنا ڏيئي تنهن جا وڏهي جي ججار
- ۳۱۳ محبتي سڀن مڃي اتم لگيم آر
- ۳۱۴ سگا سوٿر سڀيئي مون ڪهي مه آجهڙ
- ۳۱۵ جنهن جو لگم ميهنو انون پئي تنهن جي پار
- ۳۱۶ ڪم نه آچن قيس ري هندورا هار
- ۳۱۷ سڀيئي وٺم وسري ساچن ري سينگار
- ۳۱۸ رهئان طعام طلب جو خوب پڇاين ڪهين

- ۳۱۹ کھیندو جو خوشي پئي سوئي منهن جو سينُ
- ۳۲۰ تڏهين ساڏها نو سپر/سندري/تراڙي تو ري
- ۳۲۱ وڏهي رڪهڻاڻين وه جا گاتي سين ڪوري
- ۳۲۲ دارو پايو دپڪ مين اوڙي ۽ گهوري
- ۳۲۳ گاڙهي گهني گار سين رنڊهي راس ڪنڻين
- ۳۲۴ ڪوڙهي آءُ قراڻي مانس ڪهي چيڻين
- ۳۲۵ تڏهين ڪهي ڪهڙهي آيا ترسي متهي طعام
- ۳۲۶ ڪهي ڪهڙهي آيا تها وهسن لاءِ وهان
- ۳۲۷ پسي ونڪ وه جي هته ڪن هينان
- ۳۲۸ چي سنگ سبهڪنهن ساڏ سين مري ڪير ميان
- ۳۲۹ ڪهي/منڻاڻين/ڪهڙيون بهجي تهئا پيزار / منجڻائون
- ۳۳۰ چي ڪندو ڪو نه قيس ري سندو وه واپار
- ۳۳۱ تڏهين آيو مرڪي مڃنوه جانسين سڏ تهئوس
- ۳۳۲ ڪارو ڪس قلوب تان لهي لر وئوس
- ۳۳۳ هته ودهائين وه مين گوڏا ڪهڙي گهوت
- ۳۳۴ ڪهاي وئو خشي سين چچل ڏيئي چوٽ
- ۳۳۵ ماڪهڻان متهو گهنو ڪهايو ڪهڻو چوئي
- ۳۳۶ سو پڻ ڏيئيم سڀرين جيڪي بئو هوئي
- ۳۳۷ تهورو هو تها مين هڏن بهگيم هڪ

- ۳۳۸ خَاطِرِ ھِٽَڙِي ڪِهڻنَ لاءِ اٿون سڌارَ مَرانَ سِڪَ
- ۳۳۹ تڏهنَ ڪاملِ چيوَ قيسَ ڪهي ڇي ساجنَ تونَ سَندوُمِ
- ۳۴۰ جِهنيَ سِياڪاَ سَگيونَ تُوڀينَ رُوحَ رَتومِ
- ۳۴۱ توهيَ سَندوُ مِپهڻوُ بهيَ ڪريَ لَدھومِ
- ۳۴۲ اَنگَ اَگهينَ لِڪهڻوُ سوُ پاڙنَ پوءِ پِٽومِ
- ۳۴۳ پوروُ ڪنوُ پاڌشاهَ قَادرَ ڪمُ سَندوُمِ
- ۳۴۴ ھِٽَڙِي حُبَ جَنهينَ جِي مُحبَ سوُ مَندوُمِ
- ۳۴۵ تڏهنَ پرينَ پَرچيَ پاڻَ مينَ وِٺهاَ دورَ پڙهنَ
- ۳۴۶ پَسِئوُ صلحَ سَچيَ تهاَ ڪُتابيَ ڪهاَمِنِ
- ۳۴۷ قيسَ جاَ قاضيَ ڪهيَ وِڃئوُ ڪوڙَ چوڻِ
- ۳۴۸ چيَ حَضَرَ هَينَ نَ گَهرجيَ جوُ ڪهيَ هَتَهَ هَينَ ❖
- ۳۴۹ قاضيَ سوُ وِينُ سَنيَ پِئوُ وهَمَ وِريَ
- ۳۵۰ اڄَ مونَ سِينَ گَائڙِي ڪيَ ڪُتابينَ ڪهَريَ
- ۳۵۱ قاضيَ قُربُ ڪوڻهڻوُ اُبهوُ چئيَ ايسَ
- ۳۵۲ مَڪوڊانيَ سِينَ مَچيَ هاڻيَ ڪَريانَ ڪيئنَ ؟
- ۳۵۳ تڏهنَ قُربَ چيوُ قاضيَ ڪهيَ وِٺهڻوُ ڪيَ مَ وِماَسِ
- ۳۵۴ مِصرَ چَھڙيَ مَچئونَ هلُ جاَ هلونَ وِاسِ
- ۳۵۵ خَبرَ اُنَ عَاشِقَ ڪهيَ هَڏهينَ ڪِجاَ ڪامَ
- ۳۵۶ تِهيندوُ بيزارُ بَڪهَ جِي تِڙتُ ريَ طَعامَ

- ۳۵۷ وِپِنْدُو رَهَنْدُو وِرْجِي مَنجَهَان مِصرَ شَامَ
- ۳۵۸ تَدِهِن سَنبَهَرَا سِيْدُ چِي تَهَا پِر مِين پِرِيَانِيْنِ
- ۳۵۹ مِصرِ چَهْدُو مَجْنُون تَهَا هَهَرَا گَهَاتر گَهَرِيْنِ
- ۳۶۰ سَتْرُون سَبِه سَنبَاهِيُو كُتُو دُرُسْتُ دَهَرِيْنِ
- ۳۶۱ سَرُ بَهَتَا سَرِ كُتُو تَهَا پَانِي پَاكُ بَهَرِيْنِ
- ۳۶۲ اُنَهِن مَتَهِي اَنُتُو تَهَا پَكَهَالُون پَانِيْنِ
- ۳۶۳ / گُوِيُون / مِيهُون بَكِرُون سَرِ كُتُو سَنبَاهِيْنِ / گُوِيُون
- ۳۶۴ لِيَلِي كَهِي لَاذَانِي جِي جَدِهِن سُدِه پَنِي
- ۳۶۵ وِرْجِي وَاَرِي كَنِي جِن وِجَارِي وِپِي
- ۳۶۶ جَرُ هَارِي جَال گَهَنُو پَسَدُو كُتَابِيْنِ كَهَرِ
- ۳۶۷ سَبَهِي سَرَهَا سَنرَا چَهَرُون كَن چَهَكِرِ
- ۳۶۸ مَندهِيُون مَانِيُون مَت كَهِيُو اِيهَا دِيْنِ اَلِي
- ۳۶۹ كَارُون كَرِي كَرِيْم دَرِ وِجَارِي تَنهِن وِپِرِ
- ۳۷۰ تَنهِن پَهَوَزَلُو مَثِيْنِ جَنهِن هِيكَانَدِهِي هِرِ
- ۳۷۱ اُنَهِي هَلِي جُوْت دَانُه پُرِي بَهَرَانِيْنِ پِرِ
- ۳۷۲ آسَان پَرْدِيَه پُورِنُو مُحِب مَنهِن جَا مِرِ
- ۳۷۳ گَجُه گَر هِنَانِيْنِ پِرِيْنِ سِيْنِ اچِي سَان اَكِرِ
- ۳۷۴ هَلَن جِي هِنِيْنِ مِين تُون كَا كَرِ تَدْبِرِ
- ۳۷۵ اِي سُنِينْدِيَهِي گَالَزِي چَرِنُو تَهَنُرْسِ چِتُ

- ۳۷۶ جَرُ هَارِي جَالٌ كَهْنُو نِينِ ثَرْمَائِي نِتُ
- ۳۷۷ پَرِينِ هَلْنَا پَرْتَبَهْزِي هَانِي كَرِيَانِ كِيئِنِ
- ۳۷۸ /سَانِكُ/ مَهْ جَهْدِجِ سَجْنِي اِبْهُو چِي اِيئِنِ سَنَدُ
- ۳۷۹ سُوپَرِيَانِ جِي سُوْر جُو نَهْ كُو وِيچِ نَهْ وِيْرُ
- ۳۸۰ مَنَ اَنْدَرِ مِچِ بَرِي نِينِينِ ثَرْمِي نِيرُ
- ۳۸۱ جِيئِنِ /پهَوَزَاوُ/ سَجْنِي نِيئِنِ تَهْنُو فَقِيرُ ۰ پهَوَزَاوُ
- ۳۸۲ تَدِهِنِ جَمِينِ بَعْدِ جُنْبِنَا اُتْهِي پَارِ عِرَاقِ
- ۳۸۳ تَنْبُو تَنْابُونِ تَكْنَا پُوْشِ كَهِيَانُونِ پَاكِ
- ۳۸۴ هُونَكَارِي هَلْنَا كَرَا قَتَارِي
- ۳۸۵ كَاهِيَانُونِ قُدُوْسِ دَانَهْ وَاكُنْ كَهِي وَاْرِي
- ۳۸۶ وِيچَارِي وِيْر تَنْهِيْنِ رُوِيُو جَرُ هَارِي
- ۳۸۷ فَاْضِلُ چِي فِرَاقِ مِيْنِ كَهَائِلِ تَهِي كَهَارِي
- ۳۸۸ اُبْهْتُو اُنْ وَاثَ دَانَهْ تَهِي نَظَرِ نَهَارِي
- ۳۸۹ اَسْرَ بَهْرِي اَهِيَانِ اَلَلُّ اَسَارِي
- ۳۹۰ مَانَ مَتْرَانَ كَهِي سَجْنِي گُونْدَرِ كَذَارِي
- ۳۹۱ تَدِهِنِ چَرِي كَهْنِي چِرُو بَهِيْزِي بَدَهُو پِيئَه
- ۳۹۲ پَرِينِ كَرِي پِنْدَهْزُو سَنْدِي مُحَبَّتِ مِيئَه ۰
- ۳۹۳ كَهْنِي حَمَائِلِ هَلْتُو كِچَهْ مِيْنِ كَاسُو
- ۳۹۴ پهَوَزَايِ فِرَاقِ جُو جِي اَنْدَرِ جَاسُو

- ۳۹۵ ڪَنهنَ نَهَ ڏٺو ڦيسَ ڪهي رِي دوسنِ دِلاسو
- ۳۹۶ رُوڻو چوي رنجَ مِين ڪُتايِ خاسو
- ۳۹۷ ڦادرَ ڏيڻنَ مَهَ ڪَنهنَ ڪهي پرينِ رِي پاسو
- ۳۹۸ موليٰ مونَ مَهَ مُجھائينَ ڪنا واٽَ تنھين
- ۳۹۹ سانگيَ منهنَ جا سڀرينَ وٽا جوءَ جنھين ۽
- ۴۰۰ ٿڏهن پسي سنگھرَ ساڻھَ جو سرھو تھڻو شاھُ
- ۴۰۱ ليليٰ ڏٺھو لالَ ڪهي ايندو اندرِ راهَ
- ۴۰۲ اوتون ڏيئي اوقا/ جيئي/ اچي امانو / جيئي
- ۴۰۳ قاضي پسي ڦيسَ ڪهي روحَ مِين ريسانو
- ۴۰۴ منڏٽائينَ سينَ مڃي رنَ مِين رامانو
- ۴۰۵ چي موٽي مصرِ وڻج تون پھانون ڏي پائو
- ۴۰۶ پائي ناھي پنڊهه گھڻو رنَ راتو رنجَ
- ۴۰۷ مري رھندينَ مڃنا آساڻجي انھ
- ۴۰۸ تان چي مران تان مان لھان جي موٽان تہ گر مپھُ
- ۴۰۹ جتي ويندا سڀرينَ صھي پسان سو ڏيھُ
- ۴۱۰ تان چي موٽي وون تون مڃنا وھم وساري جھل
- ۴۱۱ هٿھ هڪي ھندھ گر تون پان / پرڙي / پل / پر وٿي
- ۴۱۲ ڏکھ وجهج مڏيل مِين پان مَهَ پاءَ خللُ
- ۴۱۳ تان چي ڏکھ نہ ساريان ڏيل مِين جي هوآن سينن سان

- ۴۱۴ اَکْهٔوُن اَکْهِنِ سَامَهُو رَاتُوْذِيْنَهُ رِهَانِ
- ۴۱۵ مِيَانِ مَحْبُوْبِيْنِ سِيْنِ مُونِ كَهِي قَاضِي وَجْهٌ مَكَانِ
- ۴۱۶ مِصْرِ مَوْثَايِ مُونِ تَهْوِ پَرِيْنِ نَثِيْنِ تَهْوِ پَانِ
- ۴۱۷ مَرْمَرَانِ مَارْكَ سِيْنِ هَدِ نَه مَوْثَانِ هَانِ
- ۴۱۸ تَدِهِنِ قَاضِي لَيْلِي كَهِي چِيُو تَمَرِ جِي تَدِنِ
- ۴۱۹ چِي اِيْنْدُو پَسُ اُجْهَلِ سِيْنِ رُوْثُو مَتْهِي رِنْدِ
- ۴۲۰ اُچِي اُنَ سِيْنِ اُكْرِي جِيْنِ بَالَا كَنْدِه بُلَنْدِ
- ۴۲۱ كَهِي وَجْهَنْدَا قِيْسِ كَهِي كَاتْتُونِ هَنِي كَلَنْدِ
- ۴۲۲ سُنْجِ هُنِيْنِ كَنْنِ سِيْنِ اِيْ مَتِ مَنُهِنِ جِي مَنْدَه
- ۴۲۳ نَاتِ چَهْدِ مَوْثَايِ مَجْنُونِ كَنْهِنِ فِكْرِ سِيْنِ فَنْدِ
- ۴۲۴ جِيْنِ اِيْسِ مَتِيُونِ وَنَجْنُو تَهِي وَارِپَسِ
- ۴۲۵ نَه هُوْتُ مَنُهِنِ جُو هِيْڪَلُو مَتَانِ كُو مَارِپَسِ
- ۴۲۶ مَحِبِّ مَنُهِنِ جَا مَجْنَا تُونِ مِصْرِ وُونِ مَوْثِي
- ۴۲۷ هُوْتُ تَنْهِنِ جِي هَنْهِنِ مِيْنِ مُونِ چَكْنِ سِرِ چُوْثِي
- ۴۲۸ پَهُوْزَايِ فِرَاقِ مِيْنِ لَالَنْ اَنُوْنِ لُوْتَهِي
- ۴۲۹ رَجْهِي تَانِ رِي پِي پِيْنِ سِيْنِ بُوْثِي
- ۴۳۰ اَنُوْنِ تَنْهِنِ جِي اَنْهِيَانِ كَهْرِي جِي كَهُوْثِي
- ۴۳۱ تَثِيْنِ تَهِي مَوْثَايَايِ مَجْنَا چِيْلَانَا لَكِيْمِ كَانِ
- ۴۳۲ تِكْهَا هَنِي تِيْرِ مُونِ قَاضِي سَانِ كَمَانِ

- ۱۴۳۳ تان چي موٽان تہ لڳي ميهٺو جي پاهون پير ٿيان
- ۱۴۳۴ اُبهو آهيان اتيهين جاسين تهو جيان
- ۱۴۳۵ تان چي ابهي ره اتيهين مڃنا محب ڪارن مون
- ۱۴۳۶ قڌو سان گاهي ڪري سگها ايندا سون
- ۱۴۳۷ جان ايندا تا اُسهو اللهِي تو هار
- ۱۴۳۸ بهري هن فقير جي سگهي لهجا سار
- ۱۴۳۹ سگها موٽو سپرين ونجو تان ورجاه
- ۱۴۴۰ ونهٺو ونجو پان سپن محب هئون ۽ ساه
- ۱۴۴۱ حال منهن جو ههڙو پسو نها پرياه
- ۱۴۴۲ تڏهن پيرين پني پرن ڪهي جڏهن ننگي نار
- ۱۴۴۳ وپجاري جو وير تنهين ٻڌو جي حنڃار
- ۱۴۴۴ اُسرندي انرو تهئي جئين سو ڪونر چراه
- ۱۴۴۵ پهوڙايندي سڃني تهر پهر ڪري ساه
- ۱۴۴۶ تڏهن رويو پري رب ڪهي ڪيو پهريون
- ۱۴۴۷ هين جيون هون سين هي هي بهگيم هيرنون
- ۱۴۴۸ اکهڙين ڪي نه ڪنو جو رت نه رنا نون
- ۱۴۴۹ جين پهوڙايندي سڃني ابهي ڏٺهاون
- ۱۴۵۰ تڏهن پسي پٽهرا سپرين قيس ڪر هوڙي
- ۱۴۵۱ پاتائين ان پار ڏانهن اکهيون اڪهوڙي

- ۴۵۲ نِينِي سِنْدَايِي نَارِزَا چَهْدَنَائِين چَهوڙِي
- ۴۵۳ اُبُهِنُو رُوِي رَجَانْتُو وَدَهِنُو وَچَهوڙِي
- ۴۵۴ عَاشِقُ اُبُهُو اُنَهِين پِيئي پِهَرِين رَاتِ
- ۴۵۵ اُبُهُو گر گڏهي وائي گري نَوَاتِ
- ۴۵۶ هَانچِين هَنِيُون هَني گري سِينِي تَتُو سَاتِ
- ۴۵۷ سِي قَادِرِ اِيندَا گڏهِين تَنِ جِنِ جِي تَاتِ
- ۴۵۸ بِي مَانِهَ بَهُون پَرِين سُونِ تَنَسِ سَلِ
- ۴۵۹ لَزِيُو پُونِ لَطِيْفِ كهي گُوڙَا مَتَهِي گَلِ
- ۴۶۰ هَنِين مَنجِهَ حَبِيْبِنِ جِي اَنَدَرِ كِي اُجَهَلِ
- ۴۶۱ اَكِهِيُون اُوهِيزَا كَتُو تَرِيئي مَانِهَ تَرَمِنِ
- ۴۶۲ اَچِي اَگَاچُهُو كَتُو هُگَامِين هَجِنِ
- ۴۶۳ پَهَانْتُو پَهَتِ فِرَاقِ جِي لايُو جَهڙُ اُجَهَلِنِ
- ۴۶۴ رِي جَنُهِين جِي رَتِيُونِ اَلَلُّ اُوهُ اَچِنِ
- ۴۶۵ سَانَكِيَزَا سُونِ كَتُو / جُو / مَاهِ چَرِنِ / چَوَتَهِنِي
- ۴۶۶ هَنِين مِينِ هُونِ جَا وِرِهَ وَدَهَ وَجَهَانِ
- ۴۶۷ مَنِ اَنَدَرِ مِچُ بَرِي لايُو تُو تَكُهِنِ
- ۴۶۸ سِي پَرِين وَا پَرِڏِيهَڙِي جِي تَنِ جُو تَبُو كِنِ
- ۴۶۹ پَنچِين مَاهِ پَنَتُو نَدِيُونِ كَتُو نِينِنِ
- ۴۷۰ چَارِي پَهَرِ چَتِ مِينِ اُبُهُو سَارِي سِينِ

- ۴۷۱ وَتَا وَبِجَارِي وَسِرِّي كَهْلَ خُشْيُونِ ۞ كَهِينِ
- ۴۷۲ اچي سور سِريرِ مِينِ چِهِينِ مَاهِ چَهَلِكِيَا
- ۴۷۳ دُوسَ سَنَدَائِي دِلِ مِينِ دُيِّي دُكُهَ وَتَا
- ۴۷۴ مَنجَهَانِ مَن مَحْبُوبِ مُونِ وِبرَ نَهَ وَسِرِيَا
- ۴۷۵ دِينَهَ مَنُهَنِ جَا دُكُهَنِ كَهِي جَهَجَهَا جَالِ تَهِنَا
- ۴۷۶ سَتِينِ مَاهِ سَكِي وَتُو مَنجَهَانِ رَتِ رُگِنِ
- ۴۷۷ اَتِهِي مَاهِ عَاشِقِ سَنَدِيُونِ اَكِهِيُونِ اُنِجِ مَرِنِ
- ۴۷۸ نَانِي نَتِي پِيئي پَانِي رِي پَرِينِ مَانِنِي
- ۴۷۹ پَهَانَتُو لِنَكِ فَقِيرِ جَا / دُهي مَاهِ دَرِنِ دِهِنِي
- ۴۸۰ / كَارِهِي / كِنَا قِيَسِ تِي مَانَدَانَا مِينِهِنِ كَارِهِنِي
- ۴۸۱ بَارِهِي مَاهِ بَهُونِ پَرِينِ اچِنُو وَدَرِ وَسِنِ
- ۴۸۲ تِيرِهِي گَهِنِي تِيَزِ سِينِ كِنُو كُوَرِ گَجِنِ
- ۴۸۳ چُوَدِهِي مَاهِ چِمَكِنُو وَجُونِ وَرِ وَجَهِنِ
- ۴۸۴ پِنْدَهَرِي مَاهِ وَهِي پِنُو پَانِي مَنجِ پَتِنِ پِنْدَرِهِنِي
- ۴۸۵ لَكِي وَاءُ وَاكُو كِنُو سَوَرِهِي مَاهِ سَانَكِنِ
- ۴۸۶ سَتَرِهِي سَرَهَ سُوَرِ شِينَهَ رِيهُونِ كِنُو رَزِنِ
- ۴۸۷ جَهَرِنِ جَهَوَرِي چَهَدِنَا كَانِهِي پَانِي طَاقَتِ تِنِ
- ۴۸۸ اَرَزِهِي مَاهِ اَوِيهَرِ اَوِيهَرِنَا سَبَرُو كِنُو سَوُهِنِ
- ۴۸۹ اَنُوِيهِي مَاهِ پِنُو عَاشِقِ جُو نَظَرِ مَتِهِي تِنِ

- ۴۹ گڏَ گِيندَا گورَ حَرَ گلاَ کڻو گھڻِ
- ۴۹۱ ودھي گاهُ وڌو تھڻو تها پکھي پتِ پونِ
- ۴۹۲ پاڻي پاڪِ پتنِ مڀن تها تماشي ترنِ
- ۴۹۳ مينهنِ وسيَ وسَ کي سڄنَ تانَ نَ اچنِ
- ۴۹۴ گھنا لايائونَ ڏينھڙا سو تانَ پرينِ
- ۴۹۵ اوسرَ جي وَجھوڙناَ سي وري مانَ اچنِ
- ۴۹۶ نئينِ وسيَ وڌاندرِي موليَ مينهَ کڻاَ
- ۴۹۷ ساڙيهَ مڀن سڪھُ تھڻو موڻي پرينِ آءُ
- ۴۹۸ موڻي اچُ مونَ پرينِ سو آيو ساڙيهَ
- ۴۹۹ جتي لايو ڏينھڙا گھوڙو سو پرڏيهَ
- ۵۰۰ واٽونَ وٺنَ جھانيونَ بونرَ بهرکا ڏٺنَ
- ۵۰۱ مندُون موڻي آيونَ سڄنَ تاَ نَ اچنِ
- ۵۰۲ وساريانَ تاَ نَ وسري سداَ چتِ چڙھنِ
- ۵۰۳ اچنِ آڏيونَ ڪنڌئونَ وڃاڻ پيونَ گھرنِ
- ۵۰۴ ابھو واٽَ نھارِڻانَ سنڊي سڀرينِ
- ۵۰۵ گرَ نَ لدھي گڏھينَ منھنَ جي محبوبنِ
- ۵۰۶ پرينَ جي پرڏيهَ ڏي ڪوھُ جانانَ کڻنَ کڻنِ
- ۵۰۷ جيڪسَ ويسَ وسريَ آئونَ ماناَ معشوقنَ *
- ۵۰۸ تڏھن تھڻو نماڻو نڪننِ کانپسِ اُميدَ گا

- ۵۰۹ چھڏي مراد مقصود جي تعلق تڏيں جا
- ۵۱۰ مڃي تي مهر جو واحد وارڻو واءُ
- ۵۱۱ ويس درد دماغ جو موٽڻو ماخوليا
- ۵۱۲ من مڃي محبوبي جو تهيس ويهڻ ماہ وصال
- ۵۱۳ سو الله صفت ري ناهي خوب خيال
- ۵۱۴ کنا رياضت روح مڃي اچي پڻس احوال
- ۵۱۵ سڀني کهي صاف گري حاصل ڪيائين حال
- ۵۱۶ پرين ڏٺائين پاڻ مڃي تهڻو قيس کمال
- ۵۱۷ وفي انفسکم افلا تبصرون اتي قيل تقال
- ۵۱۸ ايڪويهڻ ماہ عاشق کهي وڻو وسري پاڻ
- ۵۱۹ مخفي تهڻو محبوب سين باويهڻ ماہ بجهان
- ۵۲۰ تہ زکي جو تن مڃي ٿريويهڻ گري ٿران
- ۵۲۱ ابهي رهڻا اورهان چويهڻ ماہ
- ۵۲۲ پڇويهڻ ماہ تهڻو پانهي پنهن جو بادشاه
- ۵۲۳ چويهڻ ماہ جهڻ ڏسن جي ريس جهڏيائين راه
- ۵۲۴ ستاويهڻ ماہ سير کڻو عالم منجه ارواح
- ۵۲۵ اٿاويهڻ ماہ اتم کڻو عالم منجه الله
- ۵۲۶ وڃي وحدت مڃي پڻو عاشق اٿريهڻ ماہ
- ۵۲۷ کنا عشق عارف تهڻو پڻو پهرون ماہ

- ۵۲۸ تَدَّهسِ اَبْتَدَا اَزَهَرَّ جِي وِرَا كِنُو وَلِنِ
- ۵۲۹ اَكْرَ ذِئُو عَاشِقِ كَهِي تَهْتُونِ جُوپُ جُهَلِنِ
- ۵۳۰ عِشَقِ پِيچِ اَزَايَا مَتَهِي پَهَانِگِنِ پَهَلِ
- ۵۳۱ كَهِيوَلِيُونِ كَهِيوَنِ كِنَا كُوَلَازِنِ گُلِ
- ۵۳۲ سِنِگَرِنِ سَنَدَا سِهَرَا هَسَ كَزِي جَاهَارِ
- ۵۳۳ چَنگَا كِنَا چَانَدِنَهِنِ بَهَلِي بَهتِ بَهَارِ
- ۵۳۴ وَلِنِ وِرَا كِنُو كِيَلُو جِسُ كَهْتُو
- ۵۳۵ اِيِنِ اَبِيَتَهِي عَاشِقِ كَهِي بِيُو مَاهَ بَهْتُو
- ۵۳۶ مَتَهِي شَاهَ سِرِنِ مِيِنِ پَارُ نَهَ پَكَهِيژِنِ
- ۵۳۷ بُوَلِيُونِ كِنُو بَا جَهَارِيُونِ تَهَا چَنگِي لَاتِ لَوِنِ
- ۵۳۸ اَجِي اَوْتَاكُونِ كِنُونِ تَنَهِي مَآگِ مَرِنِ
- ۵۳۹ مُحَبَّتِي ذَانَهَ مَجْنِي تَرَسِي تَا نَهَ رَسِنِ
- ۵۴۰ جِيهَا چِيُونِ چِيَرَا چَتُونِ كَهِنَا چَكُورِ
- ۵۴۱ كَبُوتَرِ قَمَرِيُونِ پَابِيَهِنِ جِي بَرُورِ
- ۵۴۲ كَارَايِلِ پَلَنگِ كَرُ كَهِنُو كِنِ مِيَاوُ مَوْرِ
- ۵۴۳ وَاسِينگِ وَتِنِ وِيژَهَ مِيِنِ نَانگِ نِمَانَا نَوْرِ
- ۵۴۴ لِيَلَا تَتِرَ لَآئِي وَهَارَا سُرَخَ سَرِگَلِيُونِ
- ۵۴۵ كَانگِ كَبِرِيُونِ قِيَسِ تِي بُهِنِكِنِ بُرَبَلِيُونِ
- ۵۴۶ هَرَنَ چِتْرَا يَا هِيكُ تَهْتُو هِيكَانَدِيَا هَلِنِ

- ۵۴۷ کئون بگهاري بهائيون پهري سپن پهاتهن
- ۵۴۸ اونهن نيه ات گهني سها ۽ سيار
- ۵۴۹ کن گزدون پان مين مژنو مجني دهار
- ۵۵۰ سره سانون شينه گهنا رجه رانگا ۽ روجه
- ۵۵۱ اوليا وجي اوصاف مين سانگه تنهن سروجه
- ۵۵۲ کو نه ماري کنهن کهي نه کي آزارين
- ۵۵۳ محبت سندي مجني گدئا گذارين
- ۵۵۴ اکهن اتي الي لگيس جسو تهئو جهونو
- ۵۵۵ ائپن ايتهي عاشق کهي ترئو ماه پنو
- ۵۵۶ سچي سک پرئ جي اندر کيس اها
- ۵۵۷ تدهن ليلي بهوني لچهندي پوتي اندر پور
- ۵۵۸ پريني ري پرديه مين تهي منده ملور
- ۵۵۹ سگهي ساعت نه هپکزي چاري پهر چور
- ۵۶۰ بهوني وپچاري واگي سدائي سپن سور
- ۵۶۱ سپن جهدئانين سنج مين ماري تنهن مامور
- ۵۶۲ ادهائي پهر انري گهنو روئي سپن رنج
- ۵۶۳ هوت وارئانيس هیکو ان دکهوي دجه
- ۵۶۴ جر هاري جال گهنو نت ترمائي نين
- ۵۶۵ ان کهادهي اتهئو ونجي کهامئو متهان کهين

- ۵۶۶ رُوڊو چوي رِيهون ڪئو ويچاري هي وين
- ۵۶۷ قادر ڪڏهه ڪيڏاهين تون سائين منهن جا سپين
- ۵۶۸ محبت منهن جو مڃنو واحد واري ان
- ۵۶۹ جان انون ڪريان قيسن سپين سندي روح رھان *
- ۵۷۰ تڏهن قاضي چيو ڪتابيا ليلي ڪئي اڪير
- ۵۷۱ وڃي ٿرندي ٿيل مين جس پھوڙايو فقير
- ۵۷۲ سڪي بهوني سندي دوستن ري دل ڪير
- ۵۷۳ ڪرھو ڳالين قيس جيون ائين دهتي ٿيوس دھير *
- ۵۷۴ تڏهن ليلي ڪهي لوڏو اچو دھتارين
- ۵۷۵ وٿس وهو ڳالين سنديون قيس ڪرين
- ۵۷۶ چي اڄ پڻ اوڻهي آيو مڃهان مصر شام
- ۵۷۷ قيس جا قاضي ڪهي ڏنا تنهن سلام
- ۵۷۸ خس خبر ڪتاب جي پي ڏٺائين اٿس
- ۵۷۹ چي مصر ويٺو مڃنو پاڙهي ڪتابس *
- ۵۸۰ تڏهن سرهي نهي سربر مين وهي پروتار
- ۵۸۱ ڪهنڙو هته خدائ ڏانه ويچاري تنهن وار
- ۵۸۲ قادر قاضي موٽائين سباجها ستار
- ۵۸۳ جان مڙان انون محبوب ڪهي پساڻ پرين پار *
- ۵۸۴ موٽن سنڌو من مين قاضي قصد ڪيو

- ۵۸۵ پھوڙايَ فِراقَ جو وِهي سُوَرُ وِئُو
- ۵۸۶ مَتَهي مِصرِ مَوْتِئا پَرَدِپَهي پيرَ بَهي
- ۵۸۷ صَحي سَلامَتَ اَنا دَهنَ چنَ مالَ گَري
- ۵۸۸ جِي جَنِي جَا سِپَڪَڙُو سِي لَگا تَن گَري
- ۵۸۹ مَوِئي مِصرِ آئُو قَاضي قُربَ سَانِ
- ۵۹۰ مِصرَ جِي ماڙَهنَ تي وِڌِي تَهي وِريانَ
- ۵۹۱ سَبيهي سَرها سَرا رِجَهو کَن رِهانَ
- ۵۹۲ اُبَهي پُچَهي قَيسَ کَر لَيليَ مَنجَهِ لَآڏانَ
- ۵۹۳ هَئِڙو هَوتُ حَبيبَ سِين بَدَهو کَنهِن باندَهانَ
- ۵۹۴ هَئِئو نِهارِي حُجرا سَئونَ ڏِي سَجانَ
- ۵۹۵ مَحَبُّ مَنهُ جُو مَجنونَ هَتِ نَ ڏِسي هانَ
- ۵۹۶ پيئي وِچاري وِکَري پَرينَ لاءِ پَريانَ
- ۵۹۷ آهُونَ کَئو آڻِي گَهنو کَا جَا آهِسَ کانَ
- ۵۹۸ سَاجَنُ چَهدِئيمَ سُنَچَ مِين مَحَبَتي مِهانَ
- ۵۹۹ کَوَهِ چانانَ کِيدانهُ وِئُو جاتِيرو جَوانُ
- ۶۰۰ آهُونَ کَئو عَاشِقَ لِي پيئي پِچَهاڙِي پانَ
- ۶۰۱ پانَ پِچَهاڙِي پَرينَ لِي کَهنو مَتَها کَهِتَ
- ۶۰۲ سَاجَنُ چَهدِئيمَ سُنَچَ مِين وِڌِي کَنهِن وَتَ
- ۶۰۳ عَاشِقُ وِئُو اَنجَ مَري جِڪَسَ لُکَهِ لَگِي مِين پَتَ

- ۶۰۴ تَدِهِن وَهْمٌ وَبِجَارِي وَتُو وَكِرِي وَتِيهِي كَارِنَ وَيِر
- ۶۰۵ مُسَافِرٍ مِصْرَ جَا پَهَرِئُو پُجِيهِ فَقِيرَ
- ۶۰۶ هَهَرِي حَبِيْبِنَ جِي اَنهَو پَهَرِ اَكِيَر
- ۶۰۷ كَنهِن كُو تَهَو مَجْنُو اَهَرِي اُهَنْجَانِي
- ۶۰۸ حَلِيْمُ حَيَاوَارُو نِيْنِنَ نِيَانِنَ
- ۶۰۹ فِهِيْمُ كَهْنِي فِكْرَ سِيْنِ سُنْجَانِي سَتَه
- ۶۱۰ اَدَهَوْرَا پُورَا كِنَا عَاقِلَ كَهْنَا اَرْتَه
- ۶۱۱ مَازَهُون وَهِي وَتِ تَنهِيْنِ كَهِي تَهِي خُشْكَالُ
- ۶۱۲ نِيْزَانِي نَمَتِ جُو اَهِي قِيْسَ كَهِي كَمَالُ
- ۶۱۳ كُوْنَه تَهَو سِي كَدِهِيْنِ كِنَا مُحِبَّ مَلَالُ
- ۶۱۴ رُوِي تَنهِن جِي رِهَانِ كَهِي هِنَسَ وَنِجَايِمَ حَالُ
- ۶۱۵ سَوُ مَوْلَى مُونِ كَهِي مِيْزِيْنِ بَهَلَا كَرِي بَهَالُ
- ۶۱۶ كَهْنِي اُوكَهِي چَهْدِئُو مُونِ سَاجِنُ مَنِجَه سُنْجَ
- ۶۱۷ مُحِبَّ مَنُهِن جُو مَجْنُونِ چِيكْسِ عَاشِقُ مَارِئُو اُنْجِ *
- ۶۱۸ خِيْرَ سَنْدِي سَجْنِي چِيكَا مُونِ كَهِي پُوء
- ۶۱۹ تَه پِيْرِي / كَرِي پَنْدَهَرُو اَنُونِ وَنِجَانِ لَالَن لَوء / پِيْرِي
- ۶۲۰ اَنهِي گَدَه پَلَا نِيئُو بَهَاگِي بَنهَارِي
- ۶۲۱ كِنُو كَهَارُو كَنْدَه تِي كُوْدَا كَانِهِيَا رِي
- ۶۲۲ سَتِي وَتُو سُنْجَ مِيْنِ اَللَّهَ اَسَارِي

- ۶۲۳ اُجُ مُونِ ڪهڙي ڦوٽُ ڪي مان ڌاٽرُ ڌڻاري
- ۶۲۴ حَظُّ ڌڻهائين هپڪڙو سڪو سيارِي
- ۶۲۵ رڙهي رستو رکھ ڪهڙي وليون وڇاري
- ۶۲۶ تان ٿهڙو ٿهڪايو نيو ٺهاري
- ۶۲۷ ديواني جي درد جي وده نه وڇاري
- ۶۲۸ ڪهڙي گهاڙو ڪوٺ منجهان هلي هيائين
- ۶۲۹ منجهه محبتي مڃي سوڌهو سنڌائين
- ۶۳۰ ڪي گهاڙي ڏنو عاشق ڪهڙي عذابُ
- ۶۳۱ منجهان دلِ درد جي جوان ڪنو جوابُ
- ۶۳۲ ميان ماري مُون ڪهڙي تو ڪهڙي ڪي ڪبابُ *
- ۶۳۳ تڏهن ٻڌهاري بهوني پڻو سڪي ساه وڻو
- ۶۳۴ آيو آواز اوچتو ڪوڪٽُ آهي ڪو
- ۶۳۵ ڏکي ڏور ٺهڻو سار جهڏيانين سده
- ۶۳۶ اهو پڇهي اٿين وڇاڙو اي وده
- ۶۳۷ ڪي تون عابد آهين ڪي اداسي ابد هوتُ
- ۶۳۸ ڪي تون سحر شاهه پري جن ڪي آهين بهوتُ ؟
- ۶۳۹ تان چي جن نه بهوتُ پري آهيا انون انسانُ
- ۶۴۰ هتان حبيب جي ڪاري لگم کان
- ۶۴۱ ابهي رهيس اٿين نرتو ته نيشانُ

- ۶۴۲ وَجْهِي وَيْمِ مَامَرِي هَيَّي هَيَّي هَيَّي كَرِي حَيْرَانُ
- ۶۴۳ اَسْرَ لَكُو اَنهِيَا جَان مَوْتِي اَجِنِ مَان
- ۶۴۴ جَنِي گَارِنِ تُو كَتُو حَالِ پَنهِنِ جُو هَسِ / جِينِي
- ۶۴۵ لَكُهُونِ لَكِنِ كُوَسْتُونِ دُكُهَ كُذَارِينِ دِينَهَ
- ۶۴۶ چوماسُو چارِ مَاهِ مَتَهَيَّي وَسِنَا مِينَهَ
- ۶۴۷ اُهي پَرِينِ پَانِ نِه اَيَا طَلَبِ كَرِينِ تُونِ اِنَسِ تِينِي
- ۶۴۸ كُوذَ مُكائُونِ كَذِهِينِ تُو دُهَسِ نِيَاپُو سِينِ نِينَهَ
- ۶۴۹ گَارِنِ تَنِي گَجَارِيَا چَرَهَتُو اَنهِينِ / جِسِ / جِينِي
- ۶۵۰ تَانِ چِي دَهَ دَهَ بَهِيَا دِينَهَ مِينِ كَانِ هِيْمِ كَانِ
- ۶۵۱ اَجِيُو گَهَنِي اَكِرِ سِينِ پَرِينِ پُجَهْنِمِ پَانِ
- ۶۵۲ پِلِ پِلِ پَرِينِ پَاسِ هِتِ پُنِ اَجِنِ هَانِ
- ۶۵۳ كِنِ سُهَنِي مِينِ سُرِينِ مُونِ سِينِ رُوْحِ رِهَانِ
- ۶۵۴ تَانِ چِي كِي تُونِ گَهَرَسِ گَهَرَايُو كِينِ موهِينِ پَسِي مَالُ
- ۶۵۵ گَجَارِي كَهِي تُو كَتُو هَسِ پَنهِنِ جُو حَالِ ؟
- ۶۵۶ تَانِ چِي مَالُ مَتَهَانِنِ گَهَوَرِيَانِ پَرِ گَهَرَسِ گَهَرَايُوْسِ
- ۶۵۷ هِنَرِ مِيْثُهَ دِيْپِي گُذِي جِسِ گَهَايُوْسِ
- ۶۵۸ جِي جِيَارِنِمِ تَهَ جِيَانِ تَنِي وَسِ تَهِيُوْسِ
- ۶۵۹ تَانِ چِي كِرِ هُوَا كِيْدَانَهَ وَتَا كِهَرِي هُوَا جَاتِ
- ۶۶۰ جَنِي گَارِنِ تُونِ پِيْپِيْسِ رِنِ مِينِ اَجِي رَاتِ

- ۲۶۱ تان چي ويئون جي وهانو مين واندهيون متهي وس
- ۲۶۲ انهن توريبا تن مين روح جني سين رس
- ۲۶۳ تي ري تنور مين تهيم سور سرس
- ۲۶۴ گهنو سباجها سپرين مون كهي جهديانوس مس
- ۲۶۵ اسر لگو ان جي انور گهاريان متهي گس *
- ۲۶۶ تان چي مون نه سنجائتي مجنا ويئي اسات جي لنگ
- ۲۶۷ ودھئي جار جي كهي بهورا هيذا بهنگ
- ۲۶۸ مھرائين كهي مھرين اهي ساه سين سنگ
- ۲۶۹ ناريون / بي / نرن سين رچئو گرین رنگ *
- ۲۷۰ تان چي ميان مون پرينتي دانه مكر اي گمان
- ۲۷۱ اھيس ار الله سين اسان دھن ايمان
- ۲۷۲ سستي جن سبهين پرين ستي ركهئو شان
- ۲۷۳ هذ نه كو هني مين بتو په پوندوس
- ۲۷۴ داغ منهن جو دل مين سدائي هوندوس
- ۲۷۵ اسان هون وه ويترو نيه سپريان سين
- ۲۷۶ اسر لگي ان جي نت ترمائم نين
- ۲۷۷ جس چكور چندر سين تپن اسان سينان
- ۲۷۸ رجي رهنا روح مين نمانا نينان
- ۲۷۹ وهان جان مائه گري وساري وينان

- ۶۸۰ تان واري جس ونجي هئو ڪنڪئو ڪينان
- ۶۸۱ تان چي جني ڪارن جهنگ مين جهينئو تهين جهرِي
- ۶۸۲ سي موٽي مصر اٿيا چوماسو چري
- ۶۸۳ دوستان سندي دائري وهلو هل وري
- ۶۸۴ ليلا تو ري مچنا متان رهي مري ۽
- ۶۸۵ تان چي تاري تگان جن جي مرن سي م ميان
- ۶۸۶ مندو ڪني م سنيان جان سين تهو جيان
- ۶۸۷ تاري لگان جن جي ميان سي م مرن
- ۶۸۸ الله ان پريني جا سبهي ڪاچ سرن
- ۶۸۹ چيڪر هلي هوند حضور مين انون گهاريان منجه گهرن
- ۶۹۰ پر سڪي لنگ سانا تهئا واريان تان نه ورن ۽
- ۶۹۱ ميان موٽي ونج تون گڏه بهري گاه
- ۶۹۲ ڪاسو جهل ڪرايو ڪري بتهارا بهاء
- ۶۹۳ منهن جو ڪم محبوب سين عرض لنگ الله
- ۶۹۴ نيئي تيج نيشاني ڪاسو ڪهي قريب
- ۶۹۵ ڪر نه لدهئي ڪڏهين مون گوئي جي غريب
- ۶۹۶ آسر لگو انهيان تون هلي آءُ حبيب
- ۶۹۷ هن منهن جي حال جو ڪو تبو ڪر طبيب ۽ طبو؟
- ۶۹۸ تڏهين ڪاسو وٺهي قيس ڪهان پري پنڌه ڪٿانين

- ۶۹۹ مَوْتِي مِصْرِ آيُو گَدَه گهرِ بدهائين
- ۷۰۰ چيدانه قصر قاضين سوئي ماڳ منيائين
- ۷۰۱ دستڪ هني در تي اچي ليلي سدُ ڪيائين
- ۷۰۲ تڏهن سدُ سني سرهي تهِي چت مين چيائين
- ۷۰۳ چي ماڙهون وٽان مڃي اي الله آيو هوءَ
- ۷۰۴ اُتھي گھني اڪير سين ابيتهِي ادب گري
- ۷۰۵ اچي ميان آچار مون جاتو گال گري
- ۷۰۶ تان چي محموداني مڃي مون ڪهي هلايو
- ۷۰۷ پيرين گري پندهڙو انون توھي ڏنه آيو
- ۷۰۸ کاسو قيس مون آندو اهنجاني
- ۷۰۹ تو ڏانه هوت هلايو جهل سو سنجاني
- ۷۱۰ تان چي پرين پان نه آيا انون کاسي گريان ڪوٽ
- ۷۱۱ پانان ٿو ڏيل ڪهي انون ڪو وهانين وروه
- ۷۱۲ منجهان سڱ سيد چئي کاسو ڪهيائين
- ۷۱۳ پسي پيالو پرينتي جو رتو رنائين
- ۷۱۴ درد گري دوس تي سو بهيري بهگائين
- ۷۱۵ تان چي پرين پان نه آيو جنين کاسو مکائين
- ۷۱۶ تھانو بهري گم موتين ڪهي باگي ڏنائين
- ۷۱۷ جهل پنهن جو پورهيو بنا کارون ڪيائين

- ۷۱۸ کُوڻهي آءُ قيسَ ڪهي تون پهر هٿاڻين
- ۷۱۹ تان چي محموداني مڃئون اچن تاز جهڙو
- ۷۲۰ سڙي تنهن جي سڪه مين ڪارو گڙهي تهيو
- ۷۲۱ پر کان پڇي قيس ڏاه تڙو ڪهي سڇي سڪ
- ۷۲۲ محبتن سين مڃي جي لڳي نينه ناوک
- ۷۲۳ ت سا جهڙو مٿي سپرين هوند لوکان ڪري لڪ
- ۷۲۴ پر ماڻڙي جا مصر مين تڙو سينبانا سڪه
- ۷۲۵ تڏهن تهئي ڪرين قيس تي ڏوراپا ۽ ڏکھ
- ۷۲۶ تان چي درد دوست ري آئون ڪريان منهي ڪن
- ۷۲۷ آريون منهن جون اڳهي او ڪهانديرا گهن
- ۷۲۸ ڪها مين دل خمار مين هڻو ڪهي هون ڪها
- ۷۲۹ هي ونجايو حال مون پڇي لي پرين
- ۷۳۰ منجهان من منهن جي ويله نه سي وسرن
- ۷۳۱ ت ڪاري منه قيام ڏينه اڻو تهيان منجهان عامن عاصن
- ۷۳۲ اهو اوبهالا ڏين تون ڪانهيارا ڪن
- ۷۳۳ سده سندي سڇي جي ڪو ڏيم اڻ
- ۷۳۴ ت اڳيون پير ڪري آءُ ونجان ساجن سن
- ۷۳۵ تان چي سگهي رس ساجن ڪهي ڪامل تون ڪاهي
- ۷۳۶ سڪو آهي سنج مين لاڳاپا لاهي

- ۷۳۷ تُو جِتي چَهڙو اُهو اُت آهي
- ۷۳۸ تڏهن ٻائي چيو ٻانهي ڪهي تہ اُهي اُهو پلان
- ۷۳۹ دائي منهن جي دوس ڏانه هل تہ هلون هان
- ۷۴۰ مڃتي ڪهي مڃي وڃي پهچون پان
- ۷۴۱ تڏهن اُهي اُهو پلانئو بغي بختاور
- ۷۴۲ گاهي ننگون گرهو ڪنهن پهچي پر
- ۷۴۳ اڙتون هني اُهو ڪهي گاهيائون سين گام
- ۷۴۴ سڄي رات سنج مين گنگو وهئو گام
- ۷۴۵ رات وهائي رنج مين اچي ماڳ تنهن
- ۷۴۶ وڻي اُباري عاشق ڪهي متهي جوءِ جنهن
- ۷۴۷ ماڳ سنجاتو منده سو ستي سان سرت
- ۷۴۸ تان پير پراهون نه تهئو اُهو اُهي اُت
- ۷۴۹ اوڻو اکهڙن سين جڏهن ڏتهائين
- ۷۵۰ اُهو اُهي اُس مين سينو سڪائين
- ۷۵۱ پسي پنهن جي / پرينتي / ڪهي رتو رنائين / پرني
- ۷۵۲ دانهون ڪري درد سين هنجون هاريائين
- ۷۵۳ هئي هئي ڪٿو هتھڙا ڪهائو ڪهيائين
- ۷۵۴ اوراتو عاشق تي اچي ڪيائين
- ۷۵۵ انون پان متهائين گهوريان اينهن چيائين

- ۷۵۶ حَيْفُ مَنْهٖ جِي حَالِ كَهِي جَا بُجھِي اَنُونِ بِيڪَارِ
- ۷۵۷ مُونَ ڪَرَنَ لَدَهَنِي ڪڏھين سَاجَنَ تَهَنَ جِي سَارَ
- ۷۵۸ اِي چِي اُوڏِي تھي نِينِ تَرَمَايُو نَارَ
- ۷۵۹ وَجھِيُو هَتَهَ وَلِنِ كَهِي تھي ڪھُونِ مَڄھان ڪھارَ
- ۷۶۰ تَانُو چھني تَازِيُونِ ڏورِ وَجھِي تھي ڌارَ
- ۷۶۱ تان مھندا اُتي مَڄني عاشقَ چيو اَٿورَ
- ۷۶۲ تان چي ليلي وَلَتَرِينِ وڏي ڪِييَ وَنڊَرِ وُوڙَ
- ۷۶۳ دِينھان چھائي چھترَ جِي رَاتِيانِ پھلن پھوڙَ
- ۷۶۴ اِي سُنِينديھي ڪَالھڙِي ليلي لُچھائي
- ۷۶۵ وَرچھي واري ڪني جِي ڪاملِ ڪوماني
- ۷۶۶ مَڄني ڏتھي مُندَہَ سا عاشقَ اُو ماني
- ۷۶۷ صورتَ سَندي سَڄني ويسِ وَھمِ وني
- ۷۶۸ ساھَ پَريانِ تان صَدقُو ڪِيانِيں خَاصَ ڪھني
- ۷۶۹ ڪري آھَ اُتھلئو پئو چھترَ چھني
- ۷۷۰ ڪري پئو پَتَ تي عاشقَ ڪري آھَ
- ۷۷۱ وئو وِڄاري نِڪري اَگِينو ارواحُ
- ۷۷۲ قَالُو اَنَا لِلّٰهِ وَاَنَا اِلَيْهِ رَاجِعُونَ خَبَرَ اِي ڪھري
- ۷۷۳ تان پيراندھي پريني جِي رھي مُندَہَ مري
- ۷۷۴ سَڄا عاشقَ سَڄَ سِينِ لڏي وئا لوءَ

- ۷۷۵ / پرئين / تهڻو پان مين ميٽو مٽاڻ پوءِ / پيس
- ۷۷۶ اهڙا عاشق هون جپڪر تي سين توه
- ۷۷۷ صورت سندي سڃي ٿڻهي ڪونهي توه
- ۷۷۸ جن بگهي عشق الله جو مر تها سي مرڪن
- ۷۷۹ پهڙائو فراق جي آهي فحه عاشقن
- ۷۸۰ هون سمانا سيد چوي جي پرين ياد ڪن
- ۷۸۱ سدا سڪ پرين جي واڌهڙيا وتن
- ۷۸۲ محبت منجه محبوب جي سدا پنا سترن
- ۷۸۳ راتو ڏينها روح مين پچار سندي پرين
- ۷۸۴ سگهو ساعت نه جندڙو اوءِ وڳانا وتن
- ۷۸۵ عشق منجه الله جي روندا رت ونجن
- ۷۸۶ عاشق پوري اکهين سينو سڪائين
- ۷۸۷ پسن ري پرين جي چنگا تاز تھين
- ۷۸۸ ري دلاسي دوس جي عاشق آرام نه ڪن / دوسن
- ۷۸۹ سدائي سڪ پرين جي ويٺائي جهلن
- ۷۹۰ مراقبي منجه محبوب جي ڪن ويٺا طلب تات
- ۷۹۱ پسن دھاران پر جي ان جي ڪي نه وهامي رات
- ۷۹۲ ڏوري ڏونگر لڪيون تھئا سينن جي سانھ
- ۷۹۳ سڪ پريان جي سرير مين بي وائي ناهن وات

- ۷۹۴ آنوں انہیں جي آنيان کٽهي جنهن جي کات
- ۷۹۵ پسندي جي پرين کهي روح تهني راحت
- ۷۹۶ گهڙي صحبت ان جي جني ڏٺي گراحت
- ۷۹۷ عاشق اجل سامهان اچي گائڙاچن
- ۷۹۸ محبت منجه محبوب جي پٺا لال لجهن
- ۷۹۹ ازل کهاں ابد ستن تها پروانا پچن
- ۸۰۰ سدا سرها سپرين منجه مجاز مرکن
- ۸۰۱ ڏکھ نه سارين ڏيل مين ويران وير وهسن
- ۸۰۲ سنگ سياگا سپندهنون جهڏيانون ٿروڙي
- ۸۰۳ عشق منجه الله جي ابها كهيمان اوء کھوڙي
- ۸۰۴ اهڙا عاشق هون جي صابر سان سچ
- ۸۰۵ سي سورة سنگن کي نه کي محبتي پون مين مچ
- ۰۶ تن تي مهر گر مون دهني سباجها ستار
- ۸۰۷ جن کهي راتو ڏينهاں روح مين تنهن جي پٺي پچا
- ۸۰۸ حرمت بهلارن جي مندئون معاف ڪريچ
- ۸۰۹ ڏسي خطائون خاطن جون تون کهانديرا كهبيچ
- ۸۱۰ سايم رب سباجها بهلان بخش ڪريچ
- ۸۱۱ صبر شکر سان مون کهي سائين ساڃهه ڏيچ
- ۸۱۲ مون جهڙي مسڪين جا صاحب سڏ سنيچ

- ۸۱۳ پَسَنَ ڪَارَنِ پَرِ جِي اَڪِهِيُون اُنَجِ مَرِنِ
- ۸۱۴ سَدَا شوقِ شَفِيعِ جِي پَرَوَانَا پِچِنِ
- ۸۱۵ پِيرُ پَرِيَانِ جِي پِيرِ ٿِي ڪِهِيُو ڪِهَاهُوڙِنِ
- ۸۱۶ جِي هَلِنِ حُبِّ حَبِيبِ جِي سِي رَتَا رَنگِ وَتِنِ
- ۸۱۷ مِيَانِ مُحَبِّتِنِ ڪِهِي هَادِي هَوَتَ مِلِنِ
- ۸۱۸ پَسَنَدِي پَرِ ڪِهِي ٽُڪُهَ سَبِهَ ٿُورِ تَهَنِ
- ۸۱۹ بَرڪَتَ بَهَلَارِنِ جِي سِچِنِ عَاشِقِنِ
- ۸۲۰ جِي سِچَا عَاشِقِ سَبِهِيَن پَرِيَن بِي بِيَجَهَنِ ڪَا نَه
- ۸۲۱ آسَرُ بَهَرِيُو اَنِهَتَا مُونِ ٿِي مُحِبِّ مَوٿَنِ مَانِ
- ۸۲۲ رِي بَرڪَتَ بَهَلَارِنِ بِي ڪَندهِي سَارِيَانِ ڪَا نَه
- ۸۲۳ مَرِهِيَن مُومِنِنِ ڪِهِي سَبَاجَهَا سُلْطَانِ
- ۸۲۴ طَلَبَ ٿِي بِيَن تَوْحِيدِ جِي قَادِرِ سَنَدِي قُرَانِ
- ۸۲۵ جُو سَگُورُو سَبِهِيَن پَرِيَن سَنَدُو تُو سُبْحَانِ
- ۸۲۶ سَڪِرَاتَ وِپَلَهَ سَيِّدُ چُڻِي لَٿَانِيَن سَانِ اِيْمَانِ
- ۸۲۷ فَاتِحَه پَڙهَوُ پَانِ مِيَن صُلحِ سُدَهَ ڪِجَا
- ۸۲۸ ڪِچَاڻِي ڪِهِي ڪَرَمِ جُو پَڙدُو پَوُشِ ٿِجَا
- ۸۲۹ مَاهَ مُبَارَكِ رَمَضَانِ جِي سَتَاوِيهَتِنِ سَارِي
- ۸۳۰ قَدِرِ رَاتِ قِصُو پُنُو ٿِي نِهِي اَنگَارِي
- ۸۳۱ اِگَارُهِي سَا چَهَتَرِيَهَ هَجَرَتِ هُو سُنُ
- ۸۳۲ عَارِفِنِ جِي عِشَقِ جُو فَاضِلِ جُوڙِيُو فَنُ *

II.

THE ŚLŌKAS OF MENGHŌ BHAGATŪ.

۱

وَتَهَجِ وَاثَ وِرِي تَهِي هِيْتَهَانُونِ حَلِيمُ تَهِي
 مَازَهُونَ ، مَنَجِينِ نَهْ هِنَ مِثِي كَهِي ، اَتَهِيِي كَجَهِي كَالِهَ كَجَرِي
 بِلِكْلِ جَهْدَ بَهَرِي مَتَهَانِينِ ، مِينِگَهَوُ چَوِي ۞

۲

چَوِنِ تَهَا چَارِي تَهْ هَلُ هِيْتَهَانِي وَاثَ تُونُ
 مَارَجِنِ مَتَهَانِي تِي تَهَا اِيْرَ اَهَنكَارِي
 اَتَهِيِي خُوْدِي خُوَارِي نِئْزِي جَهِيچُ نَامَ كَهِي ۞

۳

نِئْزِي جَهِيچُ نَامَ كَهِي چَهْدِي كِيرَبُ گَاءُ
 جَنَمُ پَانِي جِگَ مِينِ سَجَهِي نِسُ سَاءُ
 هَتُونِي هَرَاهُ تَهِينْدُ كُنْبَهَ مَنَجَهُونِ كُوذَ كُو ۞

۴

كُنْبَهَ مَنَجَهُونِ كُو نَهْ كُو تَهِينْدُ سَنِگِي رِي تَنَهِنِ سَامَ
 بِنَا بَهَجَنَ بَهَكُوَانِ جِي اَتَهِيِي بِي سَبِهَ خُوْدِي خَامَ
 هُو جِي وَا وِرَ وِرِيَامَ سِي سَكَهِنَا وَا سَنَسَارَ مُونِ ۞

5

چَهْدِ خُودِي جُو خِيَالُ تَهِي هِيْتَهَانُونِ حَلِيمُ تَهِي
 هِنَ خُودِي سَبُهَ خَرَابُ كِنَا اَتَهِيئي كِينُو وَدُو كَالُ
 نِيْتَرَتَ مَنجَهُونِ نِهَالُ تُونِ اَلْبَتَّ تَهِيْنْدِينِ اَدَمِي

1

غَرِيبِي گُذَارُ اَتَهِيئي مَوْچَارِي مِينگهَوُ چُوي
 سَاژَنَ كَانِ سَنَسَارَ مِينِ اَتَهِيئي نِي اَهَنكَارُ
 بِيئي بُولَ بِنْدَهَايَا اَسَانُ تُو كَهِي نِي تَكَرَّارُ
 اَكْتِي اَوَهَانُ جُو اِخْتِيَارُ اَسَانُ چِئُو حَرْفُ حِسَابِ جُو *

7

غَاغَلِ چَهْدِ گَمَانُ مَنجِنَا هِنَ مَتِي جِي
 سَادَهِنِ سَنْدِي سَنگَ رِي تَهِيْنْدِينِ هَارِيَا تُونِ حِيرَانُ
 گَهِي تَهَوْرِي ڏِينَهَڙِي تُو كَهِي اچِي هِنْدُو كَالُ گَمَانُ
 تَدِهِي مَنجَهَانُ جِگَ جَهَانُ كَدَهِنْدَءَ کَاڻهِنِ تِي بِنْدَهِي

8

تَگَنهِي جُو کُو نَه کُو جِي تُو بَهَائِرَ بَهَانِيَا
 پِيَارِي پَرِهِنِ کَهُونِ گَرِي جَا تُو مَنجِي جُو
 چَهڙِي وِينْدَءَ پَرَانُ سَرِيرَ مَانُ تَدِهِي پَرِيٽُ چُونْدَءَ پُو
 سَنگِي تَهِيْنْدَءَ سُو چِيکِي چِيْنْدِينِ جِگَدِيَسِ کَهِي *

جِيڪِي جِيئِنْدِينِ جَگَدِيسَ ڪَهي سَو سَنگِي تِهِيئِنْدَ سَانُ
 جَنمُ پَاتِي جَگَ مِينِ اَنهِي مِينگَهو چَوِي مَهَانُ
 جِيڪِي هَتَهونَ ڏيندينَ هَتَهَ سَانُ اَتِهِيئي پُوڪهِيئُو سَو پَرَمَانُ
 پَرَجِهِي پَسِجِ پَانُ ڪَمِ نَهَ اِينْدَ ڪو پِيئُو *

ڪَمِ نَهَ اِينْدَ ڪو پِيئُو پَنهنَ جِي پُوڪهِيئي رِي
 ڪَنو نَهَ ڏين تَهو ڪَنهنَ ڪَهي ، تُون مِيٽِيئُو مَالُ دَهَرِينِ
 تُون تَهو ڪوڙا ڪَمِ ڪَرِين ، سُنجا ، هِنَ سَنسارَ مِينِ *

هڪڙو هَتَهونَ نَهَ ڏين هَتَهَ سَانُ پِي ڪَهي بَهَنگُ وِجِهِي بَهائي
 مَيا تَنهنَ مَورڪَهَ جِي آهي آجائي
 سَو وڌو پَپِي پَدَهرو جَنهنَ ڪَهي اَندرَ مِينِ اِيهائي
 تَنهنَ اَندهي آڱي لائي پَنهنَ جِي هَتَهونَ پَانُ ڪَهي *

چها ڪَهي مِيٽِيئِينِ مَالُ تُون پَانْدَهِيرو پَندهَ جو
 بنا بَهجنَ بَهگوانَ جِي تَنهنَ جو هارِيا ڪو نَهَ حالُ
 جَگتِ سَبهَ جَجَالُ اَتِهِيئي سادَهِنَ سَندي سَنگَ رِي *

بئو ڏسڻ تون سبھ کي هڪڙو پاڻ نه پجهائين
 مٿيڻ ويٺي مٿي کهي بهم بهلائين
 جي پوڻي گم گيان جي جي صاحب نه سڃاڻين
 ٿڪي ٿڪائي ڪرين سنگ سادھن جو *

ڪرين سنگ سادھن جو جي پنهن جو لائي نام
 موڙهن کهي ماڱ تهي آتھي اھڙي سندن سام
 من مڃھي مام آتھي ملن جي مينگھو چوي *

ڏيھي مڃھ ڌاتار جو ڏسي سني سبھ کهي
 پرڄھي پڄ پاڻ مين صاحب سرجنھار
 دل مڃھون ديدار کهي پرڄھي پڄ تون *

پرڄھي پڄ تون تہ اندر آھي ڪير
 وٿھ وات وگيان جي سندن سيانن سير
 پرين سندن پير تھو پاڻ مڃھان پيدا تھي *

ڏيھي مڃھان ديؤ جو سبھني جي سار لھي

بَاهِرَ ٿَهِونَڌَهِينَ ٿَهِوَرِ جَانِ پَانِ مَنجَهِئِي پِيهِ
 سَارِي ڪِي سَنِيهِ اَتَهِئِي دِلِ مِينِ دِيروُ دُوسَتَ جوُ ۞

دِلِ مِينِ دِيروُ دُوسَتَ جوُ سَاجَهِرُ لَهِ سَارِي
 تَ سِيهِلُ تَهِئِي سَنَسَارَ مِينِ هَلِي نَ هَارِي
 وَبِهُ نَ وَسَارِي اَتَهِئِي ٿَهِوَرِ تَ لَهِينَ ٿِيهِ مِينِ ۞

سَسي ڪَهِئِي سُنجانُ جوُ تَهِوُ اَچِي وَنَچِي وَوِ مَوْنِ
 بُوڄَهِ ڪِي وَوِيڪَ سَانُ هِي اَنڊَرُ جوُ اُهِنجانُ
 مِلِي مَحَبَتَ سَانُ تَهِوُ هَهِئِي مِينِ هِڪَڙوُ تَهِئِي ۞

سَسُو اَنڊَرِ سَاهُ تَهِوُ وَئِي وَشَنَ جِي ڪَري
 بُوڄَهِ ڪُو وَوِيڪَ سَانُ هِي ڪَهِانڊَرُ جِي ڪَاهُ
 رُو مَنجَهِئِي رَاهُ اَتَهِئِي مِينِ ڪَهِوُ چَوِي مِلَنَ جِي ۞

سَسُو ڪَري سَهِئِي تَ هُنَ ڪَهِئِي ڪَهِڙِي وَئِي وَتَ مِينِ
 مَحَبَتَ سَانُ مِينِ ڪَهِوُ چَوِي جِي اَهِڙوُ لَالُ لَهِينَ
 تَ مَنجَهِئِي رَاجَ رَهِينَ تُو ڪَهِئِي پَپُ نَ پُڙِي ڪَڏَهِينَ ۞

اَلْكَهْ لَكِهِيُو جِنِ سِي سَكِهِي تِهِنَا سَنَسَارِ مِينِ
 تَنِ كِهِي پَاپُ نَه پُزِي كَدِهِي مَجِهِيِي رَاچِ رَهِنِ
 اُهي تَهَا تِهِي تِسِنِ تِهِي نَه تِسِي اُنِ كِهِي *

اَنَدَرِ مِينِ اُهي اُجَارُو اُهَنكَارِ جُو
 جُو پِيرِنِ سَانُ پَنَدُهْ كَرِي هِهْ هَتِهِنِ هَلَاثِي
 جُو وَايِي كَرِي وَاَتِ سَانُ خُوشِي سَانُ گَاثِي
 تِسِي اِشَارَا اَكِهِيِنِ جَا بِي وَايِي وِرَنَايِي
 مِينِگَا مَنُهْ پَايِي اُتِهِي تُوَرِ تَه لِهِيِنِ تِهِي مِينِ *

جَدِهِي اُتِهِي دُهِنِ اُوُهَنكَارِ جِي تَدِهِنِ ثَابِتُ رَهِي سَرِيرُ
 هِي گَجَهَانَدَرِ جِي گَالَهَرِي سَا كُو بُنَدِهِي وِيرُ
 سُو سَادُهُو مَتِ دِهِيرُ جُو سُوَجِهِي لَهِي سَرِيرِ مِينِ *

نِكْرِي نَابِهْ مَجَهَارِ سَهِي سُنَجَانِجِ سَاهْ كِهِي
 اُجِي گَهَرَانِ گَهْتِي مَانِ وَاوِ كِنُو وَسْتَارُ
 دَامُوَدَرُ تَنُهِنِ دَمِ مِينِ اُهِيِي اُوُهَنكَارُ
 هِي بِيَدِنِ جُو وِجَارُ سُو مُونِ سِنَدِهِي مِينِ سُنَايُو *

پان پنهن جو پان مين جن ٿيهي مڃي ٿي
 تن لدهو نالو نام جو مڃهان من مڻهو
 هو جو گرم جو چڻهو پهاري تن پڻهو کڻو *

پان پنهن جو پان مين پيهي پسن کي
 تن کهي مڃهائين معلوم تهئي بهائين پان کهي نه پري
 پوءِ پڙي پسن سي جي تها سوجهي کن سربر مين *

پان پنهن جو پان مين پيهي جي نه پسن
 تن کهي محبت ناه مينگهو چوي سي وپسريا وتن
 باهر ٿهونڌهن ٿهور جان نه تها ٿيهي مڃي ٿسن
 سي کوڙيون گالهيون کن تها سوجهين کي نه سربر مين *

حرف آهيئي هڪڙو تون پنا کوه پڙهين ؟
 پاء منهن مينگهو چوي جي انهن سان اڙين
 نه چاڙهي تنهن چڙهين جئون موئين مول نه کڏهين *

سخن نه سنجادن تها واچين ورق وري وري

پَنا پونهيَ جا پڙهيَ تها بِندهائِنِ بِنِ
 سي مينگها مورڪه من مين تها چتر جوائين
 سي کاغذ کوه کڏهن جن کهي سوجهي ناه سُخن جي *

کاغذ کڏهن کوه آهين مورڪه مينگهو چوي
 ونجائي ويهي رهيا گري اندر جو اندوه
 جهو تهو ٿيو رهين لوه پارس کهن پاسو گري *

پڙهن سو پروان جنهن مين اوثر آهر جي
 بوجهي نه بولنهار کهي تهو پڙهي پورا ڪنو پُراَن
 هس تها ويد کن واکهان تهين شاستر سيل گچي مين *

پڙهنا پرجهن کي نه کي ڏاها کي نه ڏسن
 ڪال مين گريا ڪنو تها سني منجه سترن
 پوء تي پنهيا پڻو تها ويدهن منجه بهنگن
 پاڻ پنهائيو جن سي غرق تهئا گريبان مين

باون مين بولي چيڪا باڪها بيد جي

آتم اُنھين ڪھون پري جتي هو ميري هولي
سا خوشي سان ڪهولي جا بولي باون باھري *

جهڙو پير پرين جو جي پنهن جي پير پٺا
پان جهڙيانو پان مين اهي وين ڪهان ڀه وٺا
ونجي نت پٺا جتي آهن ناهه گا *

تڪيو تنهن جو نت جتي آهن ناهه گا
نه ڪو سرن ساهه جو نه گا بهاء بهگت
اتي ايت نه تهئي نه گا ست است
هي موچاري مت مينگها ملي گنهه ڪهي *

فقيري جو فهم سو آهي نه اسان
بهنجي وجهه بهورا گري هي ان هندهو ابھمان
نه هو جو اگچر استهان سو تيرتهه پسين تڪئي *

تيرتهه پسين تڪئي بهزي تنهن جو بهان
اهوئي ساگر اتا پراتن پان
سو تيرتهه توئي سان جي وري وسين وجود مين *

جَگَتِ جَوْتِ اُجَارُ آهِي سَهِي هِنَ سَرِيرِ مِينِ
 پِيهِي پَسِي پَانِ مِينِ سَنَدُو جَوْتِ چِڪَارُ
 جَنهن جُو پِيدَ نَ پَانِينِ پارُ سُو گِيَانِي تھو گھرَ مَوْنِ لَهِينِ ۞

گِيَانِي تھو گھرَ مَوْنِ لَهِينِ سَتِ پَرِڪَاسِي سُو
 چِتُ چِڪِيُو چِتَ جَوْتِ مَانِ نُوْرُ مَنجِيھِي نُوْرُ
 مِينگھا، سُوْرَ مَ مَوْرَ جُو سَجِيھِينِ هِنَ گِيَانِ كھِي ۞

اَكھِينِ جُو اَسْتَانُ تَنھِي كھِي جَاگَرَتِ چَوْنِ جَاگَنْدَا
 هِنَ كَايَا جِي كَنْتھَ مِينِ سِينِي جُو سَامَانُ
 سَكھَوْتِيَتِ سَرِيرِ مِينِ هَرُو هِكْرُو جَانُ
 كَايَا جِي كَاپَارِ مِينِ تَرِيَا تَهَاھَرِ تَهَانُ
 هُو جُو چوگھَرُو چوگانُ آھِي اَتَمَ رَامَ جُو ۞

ANNOTATIONS TO SĪRATHE.

I.

डोहो m. 'a string of verses' (Sansc. दोरकः)

कडु बंधी etc. The reading of the MSS. gives no clear sense. I propose, therefore, to read, कर बंधी etc., 'having his arms bound as a sacrifice,' a well-known oriental expression of deep respect.

दानेस्वरी, adj. 'liberal, munificent,' from दानेसुरु or दानेस्वरु 'a giver of presents.' Sansc.

II.

संकल दीपु it is not clear what island is meant: the name of Ceylon is Sarandîp, and can, etymologically, not be derived from it. संकलु or संकरु is a name of Siva, and संकल दीपु is properly the island of Siva. अवचलु, adj. 'not giving way; imperturbable,' आण, f. 'sway; dominion.'

दानहदारु (it ought to be printed into one word in the text) 'gifted with wisdom,' pers., परडुहु, m. 'the pain or sorrow of other people.'

III.

अगुराई or अगिराई, f. 'eccentricity; extravagance,' (in a good sense). लाल लखार लीह having caused to ascertain the worthy and unworthy ones: लालु and लीहु taken substantively.

तिति ताम वर्त्तति द्नीह 'there thirty meals are distributed.' विडटिनि in the MSS. is apparently wrong: I propose to read, वंदिनि 'divide:' the 'crowds divide food,' which gives a more consistent meaning.

धीष, 'daughter,' the *i* is lengthened on account of the verse, and in ब्रिह shorted for the same reason. ब्रिह लक्ष्णी having the 32 qualities (of accomplishment). बालकी, f. 'a girl.' (In the text ब्र ought to be read.)

IV.

माणिक्य, m. 'ruby;' the Hindú women besmear their teeth with safflower; thence the comparison. पूनंउं, f. 'the full moon;' 'she is like the full moon.'

डिस्यो, part. conj. डिसी; the reading in the MSS डितारनि में, f. is odd: a mistake must have crept in here, and I cannot make out any sense. I propose, therefore, to read, बारीतनि में, 'having seen her in her swaddling clothes, all were pleased.' पुछो or पछयो, pret. part. pass. नखत्रु or नखदु or नखयत्रु, 'horoscope.' We have here a faithful piece of Hinduism.

V.

कर्मु, m. 'worship;' the pundit in opening the books (Veds) bows down to them. भारी, adj. 'grave; heavy.'

सभोइ is left in the singular, on account of the verse, instead of सभेई. These trespasses on grammatical accuracy, I am sorry to say, are not weighed by Sindhi poets, if the rhyme is at stake. वर्क दी in the MSS. is apparently erroneous and senseless: I propose to correct, कूक वरंदी, 'a scream will go round in the castle. हाइ गम is likewise incongruous; I emendate, हंगाम, plur. 'uproar, tumult,' which gives a far better meaning.

VI.

Instead of रौं, read रौंशो, m. sport; करगुलु m. 'noise, tumult (of an army).

नडिचो in the MSS. seems to be an error, as there is no such verb in Sindhi. I read, therefore, मडिचो, 'the name asked for her was Sôrathě, Sôrathě is a famous name in Sindhi poetry: a most beautiful piece in the Shāha-jō-Risālō, is known by the name of Sôrathě. Thence Sôrathě also signifies a Rāgini, or a certain musical note, with which these pieces, known by the name of Sôrathě, were sung, or rather declaimed.

VII.

Read here again, मडिचो, instead of नडिचो.

भगवत is the voc. 'O Lord.' भरमु m. 'good reputation.

हिंदु, the u is shortened on account of the metre, instead of हिंदू

VIII.

कुटिमु in the MSS. is the same as कुटंभु, or कुटंबु, which latter is the more correct way of writing, the Sansc. word being कुटम्ब, 'family, household.

रिहाणि f. 'conversation; chatting.' प्रमाणु, m. 'measure; means.' पदु, m. 'counsel.' विमाने in the MSS. gives no meaning: I correct, therefore, सुलासे वेही 'let us take counsel, sitting in secret.' सुलासो is the Arab. خلاصة.

IX.

पठी in the text is a misprint; read, वठी. पहाति f. 'agreement.' 'Having taken counsel, they came to an agreement, or conclusion.' Instead of चालकी, read चालकी.

Instead of मंह, read 'हि. मानिखो, m. 'human state generally; manhood or womanhood.' The sense of the verse is, they will

care for her (or bring her up) where (with whom) she will reach womanhood. They did not like to kill the infant girl; they preferred to expose her and leave it to chance, if any body would pick her up. मुंहि is not a mere pleonasm, 'she must show her मानिखो in her face, by becoming (as it is hinted by मुंहि) a fine young woman.'

Note, that मुंहि is the locative of मुंहु.

X.

In बालकि the *i* has been shortened on account of the rhyme, instead of बालकी. This verse is very beautiful and picturesque.

XI.

कथांजं is a misprint, instead of कथांजं. चोयूं is a misprint, instead of जोयूं, 'the women.' जरु im. plur. 'tears;' सर in the text is apparently carelessly written instead of जरु. मोकिलानि is a misprint, instead of मोकिलाणी, f. 'a present given on taking leave; a sort of viaticum, generally consisting of sweetmeats, but also, as the case may be, of more valuable presents.'

मासी, f. 'a mother's sister.' हजारें, the contracted abl. case plur. always used in such like expressions, *in thousands*.

XII.

बर बर or बरि बरि, an exclamation either of grief or of affirmation. पहराइणु, verb. caus. 'to distribute; to lay about.'

XIII.

नारणु v. caus. 'to make to swim.' 'The box, into which they had laid many jewels, they put upon the river.'

जानि is a misprint, instead of जाति.

With the third line the story jumps over to a quite different

relation. There is apparently a break here, as we have now here the story of Rāe Diāchu, where Sôraṭhě ceases to be the heroine. The verses are very ancient, but the bards who recited them have lost the connexion. I have three different relations of Sôraṭhě and Rāe Diāchu, and only from a comparison of all the current tales we may come to some distinct idea of what the poets have sung concerning their sad story. The account which is given in Stack's Sindhi Grammar (Appendix) is rather a confused one, and is composed by a Brāhmin, rather to account for the verses, than to explain them. These verses of Sôraṭhě, in a more or less confused order, are known throughout the length and breadth of Sindh.

रत्न कुंभारु, 'the potter Ratnũ;' in Stack's relation the name is written रत्नो. Ratnũ, who found Sôraṭhě and brought her up, promised to marry her to Anerāě (who, according to some, was her own father), but Rāe Diāchu snatched her away, and thence arose a war between Anerāě and Rāe Diāchu. Anerāě besieged Rāe Diāchu in his fortress of Girinare, and, as he could not take it, he resolved to get rid of his adversary by other means.

आई अनेराइ etc. are confused words, and so is the following, as the context is here abruptly broken off.

XIV.

This verse, in its present state, is unintelligible; two different verses have apparently flown together.

XV.

The corruption of this verse is equally great: there is no clear meaning, as the verses are jumbled together from memory. The Sindhi bards can say from memory hundreds of verses, without understanding the meaning of one of them. Instead of माराया

it is perhaps better to read मख्यां, f. 'lustre;' 'in whose face is lustre.' Instead of भिरी, read भिड़ी. Instead of भेद्या, read भेट्यां; and instead of बेद्रे, read वेहे. In order to make out any sense, it would be the best to join the line जिन्हें etc. to the preceding verse, and to read thus :

चड़ही त चोट डियां ताजिअनि ख ताइ
जिन्हें मुंह मख्यां तनि भिड़ी भलेरा भेट्यां॥

Anerāë, in a fit of gallantry (as it seems from our text, which is certainly very defective,) asks his Vazīrs if there is some brave man.

'To whom, having mounted and having spurred on (ताइ shortened instead of ताए), the Arab horses (I read ताजी instead of ताकी), I may give a blow :

'In whose face is lustre, having met with them, I will put them to the test, O brave man!'

Verse XV. would then begin with अनेराइ in the vocative, 'O Anerāë! the signs of the thing,' (read पार plur. of पारु), which thou askest are these.'

The meaning of खांधीरो is unknown to me: it is perhaps *tusked* from the Hindi, खांग 'a tusk.'

XVI.

Instead of चौखड़े, read चौकुंडे, as adv. 'all around the same,' as चौधार, likewise used adverbially.

Instead of हलाइ, read हलाए. The MSS. seldom distinguish between short and long vowels.

संहरी is a misprint instead of संदी. ते, which stands in the MSS., seems to be a mistake for से.

हुगेरो, m. 'a captain or chieftain.'

XVII.

रहिड़ो is a misprint instead of रहड़ो. हकल, m. 'an attack.'
 तर्कसु, m. 'quiver;' from the Pers. *ترکش*.

सूरो, m. 'hero.' Read उखलूं instead of उखल्पूं.

सूरिह, etc. is the vocative, addressed to the Vazir, as Anerāë is too prudent to expose himself.

XVIII.

It is perhaps better to read किहड़िख instead of कहिं रिख.
 सुधि gives no proper sense: I propose, therefore, to read, जुधि, f.
 'fight; battle.' The first *ū* in पूजिऊं ought to be shortened, as
 पुजिऊं, 'let us compete for the sake of the battle.' Instead of
 the nom. देवु, the vocative ought to be read देव. देवु is an
 honourable term, generally addressed to a Brahmin, 'O Dêv of
 conspicuous honour!' डेसरु seems to be shortened from डेसावरु,
 m. 'a foreign country.' डारणु, v. a. 'to throw; to fling.' रमुवारु
 is a misprint for खवारु, the Arab. *خوار*.

XIX.

Read भंवरनि and बलीहनि. The meaning of this line is some-
 what obscure. It seems to be a proverb, 'where the black bees
 gather together (and lay up their honey) the hermits send up a
 sweet smell (by burning the bee-hive, in order to get the honey).'

XX.

This verse, as it stands in the MSS., is quite unintelligible. In
 order to get out any meaning, we must guess at the probable read-
 ing: I propose to read thus,

सापुर्बु साहसतु थिए वाहह सिधो धीह

'A fine man (else) quiet, he becomes a helper and quick hero.'

The whole is a characteristic of Rāe Diāchu, or the tusked khan-gharu.

In the second line read सुहे instead of मुंहे, and पारे instead of पाये. 'He is graceful in all respects, in face and feature sedate (or grave).'

In the third line read पाए instead of पारा.

'He is erect, noble, and carries a spear on the shoulder.'

XXI.

कोट सुंहारा = कोट जा सुंहारा. The sign of the genitive and dative is often dropped when it is found inconvenient for the metre. क्क, f. 'levelling to the ground.' Instead of चाइसी, read चइही.

XXII.

In the second line read चाकिइजी instead of चासिइ जी.

In the third line the words, as they stand in the MSS., give no sense: we propose to read thus:

सखीं तंहिं सभागु जो नमे उते नायु चवे :

'Straight is the fortune of him who bows there, (having scaled the battlements of the castle). नमे is an allusion to चागु कंदो. We have here also the name of the poet, Nāthū. He introduces himself according to a general eastern custom.

XXIII.

In the first line we must correct thus, चसीं नभ्यूं, 'let us bend the barrels. In the second line read ड्राहे instead of द्राहे. ड्राहिणु, 'to demolish.'

In the third line read सुरही ('completely, thoroughly,' as adv.) instead of सुरीह. सामुराहां is a mistake for सामुहां, 'directly.' In धुंवाए, the Anuswāra is not in its place; धुवाइणु, v. a. 'to shake.'

In the fourth line it may be better, according to the context, to read also the plural विडहं instead of the sing. विडहु.

XXIV.

Separate डूनो गडहु 'old is the fortress of Girināri.' सन्हे gives no sense: I propose to read रहे 'there resides.' मुलु of the MSS. is senseless: read मलु or मल्लु, adj. 'courageous.' पची, m. 'proof (of friendship).' गजपति, m. 'the master or rider of an elephant.' जुंगु, m. 'a crowd,' especially a body of fakirs, moving about in their pilgrimage (जारती and not जार्थी, as in the text.) Instead of धरी, read धरे. This verse is apparently not in its proper place.

XXV.

This verse is very corrupted, and we must undertake considerable corrections to get out any meaning. There is apparently another gap in the narration, as the story jumps at once over to Bīchalū, who, after the useless siege, is sent to ask the head of Rāe Diāchu.

Instead of the senseless हाडिआ in the text, we correct हिए, 'having given up all courage in their heart, the vazīrs come again.' छडिए is a lengthened form instead of the prosaic छडे. Instead of डहुं, read डूडु, 'quick.' Instead सांधीरे, read सांदीरे. Instead of सैचं, read संघों, 'straight.' Read separately पसु डेहु, 'look straight out for the country of the patient (or सांधीरे tusked) Khānghārū.' In परुडे put an Anuswār on the ē, 2d per. sing. 'O confidential man, thou understandest the secret: having killed him, come back again.' Instead of मरे, read मारे; and instead of मोदूं, read मोटु.

XXVI.

Instead of उषी, I propose to read ऊषी, 'let us make the edge (of our swords) excellent.'

The fourth line undoubtedly has been misplaced: it is against the sense of the context, and against the metre: I feel, therefore, inclined to strike it out here. At any rate, instead of मया must be read मयां.

XXVII.

This verse likewise is in a sad confusion: it strikes me that the first line must be drawn over to the preceding verse, as it stands in no connexion with the following lines. वतीका gives no sense: I propose to read,

डेई वढी वित्तिरी, 'having given a very large bribe.'

जाणधणी, m. 'God.'

The last line, in its present state, is quite confused, as the whole verse.

XXVIII.

हड, f. 'property;,' 'having expended thousands of his property.'

The second line is thoroughly corrupted and unintelligible.

In the third line read वज्जी instead of वज्जो.

XXIX.

Separate सधि न सार, there is no intelligence and no remembrance (of what happened during those years.) भाजि, f. 'flight; desertion.'

The fourth line is again doubtful: I propose to read,

नार्यें पि नाज (or better नाच) करे रसूं घोरां धुरि गिरिनारि

'The women also continued making coquetry (or dances) with

the tambourine in Garināri itself: so ineffective was the siege, that the women did not lay aside their usual amusements.'

XXX. XXXI.

These two verses are altogether misplaced, and so awfully corrupted, that I am not able to get out any probable meaning without altering the whole.

XXXII.

In the first it will be necessary to emendate thus:

खासा खणी खेड़ा

'having taken excellent shields;' and in the second line read, to restore the metre, **ढेरं** 'in heaps:': 'they went on throwing cannonballs in heaps on Girināri.'

In the third line read **जुंभी** ('being deeply employed zealously') instead of **जुंभी**.

XXXIII.

In the first line we must alter the words thus:

बांके बसाए कटिआ गोरनि, etc.

'By the brave man lakhs and thousands of balls were, like a shower of rain, thrown.'

The words, as they stand in the text exhibit no sense.

In the second line I would read **कड़ही** instead of **कढो**, at times.

In the third line it seems better to read **तिखी कजो धार**, 'make the edge of your swords sharp.'

In the fourth line **झीहु** is doubtful: I should read **झेड़ो**, 'having fought that time, he went away, giving up the strife.'

XXXIV.

In the first line read **जुंभी** instead of **जुपी**. **कांइरु**, 'a coward,'

seems out of its place: in reference to verse 32 we may, perhaps, better supply here केहरु, m. 'lion.'

The second line is again more than doubtful: the first half of it is plain enough, but the other half is lame and against the metre: *but we have heard thus*, is not in its proper place. I feel inclined to emendate thus, पर्चाए बुधि हिंसो, which will correspond with the preceding metre: 'appeasing his mind and his soul' (*i. e.* the rage of).

दरी, 'a small window or lattice.'

वाड़ी, f. 'a field where vegetables are sown; a green field.'

XXXV.

The verses are unconnected, and it is therefore difficult to make out to whom they refer. In the first line I should propose to emendate अख्यं instead of आयो. अलखु, 'an attribute of God; the imperceptible.' Instead of मुं, read मूं.

In the third line read जिआं, 'if I live, then may I be remembered (famous).' जादि or जादिहि, adj. मरां, 'if I die, there is a place (for me) in Paradise.' वैकुण्ठु, m. 'Paradise.'

In the fourth line read again मूं instead of मुं, and घणी instead of धणो.

XXXVI.

'O proud Anerāë, give up the war!'

In the second line खान खवास is vocative, 'O Khan and nobles!' खवासु is the Arab. خواص. Separate आहेमि, 'I have no way or means to fight.'

XXXVII.

Second line, read अशरफ = اشرفی, ashrafī.

Third line, अचे is a frequent vulgarism instead of अची.

Instead of **बीहार**, read **बिहार**. The words **डियाच खां** must be struck out: they are nothing but an explanation of **राइ खंघार खां**.

XXXVIII.

बीजलु was by profession a **चारणु** bard and reciter of poems: they practice also music and dancing.

In the second line **अनेराइ** is a misprint instead of **डियाच**.

In the fourth line I propose to read **कोर**, 'corner,' instead of **कोड़**; read **कीनिरो** instead of **किनरो**, 'having taken the fiddle from the corner, make smart speeches.'

XXXIX.

In the first line I propose to read **इड**, 'jealousy,' instead of **हुड**, which is not a Sindhi word at all.

XL.

The first line, though in itself clear, is out of place here, as being against the metre. **ताणे रसिजि तोड़**, 'haste to the end,' *i. e.* 'make haste to come to your journey's end (to Rāi Diāchu's castle.)' **अकुल संदी ओर**, 'it is the chat of wisdom (to ask his head),' *i. e.* 'if you behave prudently, you will get it.'

XLI.

These lines are addressed by Bīchalū to Rāi Diāchu.

संहुं साहिब जो, 'an oath of God,' a well-known Oriental way of swearing, which is used in the most trivial affairs.

पाचारी, *f.* 'the race or tribe (of bards).' **डिसि**, *f.* 'a quarter (of the earth).' **सही सिर जी सट**, 'enduring (taking by his promise upon himself) the devotion of his own head.'

XLII.

'Never know I to say scandal and abuse with the mouth.'

तुणु तुणु imitative sound of the string of the fiddle.

सारहणु, or more commonly ^सहारहणु, 'to praise, to applaud.'

XLIII.

First line, हर्षिजण, v. n. 'to be delighted.'

The second line is difficult to interpret: I translate thus

'The man, having gained blandishments (see in the preceding verse साहाई,) and having bound the tie (of friendship with the bard,) was overcome.' Or it may also be translated thus: 'Would that the man, having bound the tie of friendship, may be overcome lastingly.' That मान should be here translated as adv., the following verse seems to point out. सटणु is in the latter case neutral, to last' (see the Hindi सटना.)

The third we translate thus: 'Who has no sloth, even as much as a mole, has also no fear.' कहल, f. 'sloth, indolence,' Arab.

XLV.

इजादीरु, 'a tax gatherer.' 'I will take, like a tax-gatherer, his head and bind it up, (i. e. as my due).'

सटी ईंदो, 'he his continually (lastingly) coming.'

'When Khanghārū will come again, continuing to press his desire (for music.)

XLVI.

वरि or वेर, f. 'time.' सुंभो shortened from सुहंभो, 'dyed with the colour of the safflower; bright red. The Hindustani is کسفر or کسنپه; Sans. कुसुम्भ. विहागु, m. 'early morning; dawn of day.' चांघार, f. 'clamour; scream.'

XLVII.

पचार, 'discourse, (it refers to चांघार). सितार, f. 'guitar.'

The third line I translate thus :

‘Give up (would that) the upper-storied houses in the woods :
vigour is broken down (by staying too long in bed), and from the
cradle (or bed) comes loss.’

XLVIII.

सहासो, m. ‘light.’ प्रभाति, f. ‘early morning.’

जीउ ‘a respectful address—Sir.’ तिनि जाति ‘it is their nature
(to give by hundreds).’ The plural is used here ‘respectfully, re-
ferring to राजा.

XLIX.

जोड़ाए ‘he gets made a place in front of the great man, and
of the sun ’ (an Oriental exaggeration.)

बढे डे etc. मथो मङ्गहार से हृत्यो. After जत्यो we must make a
stop: ‘O thou good man, endure this burden, (*i. e.* cutting off the
head).

L.

बिरि बिरि an imitative sound of the razor in shaving.

उदयी or उदई, adj. ‘rising like the sun; resplendent; bright.

आडित्तु, m. ‘sun.’ दुवारु or द्वारु, m. ‘gate; door.’

The verse is incomplete; the other lines are missing in the MSS.

LI.

गर्हेणु हालु ‘to talk over one’s circumstances.’

न नूं ताजिनि तुसियो, ‘thou art not to be gratified with Arab
horses.’

पई, m. ‘lord, husband (shortened from पति.)

LII.

These lines are addressed by Sôraṭhě to Bīchalũ.

पटोलो, m. ‘a silk dress.’ तबेलो, m. ‘stable.’

LIII.

धर्मिञ्च, t. 'adopted daughter.' अदा करणु, 'to perform; to act;' a Hindustani phrase. कुडु, m. frisk; spring; vagary.'

LIV.

मिनय, f. 'solicitation; request;' Hindustani منت, अणतोयी, 'not weighed;' immeasurable.

LV.

चौडोलु, m. 'a kind of sedan, with two poles.' विहांडु, m. 'the time of morning;' विहांडि is the locative, 'in the morning.'

LVI.

रंगमहलु, 'a painted or decorated room; a state room.' 'O Raja, thou art in a decorated room, the Jājik (bard) sits on the (bare) ground.' These words are addressed to Rāi Diāchu by Sôrathě. बीन, f. a stringed instrument, a sort of lute. 'He has played with his hands, and thou, brave man, hast heard his lute.' She tries to persuade her husband that the bard will be satisfied with horses and a new saddle.

LVII.

कमांची, m. 'fiddler;' ग्राहु, m. 'bait.' The fiddler laid a bait for him. साहु संभारणु 'to sustain life.'

LVIII.

जालारी, adj. 'abundant.' डे is an exclamation, generally denoting grief or horror.

LIX.

जोराणी, adj. 'strong; powerful.' जनु, m. not a term of reproach (as it has become now), but denoting the cultivators or

peasants generally ; जामु denotes, on the other hand, the landed nobility. The whole relation between जन and जामु bears a close affinity to our feudal system. (जनु=Getae, Goths.)

LX.

This last verse is of great poetical beauty.

Pluck no flower of Girināri : all the beggars will curse thee :
Hundred, hundred companions, O Sôraṭhě, stand up and condole
thee :

Brothers, nephews, the whole army, friends, shed tears :

Having adorned the head, they give it to the bard.

The women fill their jars : at night the Raja has gone off!

Note.—I have purposely abstained from introducing my own corrections into the text, even in such places where the words, as they stand in the text, are utterly unintelligible. By chance, some other copy may turn up in Sindh, and by comparing the two texts together, the probable meaning may be established on a surer basis than on a mere guess. The total absence of all diacritical marks in the MSS., as few as there are, and the utter neglect of long or short vowels, causes great difficulty and perplexity in deciphering them.

I have been able to collect only four pieces written in Sanscrit characters :

1. Lālū Uḍīrō (half Sindhi and Panjābī.)
2. Sōraṭhe.
3. Sasuī.
4. Kāmasīne and Kāmarūpi..

They are all in a deplorable state as regards accuracy of writing, which, in fact, was a matter of downright impossibility characters destitute of diacritical marks altogether.

A

SINDHI READING-BOOK

IN THE

SANSKRIT AND ARABIC CHARACTER.

COMPILED BY THE

REV. ERNEST TRUMPP, PH. D., M.A.

MISSIONARY OF THE CHURCH MISSIONARY SOCIETY.

PRINTED FOR THE CHURCH MISSIONARY SOCIETY.

—
1858.

PREFACE.

THIS little book, which is now offered to the Sindhi scholar, owes its origin to the Rev. HENRY VENN, Hon. Secretary of the Church Missionary Society. I myself had planned a different reading-book during my stay in Sindh, as I was led to hope, by the arrangements which had been made by the Corresponding Committee of the Church Missionary Society of Bombay with the Bombay Government, that a book containing a whole series of original and native literature would be printed at the expense of the Government of India. On my arrival in this country, the Church Missionary Society applied for the promised funds for printing a Grammar and Reading-Book in Sindhi, but to our great dismay the Court of Directors of the defunct East-India Company pleaded pauperism, and irregularity in the proceedings of their agents. As, under the prevailing circumstances, when the affairs of the East-India Company were just passing into the hands of Her Majesty's Government, nothing could be expected on the part of the India Government, the Committee of the Church Missionary Society resolved, that, in order to put a final stop to the confusion prevailing in respect to the Sindhi Alphabet, a little book, destined for the use of the Church Missionary Society's Missions in Sindh, should be printed, exhibiting the different alphabets which in future should be used in any books introduced into their schools, and in any further translation of the Holy Scriptures, or other religious books. For this reason the "Standard Alphabet" made obligatory to all the agents of the Church Missionary Society has been put in juxtaposition with the two native alphabets, to exhibit a view of the whole system, now to be used.

As is well known to every Sindhi scholar, a great confusion has hitherto been prevailing in respect to the Sindhi alphabet,

some having used Sanscrit, others Panjābī, and others Arabic characters. It would be out of place here to enter into the different systems which have been laid down for the Sindhi orthography, as I hope soon to be enabled, by a liberal Government, to print my *Comparative Grammar of the fourth great Prācrit Dialect of India*, where I shall minutely treat of them.

As the population of Sindh consists of Hindûs and Muhammadans, two distinct alphabets will be required for them. In respect to the Muhammadans, all are agreed that only the Arabic character will do for them. In respect to the Hindûs, two characters have been proposed, the *Sanscrit*, and the Panjābī. In the *Sanscrit* character, the excellent books of the late Captain George Stack, the first Sindhi scholar, have been printed already, and will be a lasting memorial to his merits. The Panjābī characters, also, have been proposed, as some Hindû inhabitants, who have immigrated from the Panjāb, are able to read these characters, and some parts of the Gospel, &c., have been translated and lithographed by my excellent brother Missionaries, the Rev. A. Burn and the Rev. A. Matchett.

It would be going too far here to explain my reasons why I have followed Captan Stack in using the Sanscrit characters for the Hindû part of the population of Sindh: I must reserve all these details to the Introduction of my Sindhi Grammar, and will only mention here, that the Panjābī characters are less fit to be used in Sindhi than the Sanscrit, the Panjābī letters being already a corruption from the Sanscrit, and less pliable.

I have quite abstracted from the so-called *Banyā* character, which is frequently considered as the original Sindhi alphabet. I shall show, in its proper place, what these characters are, and how they have been corrupted from an ancient Sanscrit alphabet, prevailing in the western part of India prior to the shape of the present Sanscrit letters being fixed. That they are now unfit for a book-character is evident, and an introduction of the necessary characters from other alphabets would render them extremely ludicrous.

The national alphabet for the Hindûs is the *Sanscrit* character, modified according to the different Prâcrit dialects which have grown out of the common mother tongue; and Sindhi is a great daughter of Sanscrit, and has preserved the virtues and facilities of the ancient mother tongue in a higher degree than any of its sister Prâcrit dialects.

In regard to the Sanscrit alphabet, as it will be exhibited in the following table, adapted to the peculiarities of the Sindhi language, I have only to state the discrepancies from the system adopted by the late Captain Stack, and used in his books. I have deviated from him only when I was compelled by philological truth so to do, and I am quite confident that he would have agreed with me had he had a knowledge of the original mother tongue of Sindhi.

1. It is very embarrassing that Captain Stack has not distinguished the two different sounds of ढ by a different mark, though he was very well aware of this fact. He thought it unimportant; but, in reality, there we have two quite distinct letters, widely differing from each other in pronunciation, and frequently in derivation too, so much that a native will never confound one with the other. It has therefore been absolutely necessary to distinguish both; as, ढ *d*, and ढ *d̄*.

2. The cerebral ढ (*r*) I have marked, as it has already been marked a long time since in all Hindi prints, the naked ढ being necessary to express the cerebral ढ (*d̄*), which Captain Stack had confounded with the peculiar Sindhi ढ (*ṝ*), or at least not distinguished it from it.

3. The so-called peculiar Sindhi letters, marked by Captain Stack ढ (*tr*), and ढ (*dr*), are found, on closer investigation and comparison with the Sanscrit mother tongue, to be not at all peculiar Sindhi letters, but derived from Sanscrit according to the analogy laid down by the ancient Prâcrit grammarian, *Vararuchi*, the *dental* having been changed into a *cerebral* by a regular process. In Sindhi the *r* inherent in those letters is very quickly pronounced,

as *r* in Sanscrit and Prâcrit occupies the place of a semi-vowel; e.g. Sanscrit पुत्र *putra*, becomes in Prâcrit पुट्र *putra*, or more frequently पुत्त *putta* (by contraction); and this again पुट्ट *putta*, as we really have both forms used in Sindhi, pronounced either *puṭrũ* or *puṭṭũ*. The same holds good in respect to *dr*. Wherever the letters *tr* or *dr* occur in Sindhi, the Sanscrit has them too in their dental state.

I have had, therefore, nothing else to do but to apply the Prâcrit rule to these letters, and to write them accordingly ट्र and ड्र.

I may add, that the *Banyã* letters quite agree with this, the letter ढ (tr) being the Sanscrit त्र *tr* in its *dental* state, as these letters were not changed after the pronunciation had changed from the *dental* to the *cerebral*.

In respect to the *Musalman* alphabet, I have adopted the Hindûstânî characters with modifications, for which I alone consider myself responsible. It is unnecessary to state here my reasons for doing so, but I leave it to the judgment of every scholar if I have followed the right track or not. Anybody conversant with the peculiarities of the Arabic alphabet, knows how difficult it is to adapt Arabic letters to a Prâcrit tongue of India. What had already been fixed to express the *cerebral* pronunciation, of which the Arabic is entirely destitute, is gratefully adopted, and I had only to provide for the marking of those letters which were peculiar to the Sindhi language.

The greatest difficulty I had to experience was in providing a mark for the *nasal n*, the so-called *Anuswara*, in which the Sindhi so much delights, but of which the Arabic is altogether ignorant, it being, in Arabic, always a *pure dental n*. The difficulty is already great in Hindûstânî, and it has there been expressed rather unskillfully, but much more so in *Sindhi*, where, as often as two vowels meet, a *nasal n* is inserted for euphony's sake. The way in which I thought to be able to express it was to put the sign of the *hamza*

x The better way perhaps would be to distinguish the nasal sound of a vowel, by putting the hamza on the following vowel, and thus commencing a new syllable, by which method the n̄ as b. pointed out as belonging to the preceding syllable: as:

سائین, ott. case; سائین; سائین, ott. case; سائین.
 کبائین, کبائین; کبائین; کبائین. This may be done in the case of g, where we can distinguish the long g and the short g (the latter is not distinguished). But this will not hold good in the case of g, which would be rendered short by putting a hamza upon it: as: گائین.
 گائین, cow. گائین; گائین, cow. گائین, cow. گائین, cow.
 گائین, a bran man.

to long from the short & ū from ā it will be necessary to
write either: كَانُونَ, أَنْوُن or to indicate a ى with a Hamza,
to separate the two vowels as: أَنْوُون, هِنَانُون, هِنَانُون
كَانُون; هِنُون or هِنُون; هِنُون or هِنُون.
The latter may still always be correct, even to separate the vowels
by the insertion of ى with superscribed Hamza, but in many
cases troublesome and lengthening the writing too much.

above the *n*, as $\text{آنون} \tilde{a}\tilde{u}$, to hint thereby that *n* is not *dental*, but *nasal*, and approaching a *hamza*, with a nasal inclination. But if anybody knows a better substitute for it, he is at perfect liberty to use it. It is a mere contrivance, and may be left out in native prints. At the end of a word the dot of the ن may also be dropped, as کنهن .

As the distinction between و and و is somewhat difficult for a beginner, especially a European, and, for the understanding of the language, all important, I have put the sign of ^ above the و , to express the sound of و , in contradistinction from و و , for which two sounds the Arabic alphabet has only one letter. For natives this distinction would be unnecessary, or would be only occasionally used to obviate a misconception.

As in Arabic the letter ي with two points has been used to express the long î , and without dots, or with a *hamza*, to express the short i , we use the same with or without dots, to express the short or long i in Sindhi: e.g. $\text{هندی} \text{handî}$, "a pot;" oblique case, $\text{هندی} \text{hândî-ă}$; $\text{ہی} \text{hî}$, "this," $\text{ہی} \text{hî-ă}$, fem.

To distinguish $\text{ي} \text{î}$ from é , for which the Arabic alphabet has no provision, I have introduced the sign of ي for e , which may likewise be discarded in native prints, if it should not be found necessary or convenient.

Amongst the *consonants* I have only to advocate the shape of گ for the peculiar Sindhi g . As a distinctive mark on the گ was hardly practicable, I affixed it below, following, in some way, the practice of the Afghân language. I have fully convinced myself that this sign will completely answer its purpose, and prevent any confusion.

We now give the *Sindhi* alphabet in the *Sanscrit*, *Hindûstâni* and *Roman* system; the last with the distinctive marks, as concerted with Dr. Lepsius. (See 2d. Edit. Stand. Alph.)

I. CONSONANTS.

	PRACRIT.				SINDHI.		ARABIC.	
<i>Faucals.</i>	{ अ । ,	. . .	ह	ع ح ه	
<i>Gutturals.</i>	{ क ख क k kh	ग घ ग g gh	ङ ङ ṅ	. . .	ग ग g	ق ق	خ خ	غ غ
<i>Palatals.</i>	{ च छ च c ch	ज झ ज j jh	ञ ञ ṅ	य य y	ज ज d			
<i>Cerebrals.</i>	{ ट ठ त t th	ड ढ द d dh	ण ण ṇ	र र r rh	ड ड ḍ			
<i>Dentals.</i>	{ त थ त t th	द ध द d dh	न न n	स श ल र स श ल र s ṣ l r	ث ذ ض ص ز ظ ط t z z s d ḍ θ	
<i>Labials.</i>	{ प फ प p ph	ब भ ब b bh	म म m	व व v	ब ब b	(फ) ف f		

In respect to the purely Arabic or Persian letters, they are considered as *foreign* in Sindhi, and no regard is paid to their original pronunciation. They are therefore expressed by Sindhi letters according to the received pronunciation of such letters in India. As for instance, ح and خ are given by ह and ख, or a dot may be added to ख, to signify خ; ع is not at all expressed, and غ by ग; ق by simple क, or क with a dot, क. In the purely Arabic *dentals*, the ط is generally given by simple त; ض, ص, ظ, by स; and ز, ذ, generally by ज, which is also occasionally the case with ض and ظ.

II. VOWELS.

The Sindhi language, as a genuine off-shoot of the ancient Prâcrit, has a great many vowels and vowel-changes, simple vowels, Guna vowels, and Vriddhi vowels; of which the Arabic is partly destitute.

(a.) Simple Vowels.

Short.	Long.	Short.	Long.	Short.	Long.
अ	आ	इ (i)	ई (ī)	उ (u)	ऊ (ū)
अ	आ	इ (i)	ई (ī)	उ (u)	ऊ (ū)
अ	आ	इ (i)	ई (ī)	उ (u)	ऊ (ū)
अ	आ	इ (i)	ई (ī)	उ (u)	ऊ (ū)

(b.) Guna Vowels.

Long.	Long.
ए (e)	ओ (o)
ऐ (ai)	औ (au)
ē	ō

(c.) Vriddhi Vowels.

Long.	Short.
ऐ (ai)	औ (au)
ऐ (ai)	औ (au)
ऐ (ai)	औ (au)
ऐ (ai)	औ (au)

The sign for the *nasality* of a vowel is called Anuswara, and is expressed in Sanscrit by a *dot* above the line, as in हिंअो, and in the character of the standard alphabet ~ as *hĩō*; e. g. *ã, ã, ã*, and, long, *ã, ã, ã*.

In order to give a survey of these three systems, we subjoin the following piece in all the three characters.

I.—HINDŪ CHARACTER.

हिकिड़े पाशाह कंहिं जाहिद खे वगो जचो अंडं
 गौरे मुल जी सरोपाहि डिनी * हिकिड़े चोर हुन हाल
 ते सुधि लही लालिचि की. हिन लाइ जाहिद वटि
 वजी उन जो बेल्यपो धुयांईं अंडं पूजा जे रीतिनि
 जे सिखण में संभार किआंईं थे जेसीं तांईं उन्हीं वाट
 सां जाणूईं थिओ त हिकिड़िअ राति सजु लही वगो
 खणी भजी विओ *

II.—MUSALMĀN CHARACTER.

हिकिड़े पाशाह कंहिं जाहिद खे वगो जचो अंडं
 गौरे मुल जी सरोपाहि डिनी * हिकिड़े चोर हुन हाल
 ते सुधि लही लालिचि की. हिन लाइ जाहिद वटि
 वजी उन जो बेल्यपो धुयांईं अंडं पूजा जे रीतिनि
 जे सिखण में संभार किआंईं थे जेसीं तांईं उन्हीं वाट
 सां जाणूईं थिओ त हिकिड़िअ राति सजु लही वगो
 खणी भजी विओ *

III. STANDARD ALPHABET.

*Hikirē pātsāha kāhī zāhida khē vaḡō ūcō ē ḡaurē mula jī sarō-
 pāhī dinī. Hikirē cōra huna hāla tē sudhī lahī lālicī kī. Hina
 lāē zāhida vaṭē vañī una jō bēlēapō dhunēāī ē pūda jē rītinī
 jē sikhana mē sambhāra kiāī thē jēsī tāī inahī vāṭa sā dānūī
 thiō, ta hikirīā rātī sajhū lahī vaḡō khañī bhadī vīō.*

हिअ पोथी

हुन बान्हे चुम्प नाले साहिब

असां जे खुदावंद ईसुअ मसीह जे

कलीसा जे कसीस अंडं सुवाट इंजील

जे होकारणवारे

सिंधिअ वाइअ मंजि

जुअल

एं

विल्यम वत्स लोन्दुन शहर में वेठल छापी थी आहे.

SINDHI SELECTIONS

IN THE

HINDU CHARACTER.

I.

डाहप जो आरंभु खुदाइ जो इपु आहे अंडं उन खे
डिबी जो धरिणअ खे डिजे थो * सारी डाहप ईश्वर खां
आहे अंडं उन साणु सदाईं हुई * कंहिं विचार्यो आहे
केतिरी वारी समुंद्र में केतिरा टेपा मीह में अंडं केतिरा
डीह जगद्र खे थींदा * कंहिं मंयो आहे केतिरो उभ जो
इघु केतिरी धर्तिअ जी वेकिराणि अंडं केतिरी दर्याह
जी ऊन्हाई आहे * कंहिं खुदाइ खे सेखार्यो आहे छा
करणु घुर्जे सोकोत उन जी सिआणप मिडिनी वथुनि
खां अगहीं आहे *

खुदाइ जो कलामु जो मिडिनी खां सघाइतो आहे
डाहप जो भर्यो आहे अंडं उहो जो खुदाइ जो नेही
आहे सदा सगोरो हुंदो *

II.

जड्हीं ईसू यहूदह जे बेतलहम में हेरोद जे पातिशाह
जे डीहनि में जायो त डिंसु मजूसनि उभिरंदे खां
यिरुशलेमि में अची चिआंजं त यहूद्यनि जो पातिशाहु

जो जायो आहे सो किये आहे. छा काणि त उन जो तारो उभिरंदे में डिंसी हुन खे पूजण आया आंखूं * हिअ गाल्हि बंधी हेरोदु पातिशाहु इहकार में पिअो अंडं सजी यिरुशलेमि साणुसि *

एं सभिनी मुल्क जे वडनि काहिननि एं पडहलनि खे गडु करे पुछांडं त मसीह जो जमु किये थिअणु घुर्जे * उननि चिउसि त यहूदह जे बेत्लहम में छोट नबिअ ईंए लिरव्यो आहे त ए बेत्लहम यहूदह जे मुल्क में तूं यहूदह जे मिडिनी गोठनि खों कीं न कीं नंढिडो आहीं, हिन करे त तो मंशें सदाह निकिरंदो जो मुंहूं जे इस्राएल जे कुल खे निपाइंदो *

तडिहिं हेरोद मजूसनि खे गुशो कोठाए उन्हनि खां तारे डिंसाण जो वेलो लखी पुछो * एं उननि खे बेत्लहम डे मोकिले चयांडं त बजी बार जे लाइ डाढ्यां गोल कर्यो एं उन खे लही खबर डिजोमि जो आंजं पिणि हली उन्हे जी पूजा कर्यो * हू पातिशाह जी बंधी हली विअा एं डिंसु जो तारो उभिरंदे में डिंठो हुअंजं सो तिनि जे आग्यां थी हल्यो जेसीं तोणी त जिति हू बारु हो उते मथों अची बीठो * इन तारे खे डिंसी घणो घणो सरहा थिअा अंडं घरि अची एं बार खे एं उन जे माउ मर्यमि खे डिंसी हुन खे पेरें पई पूजांजं एं पंहं जनि खजानान खे खोले आछूं डिंन्यांजंसि सोनु अंडं लोबानु अंडं मुर * अंडं सुपने में आग्या लही त हेरोद

वटि म वज्रिजो बी वाट वठी पंहं जे डेह मे मोटी *
विञ्चा *

हुननि जे वज्रण खां पोइ डिमु त खुदावंद जो हिकिड़ो
निञ्चापाई यूसुफ़ खे सुहुणे में पधिरो थी हिन खे चए
थो त उथी ब़ारु एं उन जे माउ खे वठु अंडं मिसिर
में भज़ी वज्रु अंडं उते टिकु जेसीं सूधी त आंजं तो
खे खबर न डिञ्चां हिन काणि जो हेरोदु ब़ार खे
गोलीदो त मारे विञ्चिसि * हो उथी ब़ारु एं ब़ार जे
माउ खे वठी रातोराति मिसिर डे हली विञ्चो अंडं
हेरोद जे मरण तोणी उते टिक्यो त जा ग़ाल्हि सांडअ
नबिञ्च खां चवाई हुई चे पंहं जो पुट्टु मिसिर खां
कोठायुमि सा पूरी थिए * जइहीं हेरोद डिठो त
मजूसनि उन सां घबो किञ्चो त डाढो काविञ्चो एं
माणहुनि खे मुंजी जेतिरा केतिरा ब़ार बेत्लहम में
अंडं तंहिं जे चौधारी बिवर्था अंडं तिंहिं खां नंढा हा,
वेले जे पटांदरि जो मजूसनि कनां लखी पुछो हुअाईं,
मारए विधाईं *

तडिंहिं जा ग़ाल्हि यिरिम्याह नबिञ्च चयल हुई सा
पूरी थी. चे पलाउ रामह मंज़ि बंधण में आयो रोज़
एं आंह एं हाइ हाइ रखेलि पंहं जे ब़ारनिलाइ थी हए
अंडं दिलासो न घुर्याईं सोकोत हे नाहीनि *

पर हेरोद जे मरण खां पोइ त डिमु खुदावंद जे
निञ्चापाइअ यूसुफ़ खे मिसिर मंज़ि सुपने में पधिरो

थी चिन्नांसि. चे उथी बरु एं हिन जे माउ खे बठु
 अंदं इस्राएल जे डेहि वजु छा काणि त जे बरु जे साह
 खे गोलडेंदा हा, से मरी विन्ना * तडिहिं हो उथ्यो
 अंदं बरु अंदं उन जे माउ खे वठी इस्राएल जे डेह
 में आयो * पर जडिहिं बुधार्डें त अखेलाउसु पंहं जे
 पिउ हेरोद जे जाइ यहूदह में पातिशाही थो करे,
 तडिहिं उते वजण खां डिनो. पर खुदाइ खां सुपने में
 इसु वठी जलील जे डेह में हल्यो * अंदं नासर नाले
 शहर मंजि अची रह्यो, जो नब्युनि जी गाल्हि पूरी
 थिए चे हो नासरी सडिबो *

III.

उन्हें डींहें यहूना दुब्राइणहार यहूदह जे थर में वजी
 होको डेई चयो, त पछुताउ कर्यो छोट सुर्ग जी
 पातिशाही वेजी थी आहे. छा काणि त ही उहो आहे
 जो यिशयाह नबिअ इस्यो आहे चे वाके करणवारे
 जो पर्लाउ थर में आहे त सांडअ जी वाट ठाह्यो अंदं
 उन जा दग सिधा कर्यो * अंदं उन्हे यहूना जो ओछणु
 मिलिस जो हो अंदं चेल्हि ते चम जो पटिको एं उन
 जो खाजु मकड़ अंदं जंगली माखी हुई * तडिहिं
 यिरुशलेमि अंदं सारी यहूदह एं सभोई यर्देन जो
 कन्धीपासो उन वटि हली विन्ना. अंदं पंहं जनि डोहनि
 खे बासे यर्देन में उन दुब्राया. पर जडिहिं डिठार्डें त

फ़रीसी अंडं सदूकी घणा दुब्राइजण लाइ उन वटि था
 अचनि चिआंनि त ए सपनि जा उपाजो कंहिं अहां
 खे चितार्यो त ईदइ इमर खां भजी वजो? हाणे
 पछुताव जा जुगाइता फर उपजायो. अंडं पंहं जे हिंए
 में म चइजो जिअं त इब्रहीमु असां जो पिउ आहे
 छोट आंजं तहां खे चवां थो त खुदाइ हिननि पहणनि
 मां इब्रहीम खे पुट्र सिर्जे थो सघे : वणनि जे पाइ ते
 कुहाड़ी लगी चुकी आहे पोइ जेको वणु चडो फरु न
 उपाइंदो सो वढे बाहि में विअिबो : अंडं आंजं अहां
 खे पाणिअ मे दुबायां थो जो पछोतायो पर जो मुंहं जे
 पुठ्यां थो अचे सो मूं खां सघाइतो आहे तिंहिं जे जुत्ये
 ढोइण जिहिडो आंजं न आंयां. उहो तहां खे रूह पविट्र
 में अंडं बाहि में दुबाइंदो. उन जे हथ में पंहं जो छजु
 आहे अंडं पंहं जे हलरि खे मूरहिं सुठाइंदो अंडं पंहं जी
 कणिक भांडे में मेड़े रखंदो पर बुह खे अणविसांइणिअ
 बाहि में साड़ींदो *

उन वेल ईसू जलील खां यर्देन ते युहन्ना वटि आयो
 जो उन खां दुब्राइजे. पर युहन्ना हुन खे रोक्यो अंडं
 चिआंसि त मूं खे तो दुब्राइणो आहे तूं मूं वटि छो
 अचें थो. ईसूअ वराणिअ में चिउसि त हाणे मोकल
 डे छोट इं सजी बेडोही पूरी करणु असां खे घुर्जे.
 तडिंहिं हुन मोकल डिन्यसि. अंडं ईसू दुब्राइजी करे
 वहदेई पाणिअ मझें निकितो अंडं डिसु उभु उन मथे

खुली पिन्नी अंडं खुदाइ जो रूहु कबूतड़ जिहड़ो लहंदो
अंडं उन ते ईंदो डिठाईं. अंडं डिंसु उभां हिकिड़ो आवाजु
थिन्नी त हे मुंहं जो पिन्नीरो पुट्टु आहे जिंहिं में आंजं
रीशं थो ॥

IV.

अंडं ईसू सजिअ जलील में थे घुम्यो उननि जे
मज्जिसनि में सेखारींदो अंडं पातिशाहिअ जे चडिअ
खबर जो होको डींदो अंडं माइहुनि जी सभका अण-
चडाई अंडं सभका हीणाई लाहींदो ॥ अंडं उन जो
नांउ सजिअ शाम में पखिअो अंडं उन वटि सभि
अणचडा आंदांजं तरहं तरहं जा रोगी अंडं डुखी अंडं
राकस भर्या अंडं चर्या अंडं अर्धांगी अंडं उननि खे चडो
किअाईं. अंडं जलील अंडं देकपोलिस अंडं यिरुशलैमि.
अंडं यहूदह् अंडं यर्देन जे परिअं भरि जा माइहूं घणा
मेडाका करे उन जे पुठ्यो हल्या ॥

V.

हिननि मेडाकनि खे डिंसी डूंगर ते चड्ही विन्नी एं
जड्हीं हो वेठो त संदसि चेला वटिसि आया. अंडं पंहं
जे वात खे पटे उन्हनि खे सेखारण लगो, चे.

सभागा हिंए गरीब सोकोत सुर्ग जी पातिशाही उननि
जी आहे. सभाग गमाइता सोकोत दिलासो थींदुनि.

सभागा सांतीका सोकोत हो धर्तिअ जा वारिस थींदा.
सभागा सूधाइअ जा बुख्यल अंडं उज्यल सोकोत हो
ढाइबा.

सभागा ब्राभ्रभर्या सोकोत उननि खे ब्राभ्र मिलदी *
सभागा हिंए निर्मल सोकोत उहे खुदाइ खे डिसंदा.
सभागा पर्चाइणवारा सोकोत हो खुदाइ जा पुद्र चइबा *
सभागा सुपति काणि डुखोयल सोकोत सुर्ग जी
पातिशाही उन्हनि जी आहे * सभागा अहें आह्यो
तडिहिं जडिहिं मूं कारणि माड्हूं अहां खे गारि
डिअनि अंडं अहां खे डुखोइनि अंडं सभ तरंहं जा
लेअ कूडु चई अहां ते लार्डनि. सरहिजो अंडं रीभो
छोत सुर्ग में अहां जो पाडोभ्राडो घणो आहे. छा
काणि त जे नबी अवां खां अगे हुआ तिनि खे इंए
डुखोयो अथनि *

तहीं धर्तिअ जो लूणु आह्यो पर जेकडिहिं लूणु
बेसवादो थिए त छा सां सलूणो थिए? पोइ ब्राहरि
उछिलिजण एं माड्हुणि जे पेरनि सां लताडिजण सिवाइ
कंहिं कम जो नाहे * तहीं संसार जो सोभिरु आह्यो.
जो शहरु डूंगर ते जुझो आहे सो लिकी न थो सघे *

अंडं डिअो बारे टोए जे हेटि न था रखनि पर
डिअाल ते तडिहिं जे घर में आंहिनि तिनि मिडिनी
खे सोभिरु डींदो आहे. इंए माड्हुनि जे सामुहों पंहं
जो सोभिरु चिम्काइजो जो अहां जा चडा कम डिसी

तहां जे पिउ खे जो सुर्ग में आहे साराहीनि. म भांयो त आंजं तौरैति एं नब्युनि जे उथिलाइण लाइ आयुसि उथिलाइण लाइ न आयुसि पर पूरे करण लाइ.

व सोड़ीतु तहां खे आंजं थो चवां त उभ एं धर्तिअ षजण तोणी तौरैति जो हिकिड़ी जरो कि हिकिड़ी अखरु कीं न कीं वेदो जेसीं सभ पूरी न थिए. जेकोको हिननि हुकुमनि मां हिकिड़े खे जो सभिनी खां नंढिड़ो आहे भजे एं माइहुनि खे इंएं सेखारे सो सुर्ग जे पातिशाहिअ में सभिनी खां नंढिड़ो चइबो पर जेकोको मजे अंडं सेखारे उहो सुर्ग जे पातिशाहिअ में वडो चइबो. हिन कारणि आंजं तहां खे चवां थो त जे अहां जी साधिपाई पड़हलनि अंडं फारीस्युनि जे साधिपाइअ खां वाधू न थिए त अहीं सुर्ग जे पातिशाहिअ में कंहिं परि न पिहंदउ.

अहां ब्रुधो आहे त आगांभनि खे फ़र्मायो हो त कीसु म करि जेको कीसु कंदो सो आचार जो डुहारी थींदो.

घर आंजं तहां खे थो चवां जेकोको पंहं जे भाउ ते बेकारणि कवड़िजे सो आचार जो डुहारी थींदो अंडं जेकोको पंहं जे भाउ खे चवे त ए भौंदू सो पंचायति जो डुहारी थींदो. अंडं जेकोको चवे त ए अधर्मीं सो नरग जे बाहि जो डुहारी थींदो. हिन करे जेकडिहिं तूं पंहं जी भेटा वेडिअ ते आणीं अंडं उते संभिरें त

पंहं जे भाउ खे तो सां कीं किल्कलि आहे. त पंहं जी भेटा वेडिअ जे सामुहों छडे हल्यो वजु पर्हांडिं पंहं जे भाउ सां पर्चु अंडं पोड अची पंहं जी भेटा आणि * जेसीं तू पंहं जे मुदइअ सां गडिजी वाट में आहीं तेसीं तिखी उन सां पर्चु मतां तुंहं जो मुदई आचारिअ जे हथि तो खे डिए अंडं आचारी तो खे बेलिअ खे डिए अंडं तूं बंदीखाने में विधो पवे * सोडीतु आंजं तो खे चवां थो त तूं हुतों कीं न निकारें जेसीं तूं पोडिं दमिडी न भरीं दें *

अहां बुधो आहे त आगांभनि खे फर्मायो हो त तूं जिनाहु म करि पर आंजं अहां खे थो चवां जेको जाल डे काम सां निहारे उहो पंहं जे हिं में उन साणु जिनाहु करे चुको * पोड जे तुंहं जी सजी अखि तो खे भिट्काए त उन खे कढी तो मंजों उछिलि. सोकोहु त तो खे सजायो आहे जो तुंहं जे अंगनि मंजों हिकिडो फिट्टे मतां सारो तुंहं जो बुतु नरग मे विधो वजे *

अंडं जे तुंहं जो सजो हथु तो खे भिट्काए त उन खे वढे पाण वटों विभु छा काणि त तो खे सजायो आहे जो तुंहं जनि लिडनि मंजों हेकडो फिट्टो वजे मतां सारो तुंहं जो बुतु नरग में विधो पवे *

फर्मायो आहे त जेको पंहं जिअ जोड खे तडे छडे सो उन खे तलाकामो डिए पर आंजं अहां खे चवां थो त जेको पंहं जिअ जोड खे जिनाह जे कारण

सिवाइ तडे छडे सो हुन खे जिनाहु थो करार एं जेको
उन छज्जल खे पर्ये सो पिण्णि जिनाहु करे थो ॥

पोइ अहां बुधो आहे त आगांभनि खे फ़र्मायो हो
चे कूड़ो संहु म खणु पर खुदावंद खे पंहं जा संह
निभाइ .

पर आंजं अहां खे थो चवां त मूरहिं संहु म खणु
न उभ जो सोकोत हो खुदाइ जी गादी आहे . न
धर्तिअ जो सोकोत हुअ उन्हे जे पेरनि जी मंजी
आहे . न यिरुशलेमि जो सोकोत हुअ वडे पातिशाह
जो शहर आहे ॥ न पंहं जे मथे जो संहु खणु छा लाइ
त तूं हेकडे वारे खे अछो कि कारो करे न थो सधें ॥
पर अहां जी चविणी हां हां कि न न हुजे . जो हिन
खां वाधू सो शैतान खां आहे ॥

बुधो अथव त फ़र्मायो हो अखि जे बदिरां अखि एं
इंदु जे बदिरां इंदु ॥ पर आंजं अहां खे थो चवां त
मंदे माइहुअ जी सामुहाई न करि पर जो तुंहं जे सजे
गल ते लपाट हणे तंहिं खे बिअो पिण्णि फेरे डे ॥
अंडं जेको तो सां मामिलो करणु अंडं तुंहं जो अंगरखी
वठणु घुरे तंहिं खे लवातो पिण्णि छडे डे ॥ अंडं जेको
तो खे हरुभरु हिकिडे कोह तोणी हलाए तिंहिं साणु
ब कोह हलु ॥ जो तो खां कीं घुरे तंहिं खे डे अंडं जो
तो खां उधार घुरे तंहिं खां मुंहं म मोडि ॥ बुधो अथव
त फ़र्मायो हो चे पंहं जे पिअ खे पिअारो करि

अइं पंहं जे वेरिअ सां खींस रखु * पर अांजं अह्हां
 खे थो चवां त पंहं जनि वेरिनि खे पिअारो कर्यो.
 जे अह्हां खे पिटीनि तिनि लाइ आसीस घुरो. जे अह्हां
 सां खींस रखनि तिनि सां भलाई कर्यो अइं जे अह्हां
 खे निंदीनि अइं इखोइनि तिनि लाइ दुआ कर्यो *
 त पंहं जे पिउ जो सुर्ग मंजि आहे तिंहिं जा पुट्ट पिअो
 छोट हो पंहं जे सिज खे चडनि अइं बुछिइनि ते
 उभिराए थो एं साधनि अइं असाधनि ते मींह वसाए
 थो * छा लाइ त जेकर जे अह्हां खे पिअारो था कनि
 तिनि खे अह्हां पिणि पिअारो कर्यो था त इहे में
 अह्हां खे केहड़ो लहणो आहे? कि इजार्दार पिणि इं
 न था कनि? अइं जे अहीं रगो पंहं जनि भाउरनि खे
 सलामु कर्यो त वाधू छा कर्यो था? कि मूरतिपूज
 पिणि इं न था कनि?

तंहिं करे जिअं अह्हां जो पिउ जो. सुर्ग में आहे
 बेवीको आहे तिअं अहे पुणि बेवीका पिअो *

VI.

संभार्यो मतां पंहं जो साधपणु माइहनि जे सामुहों
 कर्यो त डिसनि नत पंहं जे पिउ वटि जो सुर्ग में आहे
 को लहणो न थींदुव * पोइ जेकडिंहिं तूं डानु करं त
 पंहं जे सामुहों तुरी म बजाइ जिअं त पाखंडी मज्जि-
 सुनि अइं घद्युनि में था कनि जो माइहनि खां वखाण

लहनि. सोडीतु आंजं तहां खे थो चवां त उननि खे पंहं जो लहणो भर्जी चुको आहे ॥

पर जेकडिहिं तूं डानु करे त इएं करि त जो पंहं जो सजो ह्यु थो करे, तिंहिं जी सुधि खबे हथ खे न पवे ॥ त तुंहं जा डान गुफा थी रहनि अंडं तुंहं जो पिउ जो गुफो थो डिसे सो पाण पाडोभाडो पधिरो डींदुइ ॥ अंडं जडिहिं तं निमाज करे त पाखंडिनि वांगे न थीजि छा लाइ त हे मज्जिसुनि में अंडं घटिनि जे कुंडुनि ते कीही निमाज कंदा आहीनि त माडूहं डिसनि. सोडीतु आंजं तहां खे थो चवां त उननि खे पंहं जो लहणो भर्जी चुको आहे ॥

पर जडहीं तूं निमाज करे त पंहं जिअ कोठिअ में अजी अंडं पंहं जे दर खे बूटे पंहं जे पिउ डांह गुफाडतो निमाज करि अंडं तुंहं जो पिउ जो गुफो थो डिसे सो पाडोभाडो डींदुइ ॥

पर अहें जडहें निमाज कर्यो त मूरतिपूजनि जिअं न बको. छा लाइ जो उहे भांडनि था त घणिअ बक साणु बंधण में ईंदा ॥ पोइ अहें उननि जिहिडा म थिअो. हिन करे त जो अहां खे घुर्जे सो तहां जो पिउ तहां जे घुरण खां अगहीं थो ज़ाणे ॥

पोइ अहें हिन तरंहं निमाज कर्यो

ए असां जा बाबा जो आस्मान में आहीं, तुंहं जो नालो पविट्टु थी रहे तुंहं जी पातिशाही अचे. तुंहं जी

सद्य जिञ्चं आस्मान् में तिञ्चं धर्तिञ्च ते पिण्णि किञ्जे ॥
 असां जी अजोकी मानी असां खे अजु डे ॥ अइं
 असां जनि डोहनि खे छडे जिञ्चं त असीं पुण्णि असां
 जनि डुहारिनि खे छप्पं था ॥ अइं असां खे परं में म
 आणि पर मंदाइअ खां छुटाइ. छोट पातिशाही अइं
 सद्य अइं धाक तुहुं जी आहे नितु प्रतु अमीन् ॥
 सोकोत जे अहीं माडुहुनि जा डोह छप्पो त तहां जो
 आस्मानी पिउ पुण्णि अहां जा छडींदो ॥ पर जे अहीं
 माडुहुनि जा डोह न छडींदउ त तहां जो पिउ पुण्णि
 तहां जा डोह न छडींदो ॥

जेकडिहिं सोकहडो कढो त पाखंडिनि वांगे मुंहलयल
 न थिञ्चो. छा लाइ जो उहे पंहं जा मुंह कुढवा था
 कनि जो माडूहं समुभनि तं उहे सोकहडो कढंदा
 आहीनि. सोडीतु आंजं तहां खे चवां थो त उननि
 खे पंहं जो पाडोभाडो मिली चुको ॥ पर जडिहिं तूं
 सोकहडो कढं त पंहं जे मथे खे मखि एं मुहुं धोउ .
 जो माडूहं न डिसनि त तूं सोकहडो कंदो आंहीं पर
 तुहुं जो पिउ जो लिकी गुभो आहे. अइं तुहुं जो
 पिउ जो गुभो डिसे थो सो तो खे वरे भरींदो ॥

धर्तिञ्च ते पाण्णि लाइ खजाना गडु म कयो जिते
 पतंगु अइं कदु फिट्ठाइनि था अइं जिते चोर खाटु
 हणनि अइं फुरीनि था ॥ पर सुर्ग में पाण्णि लाइ खजाना
 गडु कयो जिते न पतंगु न कदु फिट्ठाइनि था अइं

जिते चोर खाट्टु न था हणनि एं न था फुरीनि * छा लाइ
त जिते तहां जो खजानो तिते तहां जो हिर्धो पिणि
आहे * सरीर जी जोति अखि आहे. पोइ जे तुंहं जी
अखि जजल हुजे सजो तुंहं जो सरीर जोतिआरो
हूंदो * पर जे तुंहं जी अखि बूछिड़ी हुजे सजो तुंहं जो
सरीर जंधाओ हूंदो. पोइ जेकर जोति जा तो अंदरि
आहे सा जंधइ थी वजे त उहा जंधइ केड़ी थीदी *

कोई माइहूं विनि धणनि जो बेली न थो थी सघे
सोकोहु त जां हिकिड़े साणु बेरु रखंदो अइं विए
सां प्रीति. जां हिकिड़े खे चंबुइंदो अइं विए खे कीं
न लेखींदो. अहें खुदाइ अइं माया जो बेलिपणु करे
न था सघो *

हिन कारणि आंजं तहां खे चवां थो त पंहं जिअ
जिंदु लाइ उल्को न कर्यो चे छा खाइंदासीं कि छा
पिअंदासीं न पंहं जे सरीर लाइ चे छा पहरींदासीं ?
जिंदु खाज खं एं सरीर ओछण खं कि वाधू नाहे ?

उभ जे पखिनि डे निहार्यो त उहे न पोखीनि था
न लुणनि था अइं भांडे में गडु न था कनि त वि
अहां जो पिउ जो सुर्ग में आहे उननि खे खाराए थो.
छा अहें उननि खं वेतरि मोचारा न आब्यो ? अहां
मंजों केरु पंहं जे कद खे ताति करे हिकिड़ो हथु वधाय
थो सघे ?

अइं ओछण लाइ अहें छो उल्को कर्यो था ? जंग

जे सोसनि खे निहार्यो किञ्च वधनि था. उहे न था ग़हनि एं न था कतनि * पर आंजं तहां खे थो चवां त सुलेमानु पिणि पंहं जे सजिअ सोभा में उननि मंशं हिकिड़े जिहड़ो पहर्यो न हो *

जेकर खुदाइ जंग जो गाहु जो अजु आहे अंडं सुभाणे तनूर मजिं विजिजे थो तंहिं खे इएं पहराए थो छा अहां खे वाधू न पहराइंदो ए थोरो विसहंदड़ो * हिन करे उल्को म कर्यो चे छा खाइंदासीं जां छा पिअंदासीं जां छा पहींदासीं? छा लाइ जो मूरतिपूज हिननि वधुनि जी गोल कनि था. अहां जो पिउ जो सुर्ग में आहे जाणे थो त हिननि सभिनि वधुनि जी घुर्ज तहां खे आहे * पर अहीं पहरांइं खुदाइ जी पातिशाही अंडं उन जी साधिपाई गोल्यो त उहे सभि वधूं गडि जीमिलंद्युव * हिन कारणि सुभाणे लाइ ताति म कर्यो सोकोहु त सुभाणे पाण खे तातींदो. हिकिड़े हिकिड़े डींह जो डुखु बसि आहे *

VII.

कंहिं खे डोह न लगायो मतां तहां खे पिणि डोह लगाइजनि * छा कारणि त जंहिं परि अहे डोह लगायो था तहीं परि अहां खे डोह लगाइवा अंडं जंहिं मइप सां अहीं मंयो था तहीं सां अहां खे मइबो * जा छेति तुहुं जे भाउ जे अखि में आहे तंहिं खे तुं छो थो

निहारें एं जो काठु पंहं जे अखि में आहे तंहिं जो सुचेतु न थो आंहीं? जां तूं पंहं जे भाउ खे किअ चवंदें त मूं खे पंहं जे अखि मंशें छेति कठणु डे अंडं डिंसु काठु तुंहं जे अखि में आहे? ए पाखंडी पहरांडें पंहं जे अखि मंशें काठु कठु अंडं हिन खां पोइ पंहं जे भाउ जे अखि मों छेति कठण जो विचारु करि *

जेकी पविट्टु आहे सो कुतनि खे न डिजो अंडं पंहं जा मोती सुअरनि जे सामुहां न विज्जो मतां उन्हनि खे पंहं जनि पेरनि साणु लताडीनि अंडं मुंहं मोड़े अहां खे फाडीनि *

घुरो त अहां खे डिबो. गोल्यो त अहें लहंदउ. दुइकायो त तहां लाइ उपटिबो * छा काणि त जेको घुरे थो सो वठे थो अंडं जो गोले थो सो लहे थो अंडं जो दुइकाए थो तंहिं लाइ उपटिजे थो *

अहां मंशें केरु इहडो आहे जो जड्हीं पंहं जो पुट्टु मानी घुरेसि त तंहिं खे पहणु डिए? अंडं जड्हीं मछी घुरेसि त सपु डिएसि?

पोइ जेकर अहें बुछिडा पंहं जनि बारनि खे चडा दान डेई था जाणो त अहां जो पिउ जो सुर्ग में आहे केतिरो वाधू तिनि खे चडा दान डीदो जे उन खां घुरनि था? पोइ जेके सभि कम अहीं घुरो था त माड्हुं तहां सां कनि सेई अहीं पिणि उनजि सां कयो छा लाइ त इएं तौरति अंडं नब्युनि में आहे *

सोइहे दरों पिहो सोकोहु त वेकिरो उहो दरु आहे
 अंडं मोकिरी उहा वाट जा नरग डे हलाए थी अंडं
 घणा उन मों पिहनि था * हिन लाइ त उहो दरु
 सोइहो अंडं उहा वाट सीयल आहे जा जिआपे डे
 हलाए थी अंडं थोरा उन्हे खे लहनि था *

कूडे नब्युनि खां सुर्ति कयो जो रिदुनि जे वेस में
 तहां वटि अचनि था पर अंदरि बघ्यइ फुरीदइ
 आंहीनि * उननि जे फलनि खां उन्हनि खे अहीं
 सुजाणंदउ. कि सेल्हनि खां डाख था मेड़ीनि जां
 कांडेरनि खां अंजीर? इहडेई सभुको चडो वणु चडो
 फलु उपजाए थो एं फिटो वणु बुछिड़ो फलु उपजाए
 थो * चडो वणु बुछिड़ो फलु उपजाए न थो सघे एं
 फिटो वणु चडो फलु उपजाए न थो सघे * जेको वणु
 चडो फलु न थो उपजाए सो वढे बाहि में विफ्रिजे
 थो * हिन कारणि अहीं उननि जे फलनि खां उननि
 खे सुजाणंदउ *

न जेको मूं खे चवे सांई सांई सो आस्मान जे
 पातिशाहिअ में पिहंदो विगिरि उहो जो मुंहं जे
 सुर्गिअ पिउ जी सध करे थो *

उन्हे डींहि घणा मूं खे चवंदा सांई सांई कि असां
 तुंहं जो नालो वठी सिधवचन न किआ अंडं तुंहं जे
 नाले साणु भुतनि खे न लोध्यो अथूं अंडं तुंहं जो नालो
 वठी घणा अजाइव कम न किआ अथूं? तड्हीं आंजं

उननि खे समुझइंदुसि चे अहां खे कड्हीं न सुजातुमि
ए कुकर्मिओ मूं खां परे वजो *

तंहिं करे जेको हे मुंहं जूं गाल्खूं बुंधे अइं वजाइ
आणे तंहिं खे आंजं डाहे माइहुअ सां भेटइंदुसि जंहिं
पंहं जो घर छिप मथे अओ * अइं ओठि पेई अइं
लइहा आया अइं वाव लगा अइं उन घर ते काह
किआंजं पर कियो कीं न कीं छा लाइ त उन जी
पीइह छिप ते जुड़ी हुई *

अइं जेको हे मुंहं जूं गाल्खूं बुंधे पर उन्हनि खे वजाइ
न आणे अबोफे माइहुअ जिहड़ो थींदो जंहिं पंहं जो
घर वारिअ मथे अओ * अइं ओठि पेई अइं लइहा
आया अइं वाव लगा अइं उन घर ते धिको किआंजं
अइं हू कियो अइं उन जो इहणु डाढो हो *

पोइ जइहिं इसुअ इहे गाल्खूं चई चुक्यूं तइहिं
मेडाका हुन जे सेखप लाइ विसा थिआ * छा काणि त
इहो उननि खे पहुचवारे वांगे सेखरींदो हो अइं न
उननि जे पइहलनि वांगे *

VIII.

ए पंहं जे ब्राह्मनि चेलनि खे कोठाए असुधि भूतनि
खे तइण जी अइं सभ तरंहं जे अणचडाइअ अइं
हीणाइअ खे लाहण जी सघ डिनांनि * इन्हनि ब्राह्मनि
खे इसुअ आग्या डेई मोकिल्यो चे परडेहिनि जे वार

में म वज्रो अंडं सामरिनि जे कंहिं ग़ोठ मंझि म पिहो
 वरु इस्मएल जे घर जे हल्यल रिदुनि वटि वज्रो * एं
 हलंदे होको कयो चे आस्मान जी पातिशाही वेणी
 आई आहे * अणचडनि खे चडो कयो, मुअलनि खे
 जिआर्यो, कोइहनि खे सुठो कयो, भूतनि खे कढो.
 मुफ्तु मिल्युव, मुफ्तु डिजो * सोनु एं चांदी एं ट्रामो
 पंहं जनि पटिकनि मंझि म रखो. एं न पंध जी झेली
 न ब ओछण न जुत्यं न लकुणु छोट पोर्खतु पंहं जे
 खाज जो जोगु आहे * जंहिं कंहिं शहर जां ग़ोठ मंझि
 अहें पिहो तंहिं में सुधि लहो केरु उते लाइकु आहे
 एं तिति टिको वज्रण तोणी * एं घरि पिहंदेई उन खे
 सलामु कयो. एं जे उहो घरु लाइकु आहे त तहां
 जो सलामु उन ते लहंदो पर जे नालाइकु आहे त
 अहां जो सलामु पाण वटि वरी ईंदो * अंडं जेको
 तहां जी मिलाणी न करे अंडं तहां जूं ग़ाल्खूं न बुंधे
 तंहिं जे घर जां उन शहर मंझों निकिरंदेई पंहं जे
 पेरनि जी धूड़ि लोड़े लास्यो * सोडीतु आंजं तहां
 खे चवां थो त किआमत जे डींह में सदोम्युनि एं
 गमोर्युनि जे डेह जी सजा इहड़े शहर खां सहिणी
 थींदी *

डिसो आंजं तहां खे रिदुनि बांगे बध्यइनि जे विच
 में मोकिल्यां थो तंहिं लाइ सुजाण थिअो सपनि
 जिअं एं विसूड़ा कबूतइनि जिअं * पर माइहुनि खां

गाखू पिन्नो छा लाइ जो अहां से आचार में वठी
 ईदा एं पंहं जनि मजिलसुनि में अहां से चाबुक
 मारींदा * एं मूं लाइ हाकिमनि अंडं पातिशाहनि जे
 अग्यां अहीं आणिवउ उननि अंडं कोमनि से साख
 डिअण लाइ * पर जडिंहिं म्लींदव उल्को म कयो चे
 किअं जां छा गाल्हाईंदासीं सोकोहु त उन्हे पल जेकी
 तहां से चवणो आहे सो डिबुव * हिन करे जो अहीं
 गाल्हाइणवारा न आयो पर तहां जे पिउ जो ल्हु
 तहां मंजि गाल्हाईंदो आहे * एं भाउ भाउ से अंडं पिउ
 बार से मारे विज्जण लाइ म्लींदो अंडं बार पंहं
 जे पिउ माउ ते उयी उन्हनि से मारे विंदा * अंडं
 मुंहं जे नाले करे मिझेई तहां सां खींस रखंदा पर
 जेकोको अंत तोणी खांदीरो रहंदो सो छुटाइवो * पर
 जेकडिंहिं हिन शहर में दुखोईंदव त बिए में भजी
 वजो छो त सोडीतु आंजं तहां से चवां थो त माइहुअ
 जे पुद्र जे अचण तोणी अहीं इसएल जे मिडिनी
 शहरनि मंजि घुमी न चुकांदउ * छो जो आंजं तहां
 से चवां थो त जे अहां जो साधपणु पड़हलनि अंडं
 फरीस्युनि जे साधपण खां वाधू न थिए अहीं सुर्ग
 जे पाशाहिअ में कीं न कीं पिहंदउ *

चेलो गुरुअ खां वडो नाहे अंडं न बेली पंहं जे
 धणिअ खां * चेलो पंहं जे गुरुअ जिहडो अंडं बेली
 पंहं जे धणिअ जिहडो थिए त बसि आहे, जे घरधणिअ

खे शैतानु सडींदा हुआ केतिरो वाधू करे उन जे घराणनि खे इं सडींदा?

पर उननि खां म डिजो छोट कीं गुफो नाहे जो पधिरो न थींदो अंड कीं छप्पो नाहे जो चिटो न वेदो * जेकी आंज तहां खे अंधेरे हंध में चवां थो सो अहीं पधिरे हंध में चओ अंड जेकी अहीं कन्सो डेई बंधो था सो खुडनि ते होकार्यो * अंड जे सरीर खे मारे विरुनि था पर जिअ खे मारे न था सघनि तिनि खां म डिजो पर जो जिअ अंड सरीर बिन्दिनि खे नरग में मासु करे थो सघे तंहिं खां डिजो * कि ब चिड़ा हिकिडे पैसे सां न था विकिजनि? अंड हिकिडो उननि मंजो धर्तिअ ते न थो पवे तहां जे पिउ जे बस धारां * पर तहां जे मथे जा मिडेई वार पिणि गणया आंहीनि * तंहिं लाइ म डिजो घणनि चिडनि खां अहीं ऊचा आहो * पोइ जेको माइहुनि जे सामुहो मंहं जी साख कंदो तंहिं जी आंज पुणि मुंहं जे पिउ जे सामुहो जो सुर्ग में आहे कंदुसि * अंड जेको माइहुनि जे सामुहो मुंहं जी नाकर कंदो तंहिं जी आंज पिणि मुंहं जे पिउ जे सामुहो जो सुर्ग में आहे कंदुसि * अहीं म भांजो त आंज धर्तिअ ते सांतीकाइअ आणण आयुसि सांतीकाइअ आणण लाइ न आयुसि पर तरारि आणण लाइ * छो जो आंज माइहूं पंहं जे पिउ सां अंड धिअ पंहं जे माउ सां अंड नुहु पंहं

जे ससु सां फिटाराइण आयुसि * अंडं माइहुअ जा
वेरी संदसि घराणा थींदा *

जेको पंहं जो पिउ जां पंहं जी माउ मूं खां वाधू
पिअारो थो रखे सो मुंहं जे जोगु नाहे * अंडं जेको
पंहं जो सलीबु खणी मुंहं जे पुठ्यां न थो हले सो
मुंहं जे जोगु नाहे * जो पंहं जे जिअ खे पिराए थो
सो उन खे फिटार्इंदो अंडं जेको पंहं जे जिअ खे मूं
लाइ फिटार्इंदो सो उन खे पिरार्इंदो *

जेको अहां जी मिस्राणी थो करे सो मुंहं जी करे
थो अंडं जेको मुंहं जी मिस्राणी थो करे सो जंहिं
मूं खे मोकिल्यो आहे तंहिं जी करे थो * जेको नबिअ
जी मिस्राणी थो करे नबिअ जे नाले लगि सो नबिअ
जो बदिलो लहंदो अंडं जेको साधुअ जी मिस्राणी थो
करे साधुअ जे नाले लगि सो साधुअ जो बदिलो
लहंदो * एं जेको हिकिड़े खे हिननि नंढिइनि मां
रुगो थये पाणिअ जो बटो पिअारे थो चले जे नाले
करे सोडीतु आंजं तहां खे चवां थो सो पंहं जो बदिलो
कंहिं परि न विजार्इंदो *

IX.

उन्हे डींहि ईसू पंहं जे घरों निकिरी समुंड जे कंधिअ
ते वेठो * अंडं घणा मेड़ाका गडिजी बटिसि आया त

बेरिअ ते चड्ही वेठो अंडं सजो मेडाको कंठे ते बीही रल्यो *

अंडं द्रिष्टांत करे घण्युं गाल्ल्युं बुंधायार्डिनि चे
डिसो हिकिडो पोखणहारु पोखण लाड निकितो *
अंडं पोखण में के बिज वाट जे भरि ते किरि पिअ्या से
पखी अची खाई विअ्या *

अंडं के बिअ्या पहणेरिअ भुंड ते किरि पिअ्या जिति
घणी मिटी न हुयनि अंडं उतांविलो उसिया हिन
करे जो मिटिअ जी ऊन्हाई न पिडिणनि * पर
सिज जे उमिरेई जराय्या अंडं पाड़ न रखी कूमाणा
धिअ्या *

के बिज कंडनि जे विचि किरि पिअ्या अंडं कंडनि
वधी बूसाय्या *

पर बिअ्या बिज चडिअ भुंड ते पेई फर्या के सऊणा
के सळ्यूणा के ट्रीहूणा *

जंहिं खे कन बुंधण जिहड़ा आंहीनि सो बुंधे *
अंडं संदसि चेलनि वटिसि अची चिउसि त हिननि
सां द्रिष्टांत करे तूं छा लाड गाल्हाएं थो? हुन वराणिअ
में चयुन त हिन लाड जो तहां खे सुर्ग जे पातिशाहिअ
जे भेदनि जी समुज् डिनी आहे पर उन्हनि खे डिनी
नाहे * सोकोहु त जंहिं वटि आहे तंहिं खे डिबो अंडं
ऊजो बि डिबो पर जंहिं वटि नाहे तंहिं खां जेकी
वटिसि आहे सो बि खसिबो * हिन कारणि द्रिष्टांत

करे आंजं उन्हनि खे गाल्हायां थो छा लाइ त डिसंदा
 न था डिसनि अंडं बंधंदा न था बंधनि एं न था
 पळ्ढनि * एं जा गाल्हि यिश्वाह उन्ननि जे पेटे अगु
 में चई हुई सा पूरी थी आहे चे अही कननि सां
 बंधंदउ पर काई सुधि न पवंदचव अंडं अखिनि सां
 अही डिसंदउ पर कीं न पळ्ढंदउ * जो हिन पीठ
 जो हिअो वाड्ढो थिअो आहे अंडं पंहं जा कन घबिरा
 किआंजं एं पंहं जूं अख्यूं पूर्यांजं मतां पंहं जनि
 अख्युनि सां डिसनि अंडं पंहं जनि कननि सां बंधनि
 अंडं पंहं जे हिएं में पळ्ढनि अंडं फिरनि त आंजं
 उन्हनि खे छुटायां * पर तहां जूं अख्यूं सगोर्यूं जो
 डिसनि थिजं अंडं सगोरा तहां जा कन जो बंधनि
 था * सोडीतु आंजं अहां खे चवां थो त जो अही
 डिसों था, सो घणे नब्युनि अंडं साधनि डिसणु घुर्यो
 हो अंडं न डिठांजं अंडं जो अही बंधो था सो बंधणु
 घुर्यांजं अंडं न बंधांजं *

पोखणहार जो द्रिष्टांतु बुधुव * जडहीं को माड्हूं
 पातिशाहिअ जी गाल्हि बंधे अंडं न थो पळ्ढे तडिहिं
 उहो मंदो अची जो बिजु उन जे हिएं में छद्रिअो हो
 सो खसे बजे थो . जो बिजु वाट जे भरि ते पोख्यो
 सो हिउ आहे * अंडं जो बिजु पहणेरिअ भुंड ते
 छद्रिअो सो उहो माड्हूं आहे जो हिअ गाल्हि बंधी
 सरहाइअ सां वठे थो * पर पाइ न रखी जद्राज

नाहे अंडं जडिहिं विपति अंडं दुखु हिन गाल्हि करे
पवेसि तडिहिं कुवाटो थिए थो *

अंडं जो बिजु कंडनि मंजि पोख्यो सो उहो माड्हूं
आहे जो हिअ गाल्हि थो बंधे पर हिन संसार जो
गूंदरु अंडं माया जो छलु उन्हिअ गाल्हि खे बसाटे
थो त हो बेफरो थो थिए * पर जो बिजु चडिअ
भुंड ते छट्टिओ सो उहो माड्हूं आहे जो हिन गाल्हि
खे थो बंधे अंडं समुजे . सोई पिणि फरिजे थो कोई
सजणो कोई सळ्युणो अंडं कोई द्रीहणो *

बिओ द्रिष्टांतु बंधायांनि चे

सुर्ग जी पातिशाही माड्हुअ जिहडी आहे जंहिं पंहं
जे खेट्र ते चडो बिजु छट्टिओ आहे * पोड जडहीं माड्हूं
सुम्ही पिआ तडहीं उन जो वेरी अची करिणक जे
विचि रउ पोखे बिओ * अंडं जडहीं काना उतरिया
अंडं सिटा उग्या तडिहिं रउ पिणि डिसण में आयो *
त घरधणिअ जे बेल्युनि अची चिउसि ए साईं कि
पंहं जे खेट्र ते चडो बिजु न छट्टुड ? पोड रउ कियो
चिउसि ?

त चिआंनि हे वेरिअ किओ आहे . पोड बेल्युनि
चिउसि तो खे वणे त असीं हली उन खे मेडींदासीं *
त चिआंनि न मतां अहीं रव मेडण में उन सां करिणक
पिणि कढो * बिन्ही खे गडिजी लाबारे तोणी वधणु
डिओ . अंडं लाबारे जे वेल आंजं लाहार्यनि खे चूंदुसि

त पहरांडं रव खे गड करे गडा बंधो साइण लाइ पोइ
कणिक खे मेडे मुंहुं जे भांडे में रखो *

वरी विञ्चो द्रिष्टांतु आखे बंधायानि चे
सुर्ग जी पतिशाही अहुरि जे दाणे जिहड़ी आहे
जंहिं खे हिकडे माडहुअ वठी पंहं जे खेट्र में छट्टो *
सोई सभिनी विजनि खां नढिडो आहे पर वधी
सागनि खां वडो थो थिए अंडं वणु थिए थो इहडो
त उभ जा पखी अची उन जे टार्युनि मंरि आखेडा
रखनि था *

वरी विञ्चो द्रिष्टांतुं चिञ्चानि
सुर्ग जी पातिंशाही खमीर जिहड़ी आहे जंहिं खे
हिकडिअ जाल वठी ट्रिनि पणनि अटे जे में लिकायो
जेसीं उहो मिझोई खमीयो *

हे सभि गाल्खूं ईसुअ द्रिष्टांत करे मेडाकनि खे
बंधायूं एं द्रिष्टांत सिवाइ कीं न गाल्हायानि * त
नविअ जी गाल्हि पूरी थिए चे द्रिष्टांतनि में आंजं
पंहं जो वातु उपटींदुसि जे गाल्खूं जगट्ट जे उपजण
खां गुं हुं तनि जी उपटार आंजं कंदुसि *

तंहिं खां पोइ ईसू मेडाकनि खे मोकल डेई पंहं जे
घर में विञ्चो . अंडं संदसि चेलनि उन वटि अची
चिउसि त खेट्र जे रव जो द्रिष्टांतु असां खे उपटे
समुझाइ * त वराणिअ में चिञ्चानि चडे विज जो
छट्टणवारो सो माडहुअ जो पुट्टु आहे * अंडं उहो

खेट्टु जगट्टु आहे चडो विजु पातिशाहिअ जा पुट्टु
 आंहीनि अंडं रउ उन्हे मंदे जा पुट्टु * अंडं उहो वेरी
 जंहि पोख्युसि सो शेतानु आहे . अंडं लावारो जगट्टु
 जो ओड़कु अंडं लाहार्या फिरिस्ता आंहीनि * जिअं
 रउ मेड़िजी बाहि में सड़े थो तिअं जगट्टु जे ओड़क
 में थींदो * त माड़हुअ जो पुट्टु पंहं जनि दूतनि खे
 पठींदो अंडं उन जे पातिशाहिअ मंजों प्रापीपणे जूं
 सभि धुतारुं अंडं कुकमी मेड़ीदा * अंडं उननि खे बाहि
 जे खूरे में विरुंदा जिते आंह अंडं इंद कट्टणु थींदो *
 उन वेल्स साधू सिज जे घति पंहं जे पिउ जे पातिशाहिअ
 में चिम्कंदा . जंहिं कंहिं खे कन बुंधण जिहड़ा आंहीनि
 सो बुंधे *

वरी सुर्ग जी पातिशाही खजामे जिहड़ी आहे जो
 बनिअ में छयो हो जंहिं खे हिकिड़े माड़हुअ लही गृणी
 किओ अंडं सरहो थी हली थो वजे अंडं जेकी
 अथसि विकिणी उन्हिअ बनिअ खे मुल्हि वठे थो *

वरी सुर्ग जी पातिशाही बणिजारे जिहड़ी आहे
 जो चडनि मोतिनि खे गोलींदो हो * अंडं हिकिड़े
 अमुल मोतिअ खे लही जेकी होसि विक्यांई अंडं
 उहो मुल्हि वर्तांई * वरी सुर्ग जी पातिशाही जार
 जिहड़ी आहे जंहिं खे समुंद्र में विजी सभ जाति जूं मळूं
 मेड़ीनि था . अंडं जेकडिंहिं हो भयो त उन खे छिके
 अंडं कंधिअ ते वेही चडिअ मळ्युनि खे थांवनि में

भेड़े रखनि था पर गंद्युनि खे बाहरि था विज्जनि *
 इहड़ेई जगद्र जे ओड़क में थींदो . दूत हली बुद्धिइनि
 खे साधुनि जे विचां धार कंदा अइं उननि खे बाहि
 जे खूरे में विज्जंदा जिते आह एं इंद कर्णु थींदो *
 त ईसू उननि खे थो चवे हे सभि गाल्खूं तहां जे समुज्
 में आयूं? चिआंऊंसि त हां साईं * तइहीं चिआंनि
 हिन कारणि सभुको पड़ह्यलु सुर्ग जे पातिशाहिअ जो
 अर्थु सिखी घरधणिअ जिहड़ो आहे जो पंहं जे खजाने
 मंझों नयूं अइं पूराणूं वथूं कढे थो * तंहिं खां पोइ
 ईसू हे दिष्टांत चई चुकाए उतां हली विअो * अइं
 पंहं जे डेह में अची हुननि जे मज्जिसुनि में सेखार्यांनि
 इहड़िअ परि जो विसा थी चवण लगा त हिअ ड़ाहप
 अइं हिअ सिधाणी सघ कियों मिल्यसि ? कि इओ
 वाढे जो पद्रु नाहे ? कि त इन्हैई जे माउ जो नालो
 मर्यमु नाहे एं उन जा भाउर यकूबु एं योसिसु एं
 सिमोनु एं यहूदहू ?

अइं हिन जूं भेणूं सभि कि असां वटि नाहीनि ?
 कियों हे सभि मिल्युसि ? हिन परि हुन जे सांगे कुवाटा
 थिआ पोइ ईसुअ चिउनि त को नबी बेमानो न
 थो रहे बिगिरि पंहं जे डेह अइं पंहं जे घर में *
 अइं उननि जे अणवेसाहिअ जे कारणि उते घणा
 सिधाणा कम न किआईं *

पोड् यिरुशलेमिवारनि पड़हलनि एं फरीसिनि
ईसुअ वटि अची चिउसि त

तुहं जा चेला वडनि जी ठाखल रीति छा लाड
न था मजिनि ? सोकोहु उहे जड्हीं मानी था खाइनि
तड्हीं पंहं जे हथनि खे न था धुअनि * त वराणिअ
में चिअानि छा लाड अहीं पंहं जे ठाखल रीति करे
खुदाइ जी आग्या न था मजो ? छो त खुदाइ फर्मायो
आहे त पंहं जे पिउ एं माउ खे मानु डे अंडं जेको
पंहं जे पिउ एं माउ खे पिटे सो मरी वजे * पर
अहीं चओ था जेको पंहं जे पिउ जां माउ खे चवे
जेको लाहो मूं खां तो खे वठणो आहे सो घोर आहे
त तंहिं खे पंहं जे पिउ जां माउ खे मानु डिअणु न
थो घुर्जे * इअंहीं अहीं खुदाइ जी आग्या पंहं जे
ठाखल रीति करे नासु था कयो * ए कुंगिरो चडिअ
परि तहां जे पेटे यिशयाह अगकथी करे चयो त हे
पथु चपनि सां मूं खे मानु थो डिए पर उननि जो
हिर्धो मूं खां परांहीं आहे * अजायो मूं खे पूजनि था
एं जेकी सेखारीनि सो माड्हुनि जो हुकुमु आहे *
एं मेडाकनि खे कोठाए चिअानि बुंधो अंडं समुशे
जेकी वात में थो पिहे सो माड्हुअ खे असुधि न
थो करे पर जेकी वात खां निकिरे थो सोई माड्हुअ

खे असुधि थो करे * तडिहिं संदसि चेलनि वटिसि
 अची चिउसि कि सुधि पेई अथी त फ़रीस्युनि हिअ
 गाल्हि बंधी मळ्यां भांयो ? वराणिअ में चिअाईं
 सभुको सलो जो मुहुं जे सुर्गिअ पिउ न विहर्यो सो
 पाइ खां कढिबो * उननि खे छयो उहे अंधा थो
 अंधनि जा सूहा आंहीनि * जेकडिहिं अंधो अंधे खे
 सूंहांए त बेई खड में पवंदा * पुत्रूस वरंदी डेई
 चिउसि हिउ द्रिष्टांतु असां खे उपटे समुद्राड * चिअाईं
 त कि अजा तोणी अहीं अहसुता आह्यो ? तहां खे
 सुधि पेई नाहे त जेकी वात में थो पिहे सो पेट
 मंजि लही पुइअ में विधो वजे थो * पर जेकी वात
 कनां निकिरे थो सो हिर्धे खां निकिरे थो उहोई
 माडहुअ खे असुधि थो करे * हिन लाइ जो हिर्धे
 खां कुगणायूं हचाऊं जिनाह चोर्यूं कुसाख नास्तिकी
 निकिरनि थ्यूं * इहेई माडहुअ खे असुधि थ्यूं कनि
 पर अणधोत हथनि सां खाइणु माडहुअ खे असुधि
 न थो करे *

XI.

उन्हे बेल चेलनि इसुअ वटि अची चिउसि त
 सुर्ग जे पातिशाहिअ में केरु वडो आहे ? त इसुअ
 हिकिडे बालक खे कोठाए उननि जे विच में विहार्यो
 एं चयाईं सोडीतु आंऊं तहां खे चवां थो जेकर अहीं

फिरी हिन बालक जिहड़ा न थींदउ त सुर्ग जे प्रप्ति
पातिशाहिअ में कंहिं परि न पिहंदउ * तंहिं लाइ
जेको हिन बालक वांगे थो निउड़े सोई सुर्ग जे पाति-
शाहिअ में वड़ो आहे * अइं जेको इहड़े बालक से
मुंहं जे नाले करे कबूलींदो सो मूं से कबूले थो * पर
हे नंढिड़ा जे मूं ते वेसाहु रखनि था जेको तिनि मंजो
हिकिड़े से डोहु कराए थो तंहिं लाइ चकिअ जो पुड़ु
उन जे गिचिअ ते टंगिजणु अइं समुंड जे ऊन्हाइअ
में ब्रौड़िजणु सजायो आहे * हाइ हाइ जग ते डोह
कराइण लाइ . छोट जाई डोहनि जूं धुताहं अचनि
थूं पर जो जणो डोह कराए थो तंहिं ते हाइ हाइ *

हिन लाइ जेकडिंहिं तुंहं जो हथु जां तुंहं जो पेरु
तो से डोहु कराए त उन से कढी तो खां विफु छोट
लडिड़ो जां टुड़िड़ो थी जिआपे में अचणु तो लाइ
सजायो आहे बिनि हथनिवारे जां बिनि पेरनिवारे
अनंत बाहि में विफ्रिजणु खां *

अइं जेकडिंहिं तुंहं जी अखि तो से पापु कराए
थी उन से कढी तो खां विफु छोट कारणो थी जिआपे
में घिड़णु तो लाइ सजायो आहे बिनि अखिनिवारे
नरग जे बाहि में विफ्रिजणु खां * संभाल्यो मतां
अहीं हिन नंढिड़नि मंजो हिकिड़े से कीं न लेख्यो
छा काणि जो आंजं तहां से चवां थो त उन्हनि जा
दूत सुर्ग में मुंहं जे सुर्गिअ पिउ जो मुंहु सदाईं थ

डिसनि * सोकोहु माङ्हुअ जो पुट्टु हिन लाइ आयो
आहे त जेको विअलु आहे तंहिं से छुटाए *

अहीं छा था भांयो ? जेकर हिकिड़े माङ्हुअ से सउ
रिठूं हुजनि अइं हिननि मंशें हिकिड़ी हली रुले त
नवानवे से जबलनि में छड़े जा हली रुले थी तंहिं
से वजी गोलो थो ? अइं हुन से लही, सोडीत आंजं
तहां से चवां थो जे नवानवे रुल्यूं न हुयूं तिनि खां
वाधू हिन ते सरहो थो थिए * इहड़ेई हिननि नंढिड़नि
मंशें हिकिड़ो वजे तहां जो पिउ जो सुर्ग में आहे
तंहिं जी सध नाहे *

पोइ जेकडिहिं तुंहं जी भाउ तो साणु कुकर्मु करे
त हुन सां हेकलो थी संदुसि कुकर्मु समुझाईंसि . जे
तुंहं जी हो बंधे त तो पंहं जे भाउ से पर्चायो *

पर जे तुंहं जी हो न बंधे त हिकिड़ो जां व पाण
साणु वठी हलु जो विनि जां ट्रिनि साख्युनि जे वात
खां सभका गाल्हि डाढी थिए * पर जे उननि जी
वि न बंधे त मेड़ से चउ . पर जे मेड़ जी पिणि
न बंधे त तूं उन्हे से मूरतिपूज जां इजार्दार जिअं
भांइ * सोडीतु आंजं तहां से चवां थो जेकी अहीं
धर्तिअ ते बंधंदउ सो सुर्ग में पिणि बंधलु हूंदो अइं
जेकी अहीं धर्तिअ ते छोड़ींदउ सो सुर्ग में पिणि
छोड़चलु हूंदो * वरी आंजं तहां से चवां थो जेकडिहिं
तहां मों व जणा धर्तिअ ते कंहिं वधु से घुरण लाइ

हिकमता थिअनि सा मुंहं जो पिउ जो सुर्ग में आहे
 तंहिं खां थिंद्यन * छोट जिते व्र जां दे मुंहं जे नाले
 ते गडिजी मिइनि था तिते आंजं उननि जे विच
 में आंझां *

दऊद जो सबूर सार जे सांगे *

ए यिहोवाह पंहं जे इमर में म छींभींमि अंइं पंहं
 जे कावडि मंमि म सूटींमि * छोट तुंहं जा कान मूं
 ते लया आंहीनि एं तुंहं जो ह्यु मूं ते लगलु आहे *
 मुंहं जे सरीर में का निरोआई नाहे तुंहं जे क्रोध
 करे, अंइं मुंहं जे हइनि में को सुखु नाहे मुंहं जे
 डोहनि जे कारणि * छा लाइ जो मुंहं जे अपिराधनि
 मुंहं जो मयो ब्रोजो आहे, गरे बार वांगे मूं ते वधीक
 गौरा थिआ आंहीति * मुंहं जा फट छटारा एं पूंइवारा
 थिआ आंहीनि मुंहं जे अधर्म लागि * आंजं निउडां
 थो, आंजं घणो पीओ आंझां. आंजं सजो डीहु
 गमाइतो हलां थो * सोकोहु त मुंहं जो हिआं होछाइअ
 साणु भयो आहे, अंइं मुंहं जे बुत में निरोआई
 कान्हे * आंजं गेरो अंइं घणो गहलु थिउसि. मुंहं
 जे हिएं जे कंमिंकंमि लाइ आंजं रझुसि * ए खुदावंद
 तूं सामुहों मुंहं जी सजी सध आहे अंइं मुंहं जा शूकारा
 तो खां गुहा नाहीनि * मुंहं जो हिंआंउ घणो धइके

थो अंडं मुहुं जी सघ मूं खां हली वेई आहे अंडं मुहुं
 जे नेणनि जो सोफ़िरो सोई पिणि चटु विअो आहे *
 मुहुं जा प्री ए सेंधा मुहुं जे थक खां डुरि बीठा
 आंहीनि अंडं मुहुं जा माइद्र परांहीं ठहर्या आंहीनि *
 अंडं जे मुहुं जे साह खे गोलिनि था से मूं लाइ
 फासी रखनि था अंडं जे मुहुं जी विपति था घुरनि
 से लाईचाई था कनि अंडं सजो डींहु छल छिद्र
 ठाहीनि था * पर मूं बोड़े वांगे न बंधो अंडं गुंगे
 माइहुअ वांगे जो पंहं जे पात खे म थो उपटे *
 एं आंजं माइहुअ जिहड़ो होसि जो न थो बंधे अंडं
 जंहिं जे वात में डोरापा नाहीनि * छा लाइ जो
 तो ते ए यिहोवाह आस रख्यमि तूं मुहुं जो बंधेंदें
 ए खुदावंद खुदाइ * हिन करे जो चयुमि मतां मूं
 लाइ सरहिजनि . जइहीं मुहुं जा पेर थिइकनि था
 त मतां मूं ते आकिइजनि * सोकोहु त आंजं किरण
 जिहड़ो आंखां एं मुहुं जो सोगु सदा मूं सामुहों आहे *
 छा लाइ त आंजं पंहं जो अपिराधु बासींदुसि अंडं
 पंहं जे डोह लाइ डिजंदुसि * पर मुहुं जा वेरी साआ
 थी बली आंहीनि अंडं जे मूं सां बेकारणि खौंसनि
 था से वधनि था * ऐं जे भलाइअ जे वदिरां मंदाई
 था भरीनि से मूं सां बेरु रखनि था हिन करे जो आंजं
 भलाइअ जो मात्रू आंखां * मूं खे न छडि ए
 यिहोवाह, एं मूं खां परांहूं न थिउ ए मुहुं जा

खुदाइ * तकड़ि करे मूं खे बाहर डे ए खुदावंद मुंहं
जा छुटाऊ *

जड़िहिं यिहोवाह सीहून जा बंदी वराया तड़िहिं
असीं सुपनेवारनि जिहड़ा हुआ * उन्हे वेल असां
जो वातु खिलखाबारिअ सां भयलु हो अइं असां जी
जिभ राग सां . उन्हे वेल पीठुनि में चयो हो त
यिहोवाह उननि सां अचुर्ज कम किआ * यिहोवाह
असां साणु अचुर्ज कम किआ तंहिं लाइ असीं सरहा
हुआ * ए यिहोवाह असां जनि बंद्युनि खे वराइ
इखिण जे छड़हुनि वांगुरु * जे आसुनि सां पोखीनि
था से खिलखुशिअ सां लुणंदा * जेको हले रुअंदे
खिंडिरणो बिजु वठी , सो खिलखुशिअ सां वरी ईंदो
पंहं जा गड़ा खणी *

मूसा खुदाइ जें बेलिअ जी दुआ *

ए खुदावंद तूहीं असां जो अओ हुएं सभिनी
पीड़िहनि मंफि * जबलनि जे उपजण खां अगे अइं
जंहिं वेल धतीं एं जगटु जोझुइ तंहिं खां अगे तूही
नितु प्रतु खुदाइ हुएं * तूं माइहुअ खे वरी धूड़ि थो करे
एं तूं फर्माएं त वरी अचो ए माइहुअ जा पुट्रो * छोट

सहस्र वर्ष्य तुहं जे नेणनि में कार्होके डींहे वांगे
 आंहीनि जइहीं हो विअो आहे अंडं राति जे पहर
 जिअं * तूं उननि खे कढी खसें थो सुपने जिअं था
 वजनि. गाह जिअं आंहीनि जो सुभुअ जो थो फुले *
 सुभुअ जो हो खिडे एं फुले थो सांअिअ जो वढिजे अंडं
 कूमाइजे थो * छा काणि त तुहं जे इमर करे असी
 चटु थिजं था तुहं जे क्रोध करे असीं हली नासु थिजं
 था * तूं पंहं जे समुहों असां जा डोह थो रखें, असां
 जा गुआ अपिराध पंहं जे मुंह जे सुहाव में * तंहिं लाइ
 असां जा डींह तुहं जे कावड़ि करे लंघनि था पचर
 जिअं असां जा वर्ष्य सुसनि था * असां जे वर्ष्यनि जे
 डींहनि में सतरि वर्ष्य आंहीनि अंडं जेकर असां जी
 सघ डाढी हुजे असी वर्ष्य त वि उननि जो तेजु कशालो
 अंडं विपति आहे सोकोहु तकड़ि करे हलिबो एं असीं
 उडामी वजूं था * केरु तुहं जे इमर जी डाढाई जाणे
 थो? जिअं तुहं इपु तिअं तुहं जो क्रोधु आहे * असां
 जे डींहनि खे गणणु असां खे सेखारि त पंहं जे हिर्धे में
 असीं डाहप पिरायूं * फिरु ए यिहोवाहु केसी तोणी
 (तूं न फिरदे) अंडं पंहं जनि बान्हनि ते बाऊ कारि *
 वडे वेले में असां खे पंहं जे दया सां भरि त असीं
 रीऊदासीं अंडं सरहा हुंदासीं असां जनि सभिनी
 डींहनि में * जेतिरा डींह असीं तो दुखाया हुअ्या एं
 जेतिरा वर्ष्य सोसु डिठो अथूं तेतिरा असां खे सरहाइ *

तुहुं जा कम पंहं जनि ब्रान्हनि ते पधिरा थिअनि एं
 तुहुं जो पर्तापु उननि जे पुट्रनि ते * अइं यिहोवाह
 असां जे खुदावंद जो एछिपो असां ते हुजे अइं असां
 जे हथनि जो कमु असा ते सभागो करे वरु असां जे
 हथनि जो कमु उहो सभागो करे *

इह हुकुम खुदाइ जा *
 खुदाइ हे गाल्खूं कयूं चे

१

आंजं यिहोवाहु तुहुं जो खुदाइ आंहां. मूं सामुहों
 बिअनि खुदाइनि खे म रखु *

२

तूं पाण लाइ उखती मूरति कि कंहिं वधु जो डौलु
 जा मथे उभ में आहे कि हेठि धर्तिअ जे हेठों कि
 पाणिअ में धर्तिअ जे हेठां म जोड़ि * तूं उननि जे
 अग्यां मथो म टेकि अइं उन्हनि जी पूजा म करि छा
 काणि त आंजं यिहोवाहु तुहुं जो खुदाइ साइखाधो
 खुदाइ आंहां पिउरनि जे डोह लाइ पुट्रनि में वेरु
 वठंदु ट्रिअ एं चोथिअ पीड़िहअ तोणी तिनि जे जे
 मूं साणु खौंसनि था एं ब्राऊ कंदु सहसें ते जे मूं खे
 पिआरो था कनि अइं मुहुं जा हुकुम मजनि था *

३८

३

तूं यिहोवाह तूं जे खुदाइ जो नालो अवाइ म
वठु छोट पिहोवाहु तंहिं खे बेड़ोहो न ठहराईंदो जो
उन जो नालो अवाइ वठे थो ॥

४

शबस जो डींहु संभिरि जो उन खे पविट्टु रखें.
छह डींहु तूं पोखीं करि एं सभु तूं जो कमु निबाहि.
पर डींहु सतो शबसु यिहोवाह तूं जे खुदाइ जो आहे
उन्हे में कोई कमु म करि न तूं न तूं जो पुट्टु न
तूं जी धिअ न तूं जो चाकरु न तूं जी चाकिर्याणी
न तूं जा ठोर न धार्यो जो तूं जे दरनि जे अंदरि
आहे ॥ हिन करे जो यिहोवाह छहें डींहुं आस्मान
एं धतीं एं समुंडु एं जेकी उननिं में आहे जोड़यो अंडं
सतें डींहु वेसांहीं की अथसि; हिन लाइ यिहोवाह
सतो डींहु सगोरो एं पविट्टु किअो ॥

५

तूं पंहं जे पिउ एं माउ खे मानु डे त तूं जा डींहु
वधनि डेह में जो यिहोवाहु तूं जो खुदाइ तो खे
डिए थो ॥

६

तूं खुनु म करि ॥

७

तूं जिनाहु म करि ॥

३९

८

तूं चोरी म करि *

९

तूं पंहं जे पाड़ेवारे ते कूड़ी साख म डे *

१०

तूं पंहं जे पाड़ेवारे जे घर खे म सिकु. पंहं जे पाड़ेवारे जी जोड् एं उन जो चाकरु एं. उन जी चाकिर्याणी एं उन जो डांदु एं उन जो गडहु अंडं जेका वधु उन जी आहे म सिकु *

सोरठि जा डोहा

हिकिड़ो डोहो

तूं आंहिं तूं प्रभू तूंहिं मिहिरवानु
कवी चवे सुल्तान खे कूडु बंधी कुलुवानु
सुल्तानी सुल्तानु
को दाने स्वरी डेह में *

बिञ्चो डोहो

दाने स्वरी डेह में राजा भोजु सुजाणु
सुजे संकल दीप में तंहिं जी अवचल फिरे आण
तंहिं हुकुम से हलाया दानह दार दीवान
परमार्थी पाण परडुख मेटे पात्शाहु *

ट्रिञ्चो डोहो

परडुख मेटे पात्शाहु तंहिं जी अग़राई हिञ्च
डीदो दानु मंगतनि खे लाल लखाए लीह
तिते ताम वर्त्तनि ट्रीह तिते भोज़ विउटिनि पीह
तंहिं घरि ज़ाई धीञ्च ब्रिट्रिह लखिणी बालिकी *

चोथों डोहो

ब्रिट्रिह लखणी बालिकी अमुल जहिड़ी आहि
तंहिं खे बरनि माणिक मुंह में पूनवं जहिड़ी आहि
डिस्यो डातारनि में सरहा सभि थिञ्चा
पुछो पंडितनि खां त नक्षत्र कहिड़ा नारि खे *

पंजों डोहो

पंडित पढ्यो पोथिजं कयो कर्म विचारु
नक्षत्र हिन नारि खे भारी आहिन सभोइ
बाहें वर्यें जी बालिकी जड्हीं थोदी जोइ
कूक बर्क दी कोट में हुल हाइ गम होइ ॥

छहों डोहो

रों । थोदी रुक जो
थोदी करगलु कोइ
पधर पवंदी पोइ
जंहिं जो नालो सोरठि नडिञ्चो ॥

सतो डोहो

नालो सोरठि नडिञ्चो तंहिं जो भगवत रखिजि भरमु
राजा सँदे रह में को जो गूदरु गमु
उते हिंदु हचा न करे जंहिं जे मन अंदरि भिर्मु
दानह हणी दमु कुडुमु कबीलो कोठिओ ॥

अठों डोहो

कुटिमु कबीलो कोठिञ्चो राजा मंजि रिहाण
वेही किञ्चांजं मसलत सभिनी तंहिं साणु
पर कथ्यो प्रमाणु त पहु कयू पाण में
-हु कयू पाण में विमाने वेही ॥

नांउो डोहो

पठी मसलत मन में पहति तिनि पेई
बहिरि लंघायो बालकी कन्या नेई
सांढीनिसि सेई जिते मुंहे चड्हंदी मानु खे ॥

इहों डोहो

मुंहि चड्हंदी मानु खे उते खललु न थीदो खूनु
राण्यूं राजा भोज खे रोयो हिंअं चवनि
उथ्यो हिंअ चवनि त बालकि
बाहरि न कढिजे ॥

यार्हीं डोहो

बालकि कत्यांऊं बाहरि
उति अ्यूं खर हारीनि
मोकिलानि माउ मासियूं
हार हजारें डीनि ॥

बाहीं डोहो

उथ्यो हिंअ अदब सां
बर बर बाकारीनि
हीरा जाकूद जह्वार
पेतिअ पहिराईनि ॥

तेहों डोहो

उभ्यो नदिअ तारीनि सोरठि संकल दीप में
सोरठि संकल दीप जी जानि भली जह्वार

बेटी राजा भोज जी पाली रत्न कुंभार
आई अनेराइ खे भोगी राइ खंधार *

चोड़ेहां डोहो

साहिब तूं सतारु तूं राजाजनि जो राइ
अदल बदल जो तूं करी डिजि पंहिं जी ठाह
पुछे थो वजीरनि खां त को मड़िदु मथेरु आइ
चड़ही जे चोट डियां तकि ताकिअनि जे ताइ *

पंदिहीं डोहो

जिन्ही मुंह माराया तिनि भिरी भलेरा भेया
अनेराइ इन्हे गालि जा जे तूं पुछी पारे
उते हिंदु सुजे हिकिड़ो जो गजे मंजि गिरिनारि
तंहिं बेदूर वस्य थिअा खांधीरे खांधार *

सोहीं डोहो

इकणु इपु डियाच जो चौखड़े चउधाह
हाणे घणा हलाइ हस्ती लख हजार
त कोट न लगे कड़हीं सही लोह लगार
जे चड़हनि मइद मथेर ते त छुगेरा छेसूं थियूं *

सतिहीं डोहो

तूं की रहिड़ो भाइएं त सिधो चड़हु वजीर
हुकुम सां हकिलूं करीं बंधी तरिक्स तीर
सूरनि सां उछस्यूं करीं सूरिह सुतीं सुजाण
कोट हणी कीर विड़हु खपे खंधार सें *

अडहों डोहो

विडहु खपे खंधार से मडिद कंहिं रिअ मति
 सुधि कारणि पूजिं देवु सुहारिअ पति
 डेसर जाम बि डार्या मंजें रमुवारु खपति
 पसि जान्यनि जी गति जनि मारे मनु मुको किअो ॥

उणिविहों डोहो

भवरनि घेरो किअो उते बलीहनि मुंको वासु
 आयुसि खपे खंधार ते कर्यु ताति तपास
 मार्यूसि मादु कर्यूसि गडहु वठूसि त गालि थिए
 हे गडहु वठणु न सुथिरो जिते जल थल देवल पीर ॥

विहों डोहो

सापुर्ष सां साहि थिरा वाहर सिघो वीरु
 मुंहे सो सभिनी पर्ये नजर नूर गंभीरु
 उभो आहे असीलु कुल्हे पारा कुंदिरी ॥

एकीहों डोहो

कोट सुंहारा कुंगिरा तंहिं जी पिअमि सिक
 निहोडे नार्युनि सें जरे कर्यूसि फिक
 पियूसि पाणिअ जिअं तांणे डीयूसि तिक
 चाड्ही कर्यूसि चिक उते रेला वाह्यूसि रत जा ॥

बाबीहों डोहो

उतेइ आलम में जिनि जो मरणु न आहे मागु
को अभागी आखिड़ि जी चड़ही कंदो की चागु
संझों तंहिं सभागु जे नम्या उते नाथु चवे ॥

द्रेवीहों डोहो

असां नमणु नार्युनि खे अनेराइ चवे
केरार्यूसि कोट खे सजोई डियूसि द्राहि
सुरीह कर्यूसि सामुराहां वकुड़ वराए
सिर धर धुंभ्राए विड़हु खपे खंधार में ॥

चोवीहों डोहो

मूनोगड़हु गिरिनारि जो उते खन्हे मुलु खंधार
पर डिए थो परिचा पधिरा गजे गजपती गिरिनारि
अचनि जुंग जार्थी आसाउनि अघाइ
विड़हण जो वापारु मतां को मन में धरी ॥

पंजिवीहों डोहो

राड़िआ हिमथ छुड़िए वरी विआवजीर
खणी खजाना पाणसें हलु त छूहुं छीहु
खांधीरे खंधार जो सैअं पसुंडेहु
भेदी परुड़े भेदु त मरे मोदूं उन खे ॥

छवीहों डोहो

वजीर वेहु न वेसिरो अथमि घुर घणी
हिन गड़ह संदी गाल्हड़ी वेई अथमि वणी

कटक चाड़ुहु कोट ते कर्युं उचे अणी
कोट एलिची उमिराह जनि जे मुंह मणा *

सतावीहो डोहो

डेई वतीफा वितिरा खजाना खणी
जाणे जाण धणी साई डेराए सोभ किनि खे
करे कूम कटक जी अनेराई आयो
दावगीर दोड़िया पसी गड़ुहु पायो *

अठावीहो डोहो

हड़ जा हजार हारियो खजाना खायो
हुर डाहो त आछिजि निविड़न वाटड़ी
पाण अनेराई नार्युं उछिल्पूं भीम भरे
के ओरे आयुं के अवल्पूं थी वजो पवनि परे *

उणद्रीहो डोहो

गोरो तंहिं गिरिनारि खे लगो कीन गरे
केई वर्य हुलु थिओ उते सुधिन सार
कटक में भाजि पई केतिरा लख हजार
नार्युं पि नाज करे रखूं गोरा धुड़ि गिरिनारि *

द्रीहों डोहो

लग्गी लोहु लिखूं थिओ पने पई परतार
अनेराइ अंदर में थिओ आउटिजी अंडार
खबर पई खंघार खे जो पुछाए थो पार
किनी तंबूं ताणिआ नेजा अंडं नीशान *

एकट्रीहो डोहो

मेव मिहं की मंगिता वजनि या विडाण
 सोदागर की मुसाफिर केहड़िअ रीति जुवान
 आछोनि बाण वजीर विधि लही
 वजरि विधि लही चिअो त वेर्युनि संदी वेड़िह ॥

बट्रीहों डोहो

पाण अनेराइ आइयो खासी खणी खरि
 गोरा गिरिनारि ते सटे किआंजं ढर
 मथो अटिकाए शेरु जुंभी आयो जंगि ते
 इमरु आयो इयाच खे खारु विअो संघार ॥

ट्रेट्रीहों डोहो

बंके वासे कठिआ घोड़नि लख हजार
 अनेराइ खे वजी मारे कढो पाण
 कोठाए केहर शींह खे धिके कजो धार
 विड़्यो तंहिं वार छडे छीहु हली विअो ॥

चोट्रीहों डोहो

जुपी आयो जंगि ते सो कांइरु वरी विअो
 सिर माराए सैकिड़ा पर असां बधो हंीअ
 त ईदों तो दरी मथो मडण मडिणो
 ट्रिअो वाड़िअ फूल जिअं खुशि थिअो संघारु ॥

धंजद्रीहों डोहो

आयो खण्यो अलख डं मुं धणी मोचार
 त कातिअ ककरु न पवे कपीदे कपारु
 जिअं त जा दहि थिअं मरा त वैकुंठ वासु
 अघाई आसाऊनि खें मुं धाणो मोचर *

छद्रीहों डोहो

अहंकारी अनेराइ जंगि छडिअो
 पुछे खान खवास विड्हण न आहे मिवाट
 तोणे कयीं तपास कंहिं परि पुजेमि आस
 जो आंऊं सोरठि जो सिरु घुरां *

सतद्रीहों डोहो

जे तूं सोरठि जो सिरु घुरीं त मोकिलु मङ्गणहारु
 तंहिं खे डेई अशरण्यूं घण्यूं हीरा लख हजार
 बीजल अचे बीहार मडिजि राई खंधार खां ~~किअण्डेखं~~ *

अठद्रीहों डोहो

चारण खे चड्करे मुंजूसि हेडिअ रीति
 अनेराइ जे अंदर में वडा विअ् वाअ
 मथो मडिजि मडिणा बीजल कजि न व्राअ
 कठी कोड मां किनिरो बांका विअिजि वाक *

उणेतालीहों डोहो

गड्हु पिणि गाइजि मंगिता त थिए डुड् ड़ातार खे
 मथो मडिजि मंडिणा जाजिकनि जुगाइ

सुई हणी सामुहों पिड में पाणु पचाइ
 चखी चशी चारणु चवे मिठिअ माखिअ सां
 सुलितान सुणिजो त कनि वेरी थी वेण चिअां *

चालीहों डोहो

अनेराइ चिअो तूं ताणे रासिजि तोड़े
 मथो मडिजि मडिणा अकुल संदी ओर
 न त कचा कढी वेण मोटी अचिजि मू घरि *

एकेतालीहो डोहो

सुणी सहं साहिब जो जे खणी डी खंधार
 त थीं पाथार्यें पधिरो डिसियनि में डातार
 बीजल खे डेराइ बोलु डी त बेली थिअां
 बोलु डिनार्डिं बीजल खे सही सिर जी सट *

बाएतालीहो डोहो

कंडी न ज़ाणां कीनिरो अंडं वातो वेण चई
 अघाड आरिसी धणी मुं धणी दातार
 कोड कळ्यांईं कीनिरो वजायांईं वेही
 तुणु तुणु तंदूं करे साह्यांईं सुलितानु *

द्रेतालीहों डोहो

सिघो मिहू मोहिअा हखंजी हैवान
 मर्दु खटी मान गंढि बंधी घटिअो
 खिली कुडी खुशि थिअो आयो ओतारे
 चडो रंधि चारणु चवे की आसा पिण्डि आहे

मान डातारु डिअारे मथो मङ्गहार खे ॥

चोएतालीहों डोहो

मूले हल्यो मूगिडो चारणु वडे चित

जंहिं खे कहल न कटर जेतिरी कीं भि नाहे तरसु

माडिअ हेठि मलूक जे जंहिं हर हर किअो दसु ॥

पंजेतालीहो डोहो

बंधी इजार्दार जिअं वठंदुसि कापारु

माणो कंदो मोटंदे जडहीं खटी ईंदो खंधारु

बाहरि बीजलु रसिअो पासे कोट पेही

मानु डींदो मंगते खे सुघडु सदाईं ॥

छाहेतालीहो डोहो

तंहिं वेरि राति रही विहागिडे विअो

हो माझूं हो महल हुति खुंभी खट खंधार जी

वरी डीजे विहागु त थिए डरु डातार खे

विहागु जी वेल थी त चारणु की चांधार ॥

सतेंतालीहों डोहो

तंहिं सुते सवेरो सुणयो पडिंदे मंझि पचार

अचेसि थो अओचितो संदो सडु सितार

छडि छान्व बनि माडियूं खुहि हीर हिंदोरा हार

मथो मङ्गहार खे सुभुव जो कोठाए डींदें ॥

अठेतालीहों डोहों

निकितो डीहु संझों थिञ्चो डोली मुकी ड़ातार
चड़्ही चारण चयो हलु साईं तूं वाट
राजा तो खे सैकिड़ों ड़ींदो अज़ु प्रभाति
जीउ तिनी जी जाति महले आयो मंडिणो ✽

उणिवंशहों डोहो

महले आयो मंडिणो डिठाईं ड़ातारु
सामुंहों सापुखं सूर्ज जे जाइ उते जोड़ाइ
बढे डे बड़ा धणी कपे डे कापारु
मथो मङ्गणहार खे मूल्यो तूं भला सहिजि भारु ✽

पंजाहों डोहो

हजम जिञ्चं विरि विरि करे कपे ड़ींदो कापारु
तड़्हीं उदई थिंदो आडित चंडू जिञ्चं
सा पहुचंदो सर्ग दुवार : : : :

एकवंशहों डोहो

सोरठि मंडिणे अग्यों अची गर्ह्यो हालु
न तूं ताजिनि तुसिणो न घुरीं तूं मालु
राइ ड़ीयाच धारां मुं सोरठि किहिड़ो हालु
जंहिं जे पुट्यां कालु सा पइ पुण्याणा किञ्चं जीए ✽

बावंशहों डोहो

हल्लु त चारण तो डिञ्चां प्रीं पटोला दे
ताजी तबेलनि मां जे भावें से ने
मुहुब मुंहिं जे खे मघो घुरु न मंडिणा *

द्रेवंशहों डोहो

सोरठि जे सरीर में लिडनि पर्दे लीह
माइद्र मुंहिं जा मंडिणा आंघ्यां तो धर्मधिञ्च
खणु खजाना माल जा अदा करि न हिञ्चं
सुघड़ माइहुनि सां तूं कुड़ न करि अपति *

चोवंशहों डोहो

मिनथ मज्जु मंडिणा तूं वठु कुंजिनि सां कोटु
अमुल डिञ्चांइ अणतोर्या तूं माणिक वठी मोटु
सो किञ्चं मारी मंडिणा जो घणयनि संदो घोटु *

पंजवंशहों डोहो *

आउ मथे तूं मंडिणा चड़ी तंहिं चौडोल
तो खे घोट घुराइओ राजा मंजि रंगमहल
बीजल तो सां बोल विहांव जे वठण जी *

छावंशहों डोहो

राजा तूं रंगमहल में जाजिकु सरिजिमीन
वजायांई हथनि सां बुंधी भला बीन
ताजी डिञ्चोसि तकिड़ा बी नव रंग पाइ जीन
विञ्चो घुर्यांई कीं न सिरु सिरु किञ्चो सड़ करे *

सतवंशहों डोहो

माड़िअ हेठि मलूक जे क्यो कुमांचिअ ग़ाहु
हुत राजा रंगमहल में सुघड़ संभायो साहु
सोरठि ओड़ी आउ त मथो डिअं मङ्गणे खे

अठवंशहों डोहो

सिरु कथो धड़ धुब्बो रतु जालारा डे
बाई सिर जे वात में तूं ने डे चारण ने

उणहठिउं डोहो

माड़िअ हेठि मलूक जे रेला वखा रत
आया सोरठि सांमुंहां जम जोराणा जत
हए हए क्यो हएनि हथ अजु मुहुबु मार्यो मङ्गणे

सठिअं डोहो

गुलु म छिनु गिरिनारि जो तो खे पिनिणा सभि पिटीनि
सउ सउ सोरठि जेड़ियूं तो खे उभ्यो उोसारीनि
भाउर भाइद्र्या लालु लशिकरु जानी जर हारीनि
सिरु सिंगार्यो डींनि मथो मङ्गणहार खे
नार्यूं नाद भरीनि राति राजा रमि रह्यो ॥